



ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

tel.: 234 665 111

posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz



Čj. UOOU-01025/20-121

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozklad obviněné, společnosti [REDACTED]

[REDACTED] proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-01025/20-94 ze dne 14. března 2022, **se zamítá** a napadené rozhodnutí se **upřesňuje** v tom smyslu, že se ve výroku I. napadeného rozhodnutí za slova „rozšíření internetových prohlížečů“ doplňuje text „(v rozsahu pseudonymizovaných údajů týkajících se historie prohlížení internetu, vztahujících se řádově ke 100 000 000 uživatelů)“, **ve zbytku se napadené rozhodnutí potvrzuje.**

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, v souvislosti s předáváním osobních údajů o uživatelích antivirového programu [REDACTED], resp. jeho rozšíření internetových prohlížečů (dále též jen „antivirový program [REDACTED]“, a to zejména údajů o chování uživatelů při užívání osobního počítače a internetu, dalšímu správci podle čl. 4 bodu 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení (EU) 2016/679“ nebo „GDPR“) bez právního titulu a v souvislosti s porušováním informační povinnosti podle čl. 13 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo obviněné, společnosti [REDACTED] (dále jen „obviněná“), doručeno dne 27. února 2020. Podkladem pro zahájení řízení byl spisový materiál shromážděný Úřadem na základě podnětu doručeného

Úřadu dne 22. února 2020 a dále podklady shromážděné v rámci kontroly sp. zn. UOOU-07166/18 vedené inspektorkou Úřadu JUDr. Jiřinou Rippelovou u obviněné ve dnech 2. července 2018 až 19. března 2019, ukončené vyřízením námitek předsedkyně Úřadu čj. UOOU-07166/18-53 ze dne 4. června 2019, a dále spis sp. zn. UOOU-01733/19, v rámci kterého bylo mimo správní řízení řešeno přijetí nápravných opatření obviněnou.

[2] Rozhodnutím čj. UOOU-01025/20-94 ze dne 14. března 2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byla obviněná shledána vinnou ze spáchání přestupků podle § 62 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 110/2019 Sb., kterých se měla dopustit tím, že jako správce osobních údajů předávala osobní údaje uživatelů antivirového programu [REDACTED] a jeho rozšíření internetových prohlížečů společnosti [REDACTED], za účelem tvorby statistické analýzy trendů, přestože k tomuto zpracování jí nesvědčil právní titul ve smyslu čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, a to nejméně od nezjištěného dne v dubnu 2019 do nezjištěného dne v červenci 2019, tedy nejméně po dobu celých dvou kalendářních měsíců, a dále tím, že v souvislosti s předáváním osobních údajů společnosti [REDACTED] jako správce osobních údajů v okamžiku získání osobních údajů nedostatečně informovala subjekty údajů o účelech zpracování, pro které jsou osobní údaje určeny, a právním základem pro zpracování, a to rovněž nejméně po dobu celých dvou kalendářních měsíců. Za uvedené deliktovní jednání jí byla uložena pokuta ve výši 351.000.000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] Napadené rozhodnutí bylo obviněné doručeno dne 24. března 2022 a dne 5. dubna 2022 podala obviněná prostřednictvím svého právního zástupce blanketní rozklad, který dne 11. května 2022 doplnila.

[4] Odvolací orgán dopisem čj. UOOU-01025/20-113 ze dne 13. listopadu 2023 dal obviněné ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí o rozkladu. Současně obviněnou seznámil se svými předběžnými zjištěními v řízení o rozkladu (dále jen „Předběžná zjištění“) a vyzval ji k vyjádření jejího stanoviska k řízení ve smyslu § 36 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. K vyjádření byla obviněné usnesením čj. UOOU-01025/20-114 ze dne 13. listopadu 2023 stanovena lhůta do 4. prosince 2023. Odvolací orgán obviněnou současně vyzval, aby ve stejné lhůtě uplatnila případné odůvodněné námitky podjatosti členů rozkladové komise.

[5] Dne 4. prosince 2023 bylo Úřadu doručeno stanovisko obviněné k podkladům pro vydání rozhodnutí o rozkladu. V rámci tohoto stanoviska si obviněná vyhradila právo doplnit svá tvrzení a návrhy důkazů i později. Následně dne 21. prosince 2023 obviněná Úřadu zaslala své doplňující stanovisko. V obou zmíněných stanoviscích obviněná uvedla, že „*si vyhrazuje právo podat námitku podjatosti proti některému z členů rozkladové komise poté, co bude jmenována předsedou Úřadu a společnost [REDACTED] o tom bude řádně vyrozuměna*“.

[6] Odvolací orgán dne 8. března 2024 předložil v rámci mezinárodní spolupráce v souladu s čl. 60 odst. 3 nařízení (EU) 2016/679 návrh rozhodnutí o rozkladu ostatním dotčeným dozorovým úřadům, aby se k němu vyjádřily. Žádný z dozorových úřadů však nevznesl k předloženému návrhu rozhodnutí relevantní a odůvodněnou námitku ve smyslu čl. 60 odst. 4 nařízení (EU) 2016/679 a v souladu s čl. 60 odst. 6 nařízení (EU) 2016/679 se tedy má za to, že s návrhem rozhodnutí souhlasí.

II. Obsah rozkladu a posouzení orgánem druhého stupně

[7] Pro přehlednost a zajištění konzistence rozhodnutí se odvolací orgán zabýval jednotlivými námitkami dle členění zvoleného obviněnou a tento koncept do značné míry zachová i v rámci jejich vyřízení.

[8] Ohledně změny výroku rozhodnutí odvolací orgán uvádí, že (v souladu s judikaturou; srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 30 Af 42/2014-71 ze dne 20. června 2016, aprobovaný Nejvyšším správním soudem rozsudkem čj. 5 As 173/2016-24 ze dne 3. dubna 2017 i usnesením Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1796/17 ze dne 20. června 2017) pouze precizoval popis skutku, kterého se obviněná dopustila. Jedná se pouze o formální změnu, neboť jde stále o tentýž skutek, jehož popis byl konkretizován, nikoli fakticky změněn či rozšířen.

Ila. Procesní postup ve věci

A. Povaha a důvod obvinění

[9] V rozkladu obviněná předně namítá procesní vady řízení. Obviněná uvedla, že ji Úřad po dobu celého řízení podrobně neseznámil s tím, co jí klade za vinu, čímž porušil čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy¹, podle kterého „každý, kdo je obviněn z trestného činu“ má právo „být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu“. Následkem tohoto pochybení obviněná údajně nemohla řádně uplatňovat práva obhajoby, tj. nemohla se k věci kvalifikovaně vyjádřit, navrhopvat důkazy k prokázání své nevinu či odepřít výpověď a další. Obviněná odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 10 Af 38/2017-50 ze dne 14. listopadu 2019, podle kterého „**Pouze vágní a neformální povědomí o existenci obvinění nepostačuje** (viz rozsudek ze dne 12. 10. 1992 ve věci T. proti Itálii, stížnost č. 14104/88, § 28). **Důvodem obvinění se pak rozumí skutek, kterého se měl obviněný dopustit, a na kterém je obvinění založeno. Povahou obvinění je právní kvalifikace tohoto skutku** (viz rozsudek ze dne 25. 7. 2000 ve věci Mattoccia proti Itálii, stížnost č. 23969/94, § 59)“. Dále obviněná uvedla, že Oznámení o zahájení řízení ze dne 27. února 2020 i Vyrozumění o zpřesnění právní kvalifikace skutku ze dne 3. ledna 2022 se důvodům a povaze obvinění věnuje pouze v části jedné věty. Bližších informací o obvinění se obviněné nedostalo ani na ústním jednání dne 28. května 2020. Teprve z napadeného rozhodnutí obviněná zjistila, že zpracovávala osobní údaje, že předmětem řízení je konkrétní případ údajného předávání osobních údajů společnosti ██████████ v období mezi dubnem a červencem 2019, proč se Úřad domnívá, že sekundární účel zpracování nebyl slučitelný s primárním účelem, proč podle Úřadu nebyla data předávána společnosti ██████████ za účelem statistické činnosti, proč má Úřad za to, že obviněné neseznámil právní titul oprávněného zájmu a jaká kritéria bude Úřad zohledňovat při ukládání trestu. K tomu obviněná dále uvedla, že Úřad vymezil předmět řízení tak široce a neurčitě, že nebyla schopna si připravit svoji obhajobu a posoudit, jaké dokumenty jsou v její prospěch či neprospěch, přičemž tato vada řízení měla podle obviněné vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[10] Správní orgán prvního stupně v Oznámení o zahájení řízení ze dne 27. února 2020 (dále jen „Oznámení o zahájení řízení“) oznámil obviněné zahájení řízení o přestupku „*pro podezření*

¹ Sdělení č. 209/1992 Sb. federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících (dále jen „Úmluva“).

ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb. v souvislosti se shromažďováním a předáváním údajů o uživatelích antivirového programu [REDACTED], resp. jeho rozšíření internetových prohlížečů (doplňků), zejména údajů o jejich chování při užívání osobního počítače a internetu, třetím subjektům za účelem zisku, přestože neměla k tomuto jednání transparentně udělen souhlas od subjektů údajů, čímž měla porušit povinnost stanovenou v čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) 2016/679, dále pro podezření ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb. v souvislosti s nesplněním informační povinnosti vůči uživatelům, kteří si nainstalovali do svého zařízení antivirový program [REDACTED] resp. rozšíření internetových prohlížečů (doplňků), čímž měla porušit povinnost stanovenou v čl. 13 nařízení (EU) 2016/679“.

[11] Dále správní orgán prvního stupně v Oznámení o zahájení řízení obviněné sdělil, že „[p]odkladem pro zahájení tohoto řízení jsou odborné informace a posouzení z veřejně dostupných zdrojů a vyjádření společnosti [REDACTED], které jsou součástí spisového materiálu tohoto řízení“. Současně správní orgán prvního stupně obviněnou vyzval „k předložení smluv o spolupráci a předávání dat uzavřených mezi společnostmi [REDACTED] a [REDACTED] resp. [REDACTED] k předložení znění souhlasů se zpracováním osobních údajů poskytnutých ke sdílení získaných dat ze zařízení s nainstalovaným antivirovým programem [REDACTED] platné v měsíci dubnu 2019 a prosinci 2019, a to pro bezplatnou verzi i pro placenou verzi programu, včetně způsobu jeho získávání; k předložení znění informací o zpracování osobních údajů podle čl. 13 nařízení (EU) 2016/679, s uvedením, kde byly tyto informace pro uživatele dostupné, a to v měsíci dubnu 2019 a prosinci 2019; ke sdělení informací o číselných označení rozšíření internetových prohlížečů (doplňků) v roce 2019 a dat jejich vydání; ke sdělení obsahu informací, které rozšíření internetových prohlížečů (doplňků) v měsíci dubnu 2019 a v prosinci 2019 zasílaly mimo sféru zařízení uživatele“. Z výše uvedeného je zřejmé, že se správní orgán prvního stupně důvodům a povaze obvinění v Oznámení o zahájení řízení věnoval více než pouze „v části jedné věty“, jak uvádí obviněná. Informace obsažené v Oznámení o zahájení řízení je podle odvolacího orgánu třeba vnímat jako celek i s ohledem na širší kontext celé věci.

[12] K tomu odvolací orgán uvádí, že správní řízení s obviněnou bylo zahájeno na základě podnětu doručeného Úřadu dne 22. února 2020 a informací zveřejněných v médiích (úřední záznam čj. UOOU-01025/20-3 ze dne 27. února 2020).

[REDACTED]

Do správního spisu byly ve dnech 10. až 20. února 2020 (úřední záznam ze dne 27. února 2020) vloženy informace z veřejně dostupných zdrojů týkající se předávání údajů obviněnou společností [REDACTED]. Jak vyplývá ze správního spisu, obviněná v průběhu správního řízení několikrát využila svého práva na nahlížení do spisu. Konkrétně dne 2. března 2020 (záznam o nahlédnutí do spisu čj. UOOU-01025/20-6) se s obsahem správního spisu seznámil pověřenec pro ochranu osobních údajů obviněné, kterému byly v souladu s § 38 odst. 4 správního řádu vydány kopie písemností ze spisového materiálu, a to anonymní stížnost ze dne 22. února 2020 (čj. UOOU-

² [REDACTED]

01025/20-1) obsahující informace ke „kauze firmy [redacted] a dva úřední záznamy ze dne 27. února 2020 (čj. UOOU-01025/20-2 a čj. UOOU-01025/20-3).


[13] Z protokolu z ústního jednání čj. UOOU-01025/20-22 ze dne 28. května 2020 vyplývá, že důvodem žádosti obviněné o ústní jednání u správního orgánu bylo především vyjasnění procesní stránky věci ve vztahu ke kontrole, kterou Úřad provedl u obviněné v roce 2019, tedy nikoli vyjasnění předmětu řízení. Dále z protokolu o ústním jednání vyplývá, že se obviněná vyjádřila k obsahu mediálních článků („*Informace z mediálních článků považuje za spekulace a je přesvědčena, že zpracování osobních údajů ze strany obviněné společnosti bylo prováděno na základě dostatečného právního titulu, a data předávaná třetím stranám již byla anonymizována bez možnosti identifikace subjektů údajů.*“), a například i to, že byla vyzvána k doložení důvodů pro ukončení činnosti společnosti [redacted]. Z následného vyjádření obviněné ze dne 29. června 2020, i z dalších jejích vyjádření (zejm. stanovisko čj. UOOU-01025/20-11 ze dne 14. dubna 2020, protokol o ústním jednání a o nahlédnutí do spisu čj. UOOU-01025/20-22 ze dne 28. května 2020, stanovisko čj. UOOU-01025/20-25 ze dne 29. června 2020, podání čj. UOOU-01025/20-63 ze dne 29. dubna 2021, vyjádření čj. UOOU-01025/20-72 ze dne 31. května 2021, vyjádření čj. UOOU-01025/20-93 ze dne 23. února 2022) podle odvolacího orgánu lze stěžejí dospět k závěru, že by obviněná nevěděla, z čeho je podezřelá.

[14] Pokud obviněná v rozkladu (bod 29) uvádí, že v průběhu správního řízení o přestupku vedeného správním orgánem prvního stupně „*nevěděla, o jakém skutku se zdejší řízení vede*“, mohla tuto námitku vznést hned po zahájení řízení nebo kdykoli v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně. To však obviněná neučinila, naopak ve svém stanovisku ze dne 14. dubna 2020 uvedla, že „*[p]okud by Úřad dospěl k závěru, že společnost [redacted] spáchala přestupky, z nichž je obviněna, společnost [redacted] zdůrazňuje, že přestala zpracovávat údaje pro účely statistické analýzy trendů ještě před zahájením tohoto řízení, a to s okamžitou účinností od 30. ledna 2020*“.

[15] Na základě výše uvedeného nemá odvolací orgán pochyb o tom, že obviněná věděla, pro jaký skutek (důvod obvinění) je správní řízení vedeno. Předmětné správní řízení bylo zahájeno v návaznosti na velkou mediální kauzu (která proběhla na přelomu roku 2019 a 2020), ve které řada médií informovala (srov. úřední záznam čj. UOOU-01025/20-3 ze dne 27. února 2020) o předávání údajů obviněnou společností [redacted], přičemž tyto informace jsou součástí správního spisu, se kterým se obviněná opakovaně seznámila. V rámci Oznámení o zahájení řízení byla obviněná vyzvána mimo jiné k předložení smluv o spolupráci a předávání dat uzavřených se společností [redacted]. Ve svém sdělení ze dne 14. dubna 2020 pak obviněná Úřadu sdělila, že došlo ke „*zrušení společnosti [redacted] a ukončení její činnosti*“. Odvolací orgán tak dospěl k závěru, že nelze přistoupit na argument obviněné, že se až z napadeného rozhodnutí dozvěděla, že předmětem řízení je konkrétní případ předávání osobních údajů společností [redacted]. Naopak obviněná byla podle odvolacího orgánu podrobně seznámena s povahou obvinění proti ní, byť samotný skutek nebyl detailně popsán v Oznámení o zahájení řízení. Podle odvolacího orgánu byl předmět řízení obviněné dostatečně znám a svoji obhajobu si mohla řádně připravit. Argumentace obviněné, dovedena ad absurdum, by ve svém důsledku znamenala, že již na začátku správního řízení má být jasný jeho výsledek, se kterým by měla být obviněná seznámena. Takto široce však nelze právo na obhajobu vykládat a není tak koncipováno. K tomu odvolací orgán dodává, že obviněná je velkou nadnárodní společností, která byla v průběhu celého správního řízení zastoupena advokátem, tudíž nelze dovozovat, že by nevěděla, jak uplatnit svá procesní práva.

[16] K námitce obviněné, že se až z napadeného rozhodnutí dozvěděla časové vymezení skutku, odvolací orgán uvádí, že v Oznámení o zahájení řízení byla obviněná vyzvána mimo jiné k předložení znění souhlasu se sdílením dat získaných ze zařízení s nainstalovaným antivirovým programem obviněné, platného k měsíci dubnu 2019 a prosinci 2019, k předložení znění informací o zpracování osobních údajů podle čl. 13 nařízení (EU) 2016/679 k měsíci dubnu 2019 a prosinci 2019, a ke sdělení obsahu informací, které rozšíření internetových prohlížečů (doplňky) v měsíci dubnu 2019 a v prosinci 2019 zasílaly mimo sféru zařízení uživatele. Z Oznámení o zahájení řízení je podle odvolacího orgánu zřejmé, že podezření ze spáchání přestupků se vztahovalo k období od dubna do prosince 2019. Na základě informací zjištěných v průběhu správního řízení pak bylo toto období zkráceno a obviněná byla napadeným rozhodnutím uznána vinnou ze spáchání přestupků v období od nezjištěného dne v dubnu 2019 do nezjištěného dne v červenci 2019. Časové vymezení skutku ve výroku napadeného rozhodnutí nemohlo být podle odvolacího orgánu pro obviněnou překvapující (přestože bylo období oproti tomu vyplývajícímu z Oznámení o zahájení řízení zkráceno) a podle odvolacího orgánu tímto postupem nedošlo k zásahu do práva obviněné na její obhajobu. Obviněná tak podle odvolacího orgánu byla seznámena s důvodem obvinění, tj. se skutkem, kterého se měla dopustit. Argument obviněné, že se ze strany správního orgánu prvního stupně jednalo o tzv. „vyšetřovací rybářskou výpravu“, považuje odvolací orgán na základě výše uvedeného za nepodložený.

[17] Stejně tak byla podle odvolacího orgánu obviněná seznámena s povahou obvinění, neboť v Oznámení o zahájení řízení bylo obviněné sděleno, že je podezřelá ze spáchání přestupků podle § 62 odst. 1 písm. b) a § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., kterých se správce nebo zpracovatel dopustí tím, že poruší některou ze základních zásad pro zpracování osobních údajů podle čl. 5 až 7 nebo 9, případně poruší některé z práv subjektu údajů podle čl. 12 až 22 nařízení (EU) 2016/679, jelikož měla porušit povinnosti stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. a) a v čl. 13 nařízení (EU) 2016/679. Ve Vyrozmění o zpřesnění právní kvalifikace skutku ze dne 3. ledna 2022 bylo obviněné sděleno, že je podezřelá ze spáchání přestupků podle § 62 odst. 1 písm. b) a § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., jelikož měla porušit povinnosti stanovené v čl. 6 odst. 1 a v čl. 13 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) 2016/679.

[18] K dalšímu argumentu obviněné, že „nedostatečné sdělení obvinění pak společnost  poškodilo i tím, že bylo omezeno její právo na respektování zákazu sebeobviňování“, odvolací orgán nad rámec již výše uvedeného uvádí, že na právní princip *nemo tenetur se ipsum accusare* (nikdo není povinen sám sebe obviňovat) je třeba pohlížet jako na zákaz donucování k sebeobviňování. Obviněná však netvrdí, že by byla k sebeobviňování jakkoli nucena.

[19] Ohledně zásady zákazu sebeobviňování odvolací orgán již ve výzvě k předložení dokumentu adresované obviněné (čj. UOOU-01025/20-105 ze dne 9. ledna 2023) odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. srpna 2015, č. j. 6 As 159/2014 – 52, v němž soud uvedl následující: „Meze zákazu sebeobviňování ve vztahu k poskytování informací právníckými osobami v řízení o správním deliktu vytyčil ve své judikatuře Tribunál (dříve Soud prvního stupně) i Soudní dvůr Evropské unie (dříve Evropský soudní dvůr). Odkazovaná judikatura se týká ochrany hospodářské soutěže, nicméně závěry o aplikaci uvedené zásady lze využít i pro širší právní oblast správního trestání. Při jisté míře zobecnění vyplývá z relevantní judikatury, zejména rozsudku Soudního dvora ze dne 18. 10. 1989, *Orkem v. Komise* (374/87,


Recueil) a rozsudku Tribunálu ze dne 20. 2. 2001, Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise (T112/98), že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby mu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu samotnému nebo vůči jinému subjektu. Přiznání absolutního práva nevypovídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci. Ve vztahu k sebeobviňování formuloval Tribunál důležitý závěr: „Povinnost odpovědět na čistě skutkové otázky položené Komisí a vyhovět jejím žádostem o předložení již předtím existujících dokumentů nemůže vést k porušení zásady dodržování práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces. Nic totiž nebrání adresátovi v tom, aby v dalším průběhu správního řízení nebo během řízení před soudem Společenství prokázal, vykonává tak své právo na obhajobu, že skutkové okolnosti vylíčené v jeho odpovědích nebo předané dokumenty mají jiný význam, nežli jaký jim přikládá Komise.“ Pouhou výzvu správního orgánu k součinnosti nelze považovat za nucení k sebeobviňování. Stejně tak podle odvolacího orgánu nelze o porušení uvedeného principu uvažovat, pokud účastník řízení dobrovolně předloží důkaz, který ve svém důsledku bude použit v jeho neprospěch.

[20] K porušení zákazu sebeobviňování se vyjádřil i Ústavní soud, který ve svém usnesení sp. zn. II. ÚS 4117/19 ze dne 28. dubna 2020 konstatoval, že „*pouhým vyžádáním potřebných informací vztahujících se k přezkoumávanému skutkovému stavu nemohlo dojít k porušení zákazu sebeobviňování, neboť se jednalo pouze o předložení záznamů, které byla stěžovatelka ze zákona povinna evidovat. Zákaz sebeobviňování nelze vykládat tak, aby byl fakticky znemožněn výkon dohledové pravomoci regulátora kapitálového trhu, která je s ohledem na sofistikovanost a výši na kapitálovém trhu probíhajících transakcí odůvodněna silným veřejným zájmem*“. V tomto kontextu odvolací orgán připomíná, že respektování soukromí a právo na ochranu osobních údajů zaručuje Listina základních práv Evropské unie (čl. 7 a 8), která výslovně povyšuje úroveň této ochrany na úroveň základního práva v právu Evropské unie.

[21] Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Posouzení, zda byly zpracovávány osobní údaje, účelu zpracování nebo toho, zda obviněná zpracovávala osobní údaje na základě platného právního titulu, je imanentní součástí rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně nebyl podle odvolacího orgánu povinen obviněnou předem seznámit s tím, jak hodlá ve věci rozhodnout a jak bude věc posuzovat, neboť tyto úvahy a právní posouzení jsou náležitostí rozhodnutí, nikoli oznámení o zahájení správního řízení. Obviněná tak zaměňuje nutnost identifikace skutku a jeho předběžné právní kvalifikace s odůvodněním rozhodnutí. Odvolací orgán tedy konstatuje, že obviněná byla, v souladu s judikaturou, na níž odkazuje, seznámena s povahou a důvodem obvinění proti ní a mohla tedy v plném rozsahu uplatňovat svá procesní práva.

[22] K dalšímu argumentu obviněné, že se až z napadeného rozhodnutí dozvěděla, jaká kritéria bude Úřad zohledňovat při ukládání trestu, odvolací orgán uvádí, že Úřad je povinen při ukládání správních trestů postupovat v souladu s právním řádem, v posuzovaném případě tedy zejména v souladu s nařízením (EU) 2016/679 a se zákonem č. 250/2016 Sb.,

o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Správní orgán však není povinen obviněné před vydáním rozhodnutí ve věci sdělovat, jak bude jednotlivá kritéria posuzovat.

[23] Obviněná dále v rozkladu uvedla, že pochybení Úřadu (neseznámení s povahou a důvodem obvinění) nebyla pouhým procesním nedopatřením, neboť Úřad v usnesení čj. UOOU-01025/20-43 ze dne 22. ledna 2021 uvedl, že je „nežádoucí, aby společnost  znala skutkové a právní úvahy Úřadu již před vydáním rozhodnutí, jelikož by jí to zajistilo silnější argumentační pozici v rámci samotného řízení“.

[24] Úřad ve výše uvedeném usnesení uvedl: „Správní orgán dále dodává, že stanoviska dotčených dozorových úřadů zjevně nemají charakter závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Zároveň se nejedná ani o „vyjádření, které je podkladem rozhodnutí správního orgánu“, neboť k němu dochází až následně, po zpracování samotného návrhu rozhodnutí (neboť k přípravě rozhodnutí lze přistoupit až tehdy, jsou-li shromážděny veškeré podklady). Tímto výkladem je zároveň zajištěna i rovnost účastníků jednotlivých řízení. Bylo by v rozporu s tímto principem, kdyby účastníci řízení, v němž je postupováno podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 měli privilegovaný přístup ke skutkovým a právním úvahám správního orgánu prvního stupně a dotčených dozorových úřadů a (skrze ně či přímo) ke znění návrhu rozhodnutí. To by jim poskytovalo výrazně silnější argumentační pozici ještě před vydáním rozhodnutí oproti účastníkům běžným. Přeshraniční aspekt případu neodůvodňuje zásadně rozdílné postavení účastníků řízení ve vztahu informacím o návrhu“. Obviněná tento závěr podle odvolacího orgánu zcela účelově vytrhuje z kontextu, jelikož v předmětném usnesení byl zmíněn toliko ve vztahu k mezinárodní proceduře podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679, rozhodně nikoli ve vztahu k celému řízení, což z předmětného usnesení jasně vyplývá. Obviněné nebylo umožněno seznámit se s návrhem rozhodnutí, které bylo předloženo ostatním dozorovým úřadům, nicméně v případech, kdy Úřad rozhoduje bez této mezinárodní procedury, účastníkům řízení návrhy rozhodnutí standardně rovněž předkládány nejsou (taková povinnost z žádného právního předpisu nevyplývá). Pokud by Úřad předkládal návrhy rozhodnutí pouze účastníkům řízení, v nichž je postupováno podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679, tj. v případech přeshraničního zpracování prováděného správcem, u nichž je návrh rozhodnutí předkládán ostatním dotčeným dozorovým úřadům k vyjádření, vedlo by to k paradoxní situaci: v případech, které jsou typově závažnější (zasahují subjekty údajů z různých členských států Evropské unie), by bylo postavení účastníků řízení výrazně silnější než v řízeních, v nichž se postupuje pouze podle národní právní úpravy. Jako obiter dictum odvolací orgán uvádí, že v současné době je na evropské úrovni projednáván návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se stanoví další procesní pravidla týkající se prosazování nařízení (EU) 2016/679³; uvedený návrh se věnuje mj. i otázce přístupu ke správnímu spisu, a to v kapitole IV., v níž se jmenovitě v čl. 19 odst. 3 uvádí: „Právo na přístup ke správnímu spisu se nevztahuje na korespondenci a výměnu názorů mezi vedoucím dozorovým úřadem a dotčenými dozorovými úřady. Informace vyměňované mezi dozorovými úřady za účelem prošetřování jednotlivých případů jsou interními dokumenty a nejsou přístupné vyšetřovaným stranám ani stěžovateli.“.

³ Dokument Evropské komise COM(2023) 348 final, 11657/23.

B. Účast na správním řízení/mezinárodní procedura

[25] Za další procesní vadu obviněná považuje to, že o věci „bylo rozhodnuto v řízení⁴, jehož se nemohla účastnit“. K tomu uvedla, že v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně ve skutečnosti proběhla dvě paralelní řízení, a to řízení před Úřadem a řízení v rámci mezinárodní spolupráce, které trvalo podstatně delší dobu a fakticky v něm podle obviněné došlo k rozhodnutí věci. Řízení v rámci mezinárodní spolupráce se obviněná nemohla účastnit, neměla přístup k dokumentům, její vyjádření nebylo v tomto řízení předkládáno a o věci bylo rozhodnuto v její nepřítomnosti. Obviněná k tomu dále uvedla, že platná právní úprava žádné rozdělení řízení neumožňuje, proto považuje takový procesní postup za nepřipustný. Postup podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 je podle obviněné stále součástí národního řízení a procesně se, vyjma otázek specificky upravených zmíněným nařízením, řídí národním procesním právem. Teprve, až dojde-li k situaci předvídané v čl. 65 nařízení (EU) 2016/679, je podle obviněné zahájeno další řízení před Evropským sborem pro ochranu osobních údajů (dále též „Sbor“ nebo „EDPB“). Nicméně i v řízení před Sborem by obviněná měla postavení účastníka a měla by plná práva na obhajobu.

[26] Obviněná v rozkladu dále uvedla, že jí Úřad protiprávně odepřel přístup ke klíčové součásti správního spisu, když jí neumožnil nahlížet do dokumentů z mezinárodní spolupráce, což odůvodnil tím, že vyjádření ostatních dozorových úřadů nepředstavují závazná stanoviska, a proto k nim obviněná nemá mít přístup. Dokumenty z mezinárodní spolupráce mají vztah k věci, přičemž správní spis tvoří veškeré dokumenty týkající se téže věci. Stanoviska cizích dozorových úřadů měla podle obviněné na napadené rozhodnutí zásadní vliv, neboť proces mezinárodní spolupráce trval déle než samotné řízení a v jeho průběhu došlo k přepracování návrhu rozhodnutí. Obviněná nesouhlasí se závěry Úřadu uvedenými v rozhodnutí o rozkladu čj. UOOU-01025/20-82 ze dne 30. srpna 2021 proti usnesení Úřadu, kterým nebylo vyhověno žádosti obviněné o nahlédnutí do části spisu týkající se mechanismu spolupráce podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679, jelikož z Pokynů Sboru č. 3/2021⁵ nelze podle obviněné dovodit, že by měla mít právo nahlížet do spisu až po zahájení řízení před Sborem. Obviněná rovněž nesouhlasí s tím, že by postup v rámci mezinárodní spolupráce měl být postupem mimo rámec správního řádu, jelikož postup podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 je součástí národního řízení, teprve poté, co je věc postoupena Sboru podle čl. 65 nařízení (EU) 2016/679, je zahajováno řízení nové. V této souvislosti obviněná odkazuje na Pokyny Sboru 2/2022⁶, ve kterých je uvedeno, že „tam, kde právo EU neposkytuje konkrétní procesní pravidla, platí vnitrostátní procesní právo. V těchto případech obvykle platí zásada vnitrostátní procesní autonomie, která je obecnou zásadou práva EU“. Podle obviněné sám Úřad uznává, že dokumenty z mezinárodní spolupráce se k posuzované věci vztahují a že je zohlednil při vydávání napadeného rozhodnutí, proto měly být obviněné zpřístupněny, aby nedošlo k zásahu do jejich práv na

⁴ Odvolací orgán již na tomto místě považuje za potřebné zdůraznit, že postup podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 není řízením, ale jedná se o proceduru mezinárodní spolupráce mezi dozorovými úřady.

⁵ Pokyny 03/2021 k uplatňování článku 65(1)(a) GDPR (verze 2.0) přijaté dne 24. května 2023, dostupné v anglické verzi na: https://edpb.europa.eu/system/files/2023-06/edpb_guidelines_202103_article65-1-a_v2_en.pdf.

⁶ Pokyny 02/2022 k uplatňování článku 60 GDPR přijaté dne 14. března 2022, česká verze dostupná na: https://edpb.europa.eu/system/files/2022-10/guidelines_202202_on_the_application_of_article_60_gdpr_cs.pdf

obhajobu. Dále obviněná namítá nekonzistentnost v postupu Úřadu, neboť v řízení o kontrole jí byly dokumenty z mezinárodní spolupráce zpřístupněny.

[27] Za další porušení svých procesních práv obviněná považuje to, že Úřad rozhodl o věci v řízení v rámci mezinárodní spolupráce, kterého se nemohla účastnit, přičemž tento postup je v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (zákon č. 2/1993 Sb., dále jen „Listina“), podle kterého má každý *„právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům“*. Uvedený článek Listiny se podle obviněné použije i ve správních řízeních, a tím spíše ve správních řízeních sankční povahy. Úřad musí podle obviněné zajistit, aby i v případě řízení podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 zůstala veškerá práva obviněné na obhajobu zachována. Podle obviněné Úřad měl (nad rámec výše popsaného nahlížení do spisu) zprostředkovat cizím dozorovým úřadům její vyjádření a argumentaci, a umožnit jí vyjádřit se ke stanoviskům ostatních dozorových úřadů. Obviněná výslovně žádala Úřad (např. ve svém vyjádření ze dne 31. května 2021), aby její vyjádření sdílel s ostatními dozorovými Úřady, avšak Úřad ji o tomto postupu neinformoval, proto se obviněná domnívá, že tak neučinil. Stejně tak měl Úřad obviněné umožnit vyjádřit se k námitkám ostatních dozorových úřadů, což správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí odmítl s tím, že by došlo k *„neřešitelnému procesnímu zacyklení“*, které však podle obviněné nemůže nastat. Nadto možnost reagovat na námitky dozorových úřadů je podle obviněné výslovně uvedena v Pokynech Sboru č. 2/2022 k uplatňování článku 60 GDPR (dále jen „Pokyny č. 2/2022“).

[28] K odepření nahlédnutí do záznamů z mechanismu spolupráce podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 odvolací orgán uvádí, že o tomto Úřad již pravomocně rozhodl usnesením čj. UOOU-01025/20-61 ze dne 23. dubna 2021, a následně rozhodnutím čj. UOOU-01025/20-82 ze dne 30. srpna 2021, kterým byl zamítnut rozklad proti uvedenému usnesení; na obě uvedená rozhodnutí a jejich odůvodnění tímto odvolací orgán odkazuje. Odvolací orgán zdůrazňuje, že Úřad v souladu s čl. 60 odst. 3 nařízení (EU) 2016/679 předložil ostatním dotčeným dozorovým úřadům návrh rozhodnutí, aby se k němu vyjádřily, přičemž tento návrh rozhodnutí byl správním orgánem prvního stupně vypracován až poté, co byly shromážděny veškeré podklady rozhodnutí, s nimiž byla obviněná seznámena a mohla se k nim vyjádřit. Ze samotné procedury podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 tak podle odvolacího orgánu nevznikly (a z případných námitek či komentářů ani nemohly vzniknout) žádné nové podklady pro vydání rozhodnutí, jelikož veškeré podklady byly shromážděny před formulací návrhu rozhodnutí. Spolupráce dozorových úřadů podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 nemá v českém právním řádu obdobu. Nejlépe jej lze přirovnat k deliberaci (ve smyslu úvahy směřující k dosažení konsensu), v jejímž rámci mají ostatní dotčené dozorové orgány možnost vyjádřit se k předloženému návrhu. Ostatní dozorové orgány však nejsou v postavení tzv. dotčených orgánů (ve smyslu § 136 zákona č. 500/2004 Sb.) hájících vlastní zájem na věci (ev. partikulární veřejný zájem), jejichž stanovisko by rozhodující orgán (v tomto případě Úřad) zvažoval mezi podklady řízení. Jinými slovy ostatní dozorové úřady nejsou těmi, které by hájily své zájmy konkurující zájmům účastníka řízení. Národní dozorové úřady chrání veřejný zájem, kterým je zejména ochrana osobních údajů, tudíž nelze hovořit o konkurenci se zájmy účastníka řízení. Český právní řád ani nařízení (EU) 2016/679 neznají procesní právo účastníka řízení vyjádřit se k návrhu rozhodnutí před tím, než je toto rozhodnutí vydáno ve smyslu čl. 60 odst. 7 nařízení (EU) 2016/679, ani právo jinak se účastnit této deliberace dozorových úřadů. Pokud by však vedoucí dozorový úřad a dotčené dozorové úřady v rámci uvedené mezinárodní procedury nedospěly k jednotnému názoru, čl. 65 nařízení (EU) 2016/679 upravuje postup, kdy je sporná

otázka postoupena Sboru. V tomto řízení pak má účastník řízení před Sborem právo být slyšen a vyjádřit se k podkladům řízení. Postup podle čl. 65 nařízení (EU) 2016/679 (k němuž v tomto případě nedošlo) je však podle odvolacího orgánu nutno odlišit od postupu podle čl. 60 tohoto nařízení.

[29] V případě, že by v průběhu procedury podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 vyplynuly nedostatky správního řízení provedeného vedoucím dozorovým úřadem (např. by bylo zapotřebí provést další dokazování, nebo by měl být skutek kvalifikován jinak), vedoucí dozorový úřad by dále pokračoval v řízení (v tomto případě podle zákona č. 500/2004 Sb., resp. zákona č. 250/2016 Sb.), kdy by byl účastník řízení znovu otevřen prostor pro realizaci jeho práva být slyšen a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ani k tomuto procesnímu vývoji však po provedené deliberaci nedošlo. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak bylo vydáno na základě podkladů shromážděných v rámci správního řízení, s nimiž měla obviněná možnost se seznámit a vyjádřit se k nim. Její procesní práva tak podle odvolacího orgánu nebyla nikterak dotčena.

[30] Pro úplnost odvolací orgán dodává, že procedura podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 byla v rámci předmětného správního řízení zahájena poprvé již dne 31. srpna 2020, avšak nebyla dokončena způsobem, který uvedené nařízení předpokládá, neboť na straně samotného správního orgánu prvního stupně vznikly pochybnosti, zda byl před vypracováním návrhu rozhodnutí dán obviněné dostatečný prostor vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Správní orgán prvního stupně proto v této proceduře dále nepokračoval, nemohla tedy mít jakékoliv právní účinky, předvídané čl. 60 odst. 6 větou poslední nařízení (EU) 2016/679, vůči správnímu orgánu, tím méně účinky vůči obviněné. Teprve po provedeném řízení podle zákona č. 250/2016 Sb., resp. zákona č. 500/2004 Sb., v jehož rámci byl obviněné poskytnut prostor pro standardní uplatnění všech procesních práv, byla dne 31. října 2021 zahájena procedura podle čl. 60 odst. 3 nařízení (EU) 2016/679, předložením návrhu rozhodnutí dotčeným dozorovým orgánům. Tato procedura skončila konsensuálně, tedy nevystala z ní žádná otázka, která by byla mezi vedoucím dozorovým úřadem a dotčenými dozorovými úřady sporná a bylo by třeba ji postoupit k rozhodnutí Sboru podle čl. 65 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) 2016/679. Správní orgán prvního stupně proto pokračoval v řízení vydáním rozhodnutí ve smyslu § 67 zákona č. 500/2004 Sb.

[31] Pro upřesnění odvolací orgán k výše uvedenému doplňuje, že předčasně zahájená procedura podle čl. 60 odst. 3 nařízení (EU) 2016/679, která byla ukončena bez právně relevantního výsledku, nemůže založit vadu řízení či nezákonnost rozhodnutí, které vzešlo až z další fáze daného správního řízení, a to tím spíše, že i poté byl obviněné dán prostor k uplatnění jejich procesních práv, a že následně byl návrh rozhodnutí (zpracovaný na základě podkladů, s nimiž měla obviněná možnost se seznámit a vyjádřit se k nim) postupem podle čl. 60 odst. 3 nařízení (EU) 2016/679 opětovně předložen dotčeným dozorovým úřadům k deliberaci.

[32] Nad rámec uvedeného odvolací orgán uvádí, že v průběhu kontroly vedené nezávislou inspektorkou Úřadu sice byly obviněné některé dokumenty z mezinárodní spolupráce zpřístupněny, nicméně k tomu došlo v situaci, kdy nařízení (EU) 2016/679 bylo účinné teprve krátce a praxe dozorových Úřadů ohledně postupu podle čl. 60 tohoto nařízení nebyla ani na úrovni Sboru dosud vyjasněná. Z procesní opatrnosti proto kontrolující obviněné umožnili se s obsahem dokumentů seznámit. Z více důvodů se jednalo o postup nadbytečný, především kontrolní protokol z definice není návrhem rozhodnutí ve smyslu čl. 60 odst. 3 nařízení (EU)

2016/679, a zároveň je zřejmé, že uvedený postup chronologicky i právně předcházel předmětnému správnímu řízení, a tedy nemohl mít na jeho zákonnost vliv.

[33] K námitce obviněné, že jí Úřad odepřel právo, aby byla věc projednána v její přítomnosti, odvolací orgán uvádí, že obviněná zjevně vnímá proceduru podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 jako jakousi formu správního řízení. Jak již bylo zmíněno výše, deliberace vedoucího dozorového úřadu a dalších dotčených dozorových úřadů není aplikací ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., resp. nemá charakter správního řízení a probíhá až poté, co jsou již procesní práva účastníka řízení realizována. Ze zákona č. 500/2004 Sb., zákona č. 250/2016 Sb. ani z nařízení (EU) 2016/679 neplynou účastníkům řízení žádná další procesní oprávnění, zejména proto, že elementární logika přímo aplikovatelného obecného nařízení takovou formu účastenství na deliberaci funkčně nepředpokládá, resp. neumožňuje. V rámci procedury podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 se dozorové úřady seznámí s návrhem rozhodnutí a v jeho rámci též s předchozím vnitrostátním řízením a toto posuzují. Odvolací orgán však zdůrazňuje, že se tak děje až ve chvíli, kdy v daném správním řízení již byly provedeny všechny procesní úkony před samotným vydáním rozhodnutí a jeho doručením účastníkům řízení.

[34] Pokud se tedy obviněná domáhá „procesního účastenství“ na deliberaci, pak se v podstatě domáhá, aby jí byl Úřadem zpracovaný návrh rozhodnutí v různých fázích procedury podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 předkládán k dalším vyjádřením. Česká právní úprava správního procesu ani nařízení (EU) 2016/679 však takové právo nezaručují.

[35] V rozhodnutí čj. UOOU-01025/20-82 ze dne 30. srpna 2021 Úřad uvedl, že v případě umožnění obviněné vyjádřit se k námitkám ostatních dozorových úřadů by mohlo dojít k „*neřešitelnému procesnímu zacyklení*“. V případě, že by na základě připomínek obviněné došlo ke změně návrhu rozhodnutí, musel by být tento návrh opětovně předložen ostatním dozorovým úřadům. Tento postup by se mohl opakovat, dovedeno ad absurdum, donekonečna. V Pokynech č. 2/2022 (bod 168) se uvádí „*Tím není dotčeno úsilí vynaložené na dosažení konsensu a případná povinnost vedoucího dozorového úřadu podle vnitrostátního práva poskytnout právo být znovu vyslechnut vzhledem k předpokládaným změnám v revidovaném návrhu rozhodnutí, který bude mít nový dopad na správce nebo zpracovatele*“. Sbor na tomto místě hovoří o „*případné povinnosti*“ podle vnitrostátního práva, a především vztahuje tuto eventualitu teprve k „*revidovanému návrhu rozhodnutí*“, a to v kontextu eventuálních *novot*, k nimž se správce nemohl vyjádřit, resp. nebyly založeny na dosavadních podkladech řízení. Český právní řád však povinnost seznámit účastníka řízení s návrhem rozhodnutí nestanoví, resp. vůbec nepředvídá, že by mezi vypracováním konceptu rozhodnutí a jeho završením po procesní a formální stránce v zákonem předvídané formě (podpisem oprávněnou úřední osobou) existoval časový prostor pro (v příhodné chvíli) nahlédnutí do spisu, seznámení se s právě založeným konceptem rozhodnutí, a pro další vyjádření účastníka řízení k němu. To se může jevit jako určitá externalita distanční písemné procedury podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679, podle níž fakticky časový prostor v řádu týdnů vzniká, avšak pouze z důvodu komunikace mezi úřady, které nejsou fyzicky přítomny na jednom místě v jeden okamžik. V případě postupu navrhovaného obviněnou by k procesnímu zacyklení zcela nepochybně reálně došlo, neboť obviněná nerespektuje, že „*poslední slovo*“ ve věci mají dozorové úřady k předloženému návrhu rozhodnutí, nikoliv obviněná k těmto stanoviskům dozorových úřadů.

C. Legitimní očekávání

[36] Jako další procesní vadu obviněná namítá to, že Úřad narušil její legitimní očekávání, neboť totožný skutek byl již Úřadem jednou řešen. Obviněná uvádí, že spolu s nyní probíhajícím správním řízením vedl Úřad kontrolu (zahájenou dne 2. července 2018, sp. zn. UOOU-07166/18), která se týkala mimo jiné i předávání dat společnosti [REDACTED], což má být zjevné např. z vyjádření obviněné ze dne 1. srpna 2018. Podle obviněné se obě věci překrývaly i časově, jelikož v návaznosti na kontrolu Úřad dne 18. září 2020 rozhodl (úřední záznam čj. UOOU-01733/19-31), že nezahájí správní řízení, přičemž nyní vedené správní řízení bylo zahájeno již 27. února 2020. Obviněná dále uvedla, že nesouhlasí s argumentem správního orgánu prvního stupně, že se výše zmíněný úřední záznam týkal pouze vývoje antivirového programu.

[37] K tomu odvolací orgán uvádí, že kontrola (sp. zn. UOOU-07166/18) byla zahájena dne 2. července 2018 na základě podnětu postoupeného nizozemským dozorovým úřadem (stížnost na nemožnost deaktivovat přednastavené možnosti ochrany soukromí v bezplatné verzi antivirového softwaru pro Apple Mac). Jejím předmětem bylo dodržování povinností stanovených nařízením (EU) 2016/679 v souvislosti se zpracováním osobních údajů uživatelů antivirového softwaru kontrolované, se zaměřením na úroveň ochrany soukromí uživatelů bezplatné verze antivirového softwaru ve srovnání s platícími zákazníky. Protokol o kontrole čj. UOOU-07166/18-46 ze dne 19. března 2019 předávání údajů společnosti [REDACTED] ani statistickou analýzu trendů vůbec nezmiňuje, z čehož je patrné, že kontrola nebyla zaměřena na předávání údajů společnosti [REDACTED].

[38] Jak již ve svém rozhodnutí uvedl správní orgán prvního stupně (str. 5 napadeného rozhodnutí), kontrola obviněné byla zaměřena na plnění povinnosti správce podle čl. 5 odst. 2 nařízení (EU) 2016/679, tedy povinnost doložit dodržení souladu postupů správce se základními zásadami zpracování osobních údajů, a dále plnění povinnosti podle čl. 24 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, tedy povinnosti správce přijmout vhodná technická a organizační opatření, aby zajistil a byl schopen doložit, že zpracování je v souladu s uvedeným nařízením. Samotným plněním základních zásad zpracování osobních údajů vyplývajících z čl. 5 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 se kontrola přímo nezabývala. Tento závěr ostatně konstatovala i předsedkyně Úřadu ve vyřízení námitek proti kontrolním zjištěním čj. UOOU-07166/18-53 ze dne 4. června 2019.

[39] Z úředního záznamu ze dne 18. září 2020 (čj. UOOU-01733/19-31) je zřejmé, že závěr o nezahájení řízení o opatřeních k nápravě vychází z v něm uvedených dokumentů, které kontrolovaná v mezidobí předložila. Například Zásady zpracování osobních údajů, aktualizované v únoru 2020 (příloha č. 6 vyjádření obviněné ze dne 26. února 2020, čj. UOOU-01733/19-20), ani další aktualizované dokumenty, informaci o zpracování údajů za účelem analýzy trendů ani informaci o předávání údajů společnosti [REDACTED] již neobsahují. V uvedených Zásadách zpracování osobních údajů je uvedeno „Na základě oprávněných zájmů použijeme vaše osobní údaje za účelem: /.../ analytik třetích stran, a to pro posouzení a zlepšení výkonu a kvality našich produktů, služeb a webových stránek a porozumění trendům jejich používání; a pro vyhodnocování konverzí a úspěšnosti kampaní“. Z vyjádření obviněné ze dne 1. srpna 2018 (čj. UOOU-07166/18-12, pod písm. C) vyplývá, že obviněná používá analytické nástroje třetích stran poskytované společností [REDACTED].

[redacted] V době vydání úředního záznamu dokumenty předložené obviněnou analýzu trendů neobsahovaly a společnost [redacted] podle sdělení obviněné ukončila svoji činnost, pokud tedy byla v úředním záznamu zmíněna analýza třetích stran, nebyla tím myšlena analýza trendů, ale analytika třetích stran ve smyslu výše citovaných Zásad zpracování osobních údajů.

[40] Ve výzvě inspektorky Úřadu čj. UOOU-01733/19-5 ze dne 12. června 2019 je výslovně uvedeno, že dobrovolným provedením nápravy kontrolou zjištěných nedostatků [kontrolou bylo konstatováno porušení čl. 24 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679] lze předejít správnímu řízení ve věci uložení opatření k nápravě těchto nedostatků. Úřední záznam čj. UOOU-01733/19-31 pak obsahuje závěr o nezahájení řízení o uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků (tedy opatření k zamezení opakování zjištěných pochybení do budoucna). Odvolací orgán v této souvislosti zcela souhlasí s úvahami správního orgánu prvního stupně ohledně odlišné povahy a funkce kontrolního řízení, a na něho případně navazujícího správního řízení o uložení opatření k nápravě, která mají ověřit, popř. zajistit soulad jednání kontrolovaných osob se zákonem (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí), a řízení přestupkového, jehož účelem je zjistit, zda se skutek skutečně stal, zda se jedná o přestupek, kdo jej spáchal a jaký druh trestu je možné uložit. Úřad tak podle odvolacího orgánu nemohl vytvořit legitimní očekávání obviněné, že pokud dobrovolně přijme opatření k nápravě, lze tím předejít přestupkovému řízení. Obdobně skutečnost, že inspektorka Úřadu rozhodla v září 2020, že na základě aktualizovaných dokumentů předložených obviněnou nezahájí řízení o uložení opatření k odstranění kontrolou zjištěných nedostatků, neznamená, že Úřad nemůže pokračovat v nyní vedeném přestupkovém řízení (zahájeném v únoru 2020), které se týká skutku spáchaného v roce 2019. Nadto odvolací orgán uvádí, že úřední záznam inspektorky Úřadu týkající se nezahájení řízení nemá povahu správního rozhodnutí, tj. nevytváří překážku věci rozhodnuté. Obviněná se tak nemůže dovolávat zásady ne bis in idem.

IIb. Hmotněprávní posouzení

[41] V rozkladu obviněná uvedla, že společnosti [redacted] nepředávala osobní údaje, jelikož veškeré předávané údaje anonymizovala tak, aby bylo možné použít na analýzu trendů, ale zároveň aby subjekty údajů nebyly identifikovatelné. Za tímto účelem byly z dat odstraňovány přímé a nepřímé identifikátory i tzv. derivativní informace, které by mohly napomáhat k re-identifikaci konkrétních subjektů údajů. Obviněná má za to, že správní orgán prvního stupně mylně považuje předávané údaje za osobní údaje na základě toho, že by (teoreticky) mohlo dojít ke spojení dvou data setů a tím by mohly být subjekty údajů identifikovatelné. Podle obviněné nelze tvrdit, že pokaždé, když lze subjekt údajů identifikovat spojením dvou data setů, budou oba původní data sety považovány za osobní údaje, neboť určitá informace může být osobním údajem pro jednu osobu, a přitom se nebude jednat o osobní údaj pro jinou osobu. Pokud by mělo platit, že osobní údaj představuje každá informace, která ve spojení s informací v dispozici jakékoliv jiné osoby může vést k identifikaci subjektu údajů, znamenalo by to, že jakákoliv informace, která vznikla zpracováním původně osobních údajů a která obsahuje určitou kombinaci obecných vlastností (přestože je anonymizovaná tím způsobem, že se již netýká konkrétní osoby), by prakticky vždy představovala osobní údaj. Obviněná je toho názoru, že podle judikatury Soudního dvora platí, že při posuzování identifikovatelnosti subjektu údajů je nutné zohlednit i prostředky, které by mohla využít třetí osoba, nicméně se musí jednat o prostředky, o nichž lze rozumně předpokládat, že je správce či třetí osoby použijí. Podle obviněné nelze rozumně předpokládat, že třetí osoby použijí prostředky právně




nedovolené. Správní orgán prvního stupně tak měl podle obviněné zkoumat nejen to, zda dva předmětné data sety existují, ale především to, zda bylo skutečně možné rozumně předpokládat, že k tomuto spojení dojde.



[42] Obviněná následně v rozkladu popsala využívaný proces anonymizace tak, že před předáním jakýchkoli dat společnosti [redacted] odstranila všechny identifikátory použitím algoritmů a metod popsaných v patentu registrovaném v USA pod č. [redacted]. Tento automatizovaný proces odstranil podle obviněné jak informace přímo identifikující danou osobu (např. název uživatele), tak informace identifikující uživatele nepřímou (např. ID uživatele), ale také informace, z nichž by bylo možné identifikaci potenciálně dovodit (např. unikátní kombinace určitých parametrů obsažených v URL). Obviněná zdůraznila, že se tak nejednalo pouze o odstranění přímých identifikátorů, ale o celkovou anonymizaci předmětného datového souboru. Stejně tak nebyla předávána kompletní historie prohlížení webových stránek, jelikož výsledkem anonymizačního procesu byl pouze určitý fragment celkového souboru URL. Obviněná dále uvedla, že správní orgán prvního stupně se anonymizačním procesem blíže nezabýval a není tedy zřejmé, jak dospěl k závěru, že byly společnosti [redacted] předávány osobní údaje.

[43] Identifikace subjektů údajů, či jakýkoli reverzní inženýring (mimo jiné i spojení dvou data setů), byla podle obviněné ve smluvních dokumentech uzavřených se společností [redacted] zakázána, proto ji nebylo možné rozumně předpokládat. Stejně tak by taková činnost byla v rozporu s právními předpisy, konkrétně s nařízením (EU) 2016/679. K tomu obviněná dodává, že správní orgán prvního stupně netvrdil ani neprokazoval, že by někdy k reverznímu inženýringu pomocí spojení data setu obviněné a společnosti [redacted] došlo. Obviněná a společnost [redacted] byly společností se samostatným vedením, které se musely řídit uzavřenými smlouvami. V rámci koncernu nebyla společnost [redacted] řídicí osobou a nemohla tedy obviněné nakázat předání dat potřebných k opětovné identifikaci subjektů údajů, přičemž společnost [redacted] neměla žádné prostředky, jak opětovné identifikace subjektů údajů dosáhnout, a těžko tak lze dovozovat, že bylo možné re-identifikaci subjektů údajů rozumně předpokládat.

[44] Obviněná se v rozkladu vyjádřila rovněž k obsahu smluv uzavřených se společností [redacted], které upravují mimo jiné postup stran v případě, že by k předání osobních údajů došlo. Obviněná zopakovala, že společnosti [redacted] předávala pouze anonymní údaje, a pouze z důvodu dostatečné opatrnosti měly smluvní strany nastavené procesy i pro případ, že by nedopatřením a v rozporu s předmětem smlouvy k předání osobních údajů došlo. Podle obviněné správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí poukazuje na to, že předmětné smlouvy anonymizaci označovaly jako odstranění přímých identifikátorů. Přestože smluvní strany zvolily tento název (odstranění přímých identifikátorů), ve skutečnosti anonymizací podle obviněné rozuměly podstatně širší proces anonymizace, jak je popsán výše. Správní orgán prvního stupně se tak podle obviněné neměl spokojit s tím, jak proces strany nazvaly ve smlouvě, ale měl zkoumat, jak tento proces ve skutečnosti vypadal.

[45] K předávaným údajům obviněná dále sdělila, že předávala data o historii prohlížení internetu, kterou anonymizovala. Předávány tak byly pouze informace, které měly statistickou vypovídací hodnotu, tj. bylo z nich možné určovat obecně trendy, spotřebitelské preference atd. Společnost [redacted] však podle obviněné nemohla konkrétní osoby jakkoli identifikovat, a to ani s ohledem na jejich společenskou identitu, jak uvádí správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí. Stejně tak obviněná nepředávala kompletní historii prohlížení


internetu, neboť historie byla anonymizována a některé URL adresy nebyly zahrnuty z technických důvodů (např. stránky s technologií Ajax), určité internetové stránky nebyly pro statistickou analýzu trendů relevantní, proto nebyly součástí předmětných data setů. Zároveň byla předávaná data sbírána pouze z prohlížečů s instalovaným a zapnutým rozšířením  Online Security a z mobilních aplikací  Mobile Security a  na platformě Android, přičemž je podle obviněné obecně známou skutečností, že uživatelé používají často více než jeden prohlížeč.

[46] Dále obviněná sdělila, že v přestupkovém řízení je nutné zjistit skutkový stav tak, aby o věci nebyly jakékoli pochyby, přičemž závěry správního orgánu je třeba doložit právně relevantními důkazy, což nepodložené spekulace vyplývající z novinových článků v žádném případě nesplňují. Úřad nikdy neprokazoval, jaká data společnost  poskytovala dalším osobám, proto z těchto neprokázaných skutečností nelze jakkoli vycházet. Smyslem předávání dat společnosti  navíc nikdy nebylo zjišťování informací o konkrétních osobách, ale obecně platných závěrů vztahujících se k určitým sociálním segmentům a typům zákazníků, neboť jen takové informace jsou komerčně využitelné.


Účel právní úpravy a zásada odpovědnosti správce

[47] Úvodem odvolací orgán zdůrazňuje, že účelem právní úpravy ochrany osobních údajů je prevence, tedy předcházení či alespoň minimalizace rizika zásahu do práv subjektů údajů. Praktickým promítnutím uvedeného preventivního přístupu je mj., že veškeré definice obsažené v právní úpravě je třeba vykládat široce a zároveň veškeré výjimky je třeba vykládat maximálně úzce. Tomu odpovídá i dlouhodobá rozhodovací praxe Soudního dvora (např. rozsudek ve věci Lindqvist, C-101/01 ze dne 6. listopadu 2003; rozsudek ve věci Ryneš, C-212/13 ze dne 11. prosince 2014; rozsudek ve věci Jehovan todistajat, C-25/17 ze dne 20. července 2018, rozsudek ve věci Nowak, C-434/16 ze dne 20. prosince 2017). Nařízení (EU) 2016/679, oproti předchozí právní úpravě (směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů), výslovně upravuje princip odpovědnosti správce. Podle tohoto principu musí správce podle čl. 24 nařízení (EU) 2016/679 přizpůsobit konkrétní způsob provedení operací zpracování rizikům, která z tohoto zpracování osobních údajů vyplývají. Zároveň je správce povinen při zpracování osobních údajů dodržovat zejména obecné zásady formulované v čl. 5 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 (opět adekvátně ve vztahu k možným rizikům) a musí být podle čl. 5 odst. 2 tohoto nařízení schopen jejich dodržení prokázat; tím efektivně dochází k přenosu důkazního břemene na správce. Správce je tedy povinen předně vyhodnotit možná rizika zamýšleného (i probíhajícího) zpracování. Čím vyšší riziko zásahu do práv subjektů údajů konkrétní zpracování představuje, tím důsledněji musí správce posoudit možnosti celého zpracování, přičemž je třeba se primárně soustředit na naplnění principů ochrany osobních údajů a jejich dodržování a pouze sekundárně zkoumat, zda by nebylo možné aplikovat některou z výjimek z těchto principů vyplývajících z nařízení (EU) 2016/679. V případě vysoce rizikového zpracování, které by mohlo mít za následek citelný zásah do práv subjektů údajů, správce musí v maximální možné míře dbát na dodržování povinností vyplývajících z nařízení (EU) 2016/679 a nespoléhat se na aplikaci případných výjimek.




A. Osobní údaj

[48] Obviněná ve svém vyjádření v rámci kontroly (čj. UOOU-07166/18-12 ze dne 1. srpna 2018) sdělila, že u placené verze antivirového softwaru jsou uživatelé obviněné identifikovatelní, neboť část platebních údajů (v rozsahu jméno, e-mailová adresa, město a země, ve které se uživatel nachází, informace ohledně licence, informace o způsobu platby), které jsou sbírány autorizovanou třetí stranou za účelem zpracování platby, může být poskytnuta obviněné. Ze Zásad ochrany osobních údajů společnosti  (příloha č. 7 k čj. UOOU-01025/20-11) vyplývá, že obviněná v případě žádosti o poskytnutí podpory shromažďuje osobní údaje v rozsahu jméno, e-mailová adresa, telefonní číslo, adresa, případně i IP adresa, informace o hardwaru, softwaru, URL adresy navštívených stránek, soubory uložené v počítači, e-mailové zprávy a podobné údaje. Z uvedeného je podle odvolacího orgánu zřejmé, že část uživatelů antivirového softwaru, tj. platící zákazníci a uživatelé, kteří požádali o poskytnutí podpory, byla pro obviněnou identifikovaná (nikoli pouze identifikovatelná).

[49] V Produktových zásadách zpracování (příloha č. 7 k čj. UOOU-01733/19-16) je uvedeno, že obviněná v případě využívání produktu Antivirus pro počítače (Mac a Windows) zpracovává osobní údaje (kromě údajů o účtu a fakturačních údajů, pokud jsou relevantní), a to provozní údaje: identifikátor doručeného obsahu (zprávy), IP adresu, vzorky malwaru, detekce, URL a odkazující stránky, události a využití produktů, a dále údaje o zařízení: interní online identifikátory (GUID, Device ID), informace týkající se počítače nebo zařízení, polohu, informace o aplikacích v zařízení, o dalších produktech obviněné v zařízení, o internetu a připojení, o počtu zařízení v síti a o prohlížečích (nainstalované, výchozí). Na základě těchto informací rovněž bylo možné uživatele identifikovat, byť nepřímou. Obviněná tak zpracovávala osobní údaje ve smyslu čl. 4 bod 1 nařízení (EU) 2016/679, což sama obviněná nerozporuje.

[50] Z vyjádření obviněné v rámci kontroly ze dne 1. srpna 2018 (čj. UOOU-07166/18-12) vyplývá, že každé instalaci antivirového softwaru obviněná přiřadí náhodně vygenerovaný alfanumerický kód nazvaný GUID. Pokud je tedy na zařízení nainstalováno více produktů antivirového softwaru, nebo pokud je produkt odinstalován a nainstalován znovu, každá z těchto instalací bude mít podle obviněné jiný GUID a GUID tedy nepředstavuje jedinečný statický identifikátor. V Zásadách ochrany osobních údajů společnosti  (příloha č. 7 k čj. UOOU-01025/20-11) je dále uvedeno, že u zákazníků placených produktů a služeb pro osobní počítač je GUID spojen s fakturačními údaji.

a) Údaje předávané společnosti

[51] Část zpracovávaných údajů obviněná předávala společnosti  V Produktových zásadách zpracování (předložených obviněnou dne 20. prosince 2019, příloha č. 7 k čj. UOOU-01733/19-16) je u produktu Antivirus pro počítače (Mac a Windows) uvedeno: „***Pokud je funkce Web Shield aktivní a udělíte souhlas pro zpracování dat (interní identifikátor (GUID), verze produktu, informace o čase, deidentifikované a stripované adresy URL (pokud nejsou v mezipaměti), pečlivě vybrané aspekty některých stránek bez identifikátorů, vybrané requesty) pro účely analýzy trendů, což znamená, že  následně poskytne tento soubor dat společnosti  k vývoji produktů a služeb***“. U produktu Antivirus pro mobilní zařízení (Android) je uvedeno: „***Pokud je Web Shield aktivní a povolíte zpracování clickstream dat (interní identifikátor (GUID), verze produktu, přibližná poloha spolu s deidentifikovanými***

a stripovanými adresami URL a informacemi souvisejícími s adresou URL webových stránek, které navštěvujete online) pro účely analýzy trendů, následně poskytne tento soubor dat ve formě, z níž odstraní identifikátory, a umožní tak společnosti vývoj produktů a služeb“ (zvýraznění doplněno odvolacím orgánem). Dále je u tohoto produktu uvedeno, že se společností sdílí rovněž **informaci o čase a ID aplikací. Stejný rozsah předávaných údajů (kromě ID aplikací) je uveden v Zásadách použití souhlasu (předložených obviněnou dne 20. prosince 2019, příloha č. 2 k čj. UOOU-01733/19-16).**

[52] V příloze B (nazvané Změněná a doplněná smlouva o poskytnutí licence k údajům, v AJ *Restated Data Licence Agreement*) Objednávky údajů (v AJ *Data Order Form*) uzavřené mezi obviněnou a společností dne 30. srpna 2019 (dále jen „Objednávka údajů“ nebo též „Smlouva“) je v bodě 1.7 nazvaném „Správce údajů“ uvedeno: „Společnosti a uznávají, že Údaje mohou zahrnovat osobní údaje, jak je tento pojem definován příslušnými právními předpisy („Osobní údaje“). V rozsahu, v němž Údaje obsahují Osobní údaje, strany provedly analýzy charakteru užívání Údajů na základě Smlouvy a stanovily, že společnost disponuje diskreční pravomocí stanovit své užívání Údajů v souladu s touto Smlouvou, a tudíž je Správce údajů“⁷. Z uvedeného podle odvolacího orgánu jednoznačně vyplývá, že obviněná si byla vědoma toho, že mohou být společnosti předávány osobní údaje uživatelů jejího antivirového softwaru, a to nejen z důvodu nesprávně provedené anonymizace. Obviněná v rozkladu uvedla, že měla nastaveny procesy pro případ, že by k předání osobních údajů společnosti nedopatřením došlo, což ovšem podle obviněné neprokazuje, že by osobní údaje skutečně předávala. Z bodu 1.7 přílohy B Objednávky údajů však vyplývá, že společnost obdržené osobní údaje mohla dále využívat. Pokud by společnost měla omylem předané osobní údaje podle smlouvy pouze zlikvidovat, pak by sama nerozhodovala o jejich využití a nebyla by v postavení správce osobních údajů. Pokud společnost neměla vůbec osobní údaje zpracovávat, pak by podle odvolacího orgánu nedávalo smysl, aby byla ve smlouvě definována jako správce údajů.



[53] V Příloze B objednávky údajů (bod 1.1. nazvaný „Licence“) je uvedeno, že je společnosti udělena licence „ke stažení kopie Údajů (jak jsou tyto definovány a stanoveny v Příloze A každé příslušné Objednávky) /.../ a k použití Údajů pro podnikatelskou činnost společnosti k začlenění do produktů a služeb společnosti ve Vyhrazené oblasti, zejména k užívání Údajů jako celku nebo k jejich začlenění do služeb společnosti a ke zpřístupňování Údajů začleněných do služeb společnosti třetím osobám, konkrétně zákazníkům společnosti (zvýrazněno odvolacím orgánem). „Vyhrazenou oblastí“ se podle Přílohy B Objednávky údajů (bod 1.2.) rozumí oblast „marketingu, marketingových analýz, reklamní technologie, automatizace marketingu, optimalizace marketingu, analýz spotřebitelského chování, analýzy eCommerce a analýzy trendů“. Společnost tak v souladu s Objednávkou údajů mohla obdržené „Údaje“ (představující, či obsahující osobní údaje) začleňovat do svých produktů a dále je zpřístupňovat svým zákazníkům.

⁷ V AJ: „Data Controller. and acknowledge the Data may include personal data, as defined by applicable legislation („Personal Data“). To the extent Data contains Personal Data, the parties have analysed the nature of the use of Data under the Agreement and have determined that has discretion to determine its uses of the Data in compliance with this Agreement and thus is a Data Controller.“

b) Anonymizace a pseudonymizace

[54] Podle recitálu č. 26 nařízení (EU) 2016/679 by se zásady ochrany údajů „měly uplatňovat na všechny informace týkající se identifikované nebo identifikovatelné fyzické osoby. Osobní údaje, na něž byla uplatněna pseudonymizace a jež by mohly být přiřazeny fyzické osobě na základě dodatečných informací, by měly být považovány za informace o identifikovatelné fyzické osobě. Při určování, zda je fyzická osoba identifikovatelná, by se mělo přihlídnout ke všem prostředkům, jako je například výběr vyčleněním, o nichž lze rozumně předpokládat, že je správce nebo jiná osoba použijí pro přímou či nepřímou identifikaci dané fyzické osoby. Ke stanovení toho, zda lze rozumně předpokládat použití prostředků k identifikaci fyzické osoby, by měly být vzaty v úvahu všechny objektivní faktory, jako jsou náklady a čas, které si identifikace vyžádá, s přihlédnutím k technologii dostupné v době zpracování i k technologickému rozvoji. Zásady ochrany osobních údajů by se proto neměly vztahovat na anonymní informace, totiž informace, které se netýkají identifikované či identifikovatelné fyzické osoby, ani na osobní údaje anonymizované tak, že subjekt údajů není nebo již přestal být identifikovatelným. Toto nařízení se tedy netýká zpracování těchto anonymních informací, včetně zpracování pro statistické nebo výzkumné účely“.

[55] V recitálu č. 28 nařízení (EU) 2016/679 je pak uvedeno, že „použití pseudonymizace osobních údajů může omezit rizika pro dotčené subjekty údajů a napomoci správcům a zpracovatelům splnit jejich povinnosti týkající se ochrany údajů“.

[56] Ze stanoviska Pracovní skupiny WP 29 č. 5/2014 k technikám anonymizace⁸ vyplývá, že vytvoření skutečně anonymního souboru „není snadnou záležitostí“, neboť „soubor údajů považovaný za anonymní může být například zkombinován s jiným souborem údajů tak, že lze identifikovat jednu nebo více fyzických osob“. Dále je ve stanovisku vysvětlen pojem anonymizace, kterou se rozumí „technika, která se používá na osobní údaje tak, aby bylo dosaženo nevratného znemožnění identifikace“, přičemž údaje musí mít takovou podobu, aby znemožňovaly identifikovat subjekt údajů jakýmkoli prostředky, které mohou být rozumně použity správcem nebo jakoukoli jinou osobou. Aby byly údaje skutečně anonymní, neměl by subjekt údajů být schopen identifikovat ani samotný správce. V uvedeném stanovisku je dále uvedeno, že „Je tedy zásadní pochopit, že pokud správce údajů nevymaže původní (identifikovatelné) údaje na úrovni dané operace a část souboru údajů předá (například po odstranění nebo zamaskování identifikovatelných údajů), představuje výsledný soubor údajů i nadále osobní údaje“. Ačkoli obviněná společnost  předávala údaje, ze kterých některé identifikátory odstranila (nikoliv však např. GUID), nelze podle odvolacího orgánu považovat předávaný data set za zcela anonymní. Nadto příjemce těchto údajů (společnost  měl možnost, na základě předaných údajů, subjekty údajů opětovně identifikovat (podrobněji srov. dále).

[57] Anonymizací je tedy podle odvolacího orgánu nutno rozumět takovou úpravu osobních údajů, která obvykle **nevratně** odstraňuje samotnou osobní podstatu údaje, a to absolutně, nikoli jen relativně ve vztahu k jednomu příjemci údajů. Naproti tomu je pseudonymizace opatřením ke zmírnění rizik plynoucích ze zpracování osobních údajů, aniž by tím byla dotčena povaha osobního údaje. V tomto případě se jedná o opatření relativní ve vztahu ke konkrétním příjemcům. Ostatně recitály č. 75 a 85 nařízení (EU) 2016/679 hovoří o „neoprávněném


⁸ https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2014/wp216_cs.pdf

zrušení pseudonymizace“, což samo o sobě dokládá předpokládanou reverzibilitu pseudonymizace, při zachování osobní povahy osobního údaje.

[58] Otázka hranice anonymizace souvisí s problematikou tzv. subjektivního a objektivního pojetí pojmu osobní údaj. Podle objektivního přístupu se jedná o osobní údaj v případě, že objektivně někde existuje další informace, která ve spojení s anonymizovanou informací může vést k (opětovné) identifikaci subjektů údajů. Podle subjektivního pojetí se v případě, že správce nedisponuje potřebnou informací vedoucí k identifikaci subjektů údajů, o osobní údaj nejedná, přestože tato informace může mimo jeho dosah existovat. Vzhledem k silně prostupujícímu principu prevence, jakožto základního účelu regulace ochrany osobních údajů, je třeba na pojem osobního údaje nahlížet spíše perspektivou objektivního pojetí, čemuž odpovídá i dosavadní rozhodovací praxe Soudního dvora.

[59] Zásadní je v tomto ohledu rozsudek Soudního dvora ve věci Breyer (C-582/14 ze dne 19. října 2016), který stanoví spíše objektivní přístup. Ve zmíněném rozsudku (body 44. – 46.) Soudní dvůr uvádí: „*Skutečnost, že další informace potřebné k identifikaci uživatele internetové stránky nemá k dispozici poskytovatel online mediálních služeb, nýbrž poskytovatel internetového připojení tohoto uživatele, tedy nemůže vyloučit, že dynamické IP adresy uchovávané poskytovatelem online mediálních služeb představují pro tohoto poskytovatele osobní údaje ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 95/46. Je nicméně třeba určit, zda možnost spojení dynamické IP adresy s uvedenými dalšími informacemi, které má k dispozici tento poskytovatel internetového připojení, představuje prostředek, který může být rozumně použit pro identifikaci subjektu údajů. Jak uvedl generální advokát v bodě 68 svého stanoviska, nejedná se o situace, kdy by identifikace subjektu údajů byla zakázána zákonem nebo by byla prakticky neproveditelná, například z důvodu skutečnosti, že by vyžadovala nepřiměřené úsilí z časového hlediska a z hlediska ekonomických a lidských zdrojů, takže riziko identifikace by se ve skutečnosti jevilo bezvýznamné.*“ Z uvedeného vyplývá, že aby byl subjekt údajů identifikovatelný, nemusí být veškeré informace nezbytné k identifikaci v rukou jednoho správce (objektivní přístup). Identifikace subjektu údajů není podle Soudního dvora (návazně na rec. 26 nařízení (EU) 2016/679) umožněna, pokud je zakázána zákonem (nikoli pouze smluvně, jak dovozuje obviněná), či prakticky neproveditelná.

[60] Odvolací orgán spatřuje podstatný rozdíl v tom, zda je identifikace subjektů údajů zakázána zákonem či smluvně. Dodržování zákazu zpracování vyplývajícího přímo ze zákona se může dovolávat zásadně kdokoli a je možné jej veřejnoprávně vynucovat. Uvedený zákaz tak má i významnou preventivní funkci, která je v oblasti zpracování osobních údajů zásadní. Úřad nezpochybňuje zásadu *pacta sunt servanda*, nicméně u soukromoprávních smluvních ujednání, jejichž obsah je zpravidla znám pouze smluvními stranám, je možnost domáhat se či vynucovat plnění povinností sjednaných mezi smluvními stranami (případně náhrady škody způsobené subjektům údajů) výrazně omezenější. Nelze rovněž opomenout skutečnost, že smlouva může být smluvními stranami změněna, stejně tak může být smlouva neplatná či nevymahatelná.

[61] Ve stanovisku ze dne 4. prosince 2023 obviněná argumentuje aktuální rozhodovací praxí Soudního dvora, která podle ní prokazuje odklon od objektivního pojetí pojmu osobní údaj k subjektivnímu. Z rozsudku Tribunálu ve věci Single Resolution Board (T- 57/20, ze dne 26. dubna 2023) je skutečně zřejmý příklon k subjektivnímu pojetí pojmu osobní údaj, nicméně závěry v něm uvedené nelze vztáhnout na nyní řešený případ, neboť (jak je vysvětleno dále) společnost  měla možnost, např. na základě veřejně dostupných dodatečných

informací, subjekty údajů identifikovat. Nadto je podle odvolacího orgánu aplikační síla uvedeného rozsudku přinejmenším omezená, protože se jedná pouze o rozhodnutí Tribunálu, proti kterému byl podán opravný prostředek k Soudnímu dvoru; nelze také pominout, že z hlediska posouzení pojmu osobní údaj představuje předmětné rozhodnutí Tribunálu zjevné vybočení z dosavadní rozhodovací praxe Soudního dvora.

[62] V odůvodnění rozsudku Soudního dvora ve věci *Gesamtverband Autoteile-Handel* (C-319/22, ze dne 9. listopadu 2023) je sice subjektivní přístup ze strany Soudního dvora naznačen, právně závazný závěr rozhodnutí však naopak potvrzuje nutnost široké interpretace pojmu osobní údaj.

[63] Je nesporné, že obviněná shromažďovala a dále zpracovávala osobní údaje uživatelů jejího antivirového software. Proces anonymizace osobních údajů představuje rovněž jeden ze způsobů zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 4 bod 2 nařízení (EU) 2016/679. Správce musí být podle čl. 5 odst. 2 nařízení (EU) 2016/679 schopen doložit, že jím prováděné zpracování osobních údajů je v souladu se zásadami zpracování osobních údajů uvedenými v čl. 5 odst. 1 tohoto nařízení. S přihlédnutím k povaze, rozsahu, kontextu a účelům zpracování i k různě pravděpodobným a různě závažným rizikům pro práva a svobody fyzických osob má správce podle čl. 24 nařízení (EU) 2016/679 povinnost zavést vhodná technická a organizační opatření, aby zajistil a byl schopen doložit, že zpracování je prováděno v souladu s tímto nařízením. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že je to správce, kdo nese důkazní břemeno a má tedy povinnost dozorovému úřadu doložit, že jeho zpracování je v souladu s nařízením (EU) 2016/679.

[64] Odvolací orgán vyzval přípisem čj. UOOU-01025/20-103 ze dne 28. listopadu 2022 obviněnou k doložení informací o prováděném zpracování osobních údajů, konkrétně:

- k předložení Přílohy 1 Přílohy A „Rozsah a struktura Stávajících údajů“ k Objednávce údajů uzavřené mezi obviněnou a společností [REDACTED] (Objednávku údajů obviněná správnímu orgánu předložila dne 14. dubna 2020 prostřednictvím datové schránky bez zmíněné přílohy);
- ke sdělení detailní specifikace údajů včetně jejich struktury, které v posuzovaném období předávala společnosti [REDACTED];
- k předložení reprezentativního vzorku údajů, které předávala společnosti [REDACTED], a to včetně dat v původní formě, tedy před odstraněním identifikátorů (před anonymizací, jak tento proces označuje obviněná), ze kterých byl předáváný data set vytvořen;
- ke sdělení, jak přesná byla informace o čase (např. s přesností na milisekundy), kterou obviněná v posuzovaném období předávala společnosti [REDACTED] společně s URL adresami (jak je uvedeno např. v Zásadách použití souhlasu, v Produktových zásadách zpracování, které obviněná zaslala Úřadu dne 20. prosince 2019);
- ke sdělení, zda mohla být v posuzovaném období společností [REDACTED] předána např. [REDACTED] adresa [REDACTED] v tomto [REDACTED] formátu <https://www.amazon.com/gp/buy/addressselect/handlers/edit-address.html?ie=UTF8&addressID=REMOVED&addressIdToBeDeleted=&enableDel>

iveryPreferences=1&from=&isBillingAddress=&numberOfDistinctItems=1&showBackBar=0&skipFooter=0&skipHeader=0&hasWorkingJavascript=1;

- ke sdělení, zda byla společnosti [redacted] předávána data, ze kterých bylo možné zjistit např. tyto informace: Device ID: (např. abc123x), Date: (např. 2019/12/01), Hour Minute Second: (např. 12:03:05), Domain: (např. Amazon.com), Product: (např. Apple iPad Pro 10.5 - 2017 Model - 256GB, Rose Gold), Behavior: (např. Add to Cart); pokud ne všechny uvedené údaje, tak v jakém rozsahu;
- k podrobnějšímu vysvětlení pojmu agregovaná data, která společnost [redacted] od obviněné dostávala a používala (uvedeno v Zásadách zpracování osobních údajů z 19. prosince 2019 a v Privacy Notice – dokument zasláný Úřadu obviněnou dne 5. srpna 2019);
- ke sdělení, jakého počtu uživatelů produktů obviněné (resp. zařízení) se předávání dat týkalo (společnost [redacted] na svých internetových stránkách uváděla, že data pochází ze 100 milionů zařízení).

[65] Obviněná však Úřadu požadované informace neposkytla. Podle § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. jsou účastníci řízení oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, a podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb. jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Obviněná v řízení před správním orgánem prvního stupně i nyní před odvolacím orgánem pouze opakuje, že osobní údaje anonymizovala, tedy že společnosti [redacted] nepředávala žádné osobní údaje, aniž by proces anonymizace detailně popsala a doložila (na základě výzvy Úřadu) vzorek (výstup anonymizačního procesu) předávaných „anonymizovaných“ údajů nebo jakýmkoli jiným způsobem přesně specifikovala rozsah předávaných údajů, případně se k rozsahu předávaných dat uvedených ve výzvě Úřadu (ze dne 28. listopadu 2022) jakkoli vyjádřila. Ani Objednávka údajů, na základě které obviněná podle svého tvrzení údaje společnosti [redacted] předávala, bližší (natož podrobnou) specifikaci neobsahuje, i přes výslovné označení Přílohy 1 Přílohy A „Rozsah a struktura Stávajících údajů“ a text „Přesný rozsah a struktura Stávajících údajů z každého zdroje je uveden níže v Příloze 1 této Přílohy A“ (čl. 1 Přílohy A). Obviněná opakovaně odkazuje na využití robustních anonymizačních technik (patentovaný proces), nicméně skutečnost, že výsledkem jí prováděné anonymizace byly skutečně anonymní údaje, v rozporu se zásadou odpovědnosti správce, neprokázala.

c) Možnost opětovné identifikace subjektů údajů

[66] Obviněná podle odvolacího orgánu nepředávala (pouze) anonymní údaje, jelikož subjekty údajů bylo možné opětovně identifikovat.

[67] Fyzická osoba je identifikovatelná, pokud je možné ji odlišit od ostatních způsobem, který umožní držiteli informací zacházet s touto osobou jinak než s ostatními osobami. Osoba je **přímo identifikovatelná**, pokud držitelé informací mohou identifikovat osobu, jíž se údaje týkají, pouze za použití informací a metod, které jsou jim snadno dostupné; osoba je **nepřímo identifikovatelná**, pokud je to možné pouze získáním **pomocných informací** nebo použitím metod, které nejsou snadno dostupné. Získání takových pomocných informací může vyžadovat určité úsilí, například vyhledávání na internetu. Identifikace se může rovněž opírat

o kombinaci údajů, které nejsou jedinečně izolovaně, ale pouze pokud jsou posuzovány společně v daném kontextu, přičemž pomocné informace umožňující identifikaci subjektů údajů nemusejí být v dispozici jediné osoby. Odvolací orgán si je vědom toho, že úplná anonymizace některých údajů může být, s ohledem na množství veřejně dostupných informací a technologický vývoj (včetně nově využívané umělé inteligence), velmi složitá a v některých případech dokonce nemožná. V případě zpracování anonymizovaných údajů musí správce zvážit a pravidelně posuzovat pravděpodobnost a závažnost rizika opětovné identifikace subjektů údajů. Anonymizace by měla být nevratná, tj. měla by zabránit jakékoli opětovné identifikaci subjektu údajů, přičemž riziko opětovné identifikace jakoukoli osobou využívající rozumně předpokládané prostředky musí být velmi nízké (v ideálním případě žádné).

[68] Obviněná v rozkladu uvedla, že před předáním dat společnosti [redacted] odstranila veškeré identifikátory. Jak však bylo uvedeno výše, obviněná předávala společnosti [redacted] mj. generické identifikační číslo uživatele (GUID), což je identifikátor instalace. Z Objednávky údajů (příloha č. 10 k čj. UOOU-01025/20-11, jmenovitě čl. 3 Přílohy A) vyplývá, že společnost [redacted] je povinna GUID nahradit jiným jedinečným identifikátorem (JID) a GUID zničit, přičemž je společnosti [redacted] smluvně zakázáno s GUID jakkoli dále nakládat. Odvolací orgán k tomu konstatuje, že obviněná předávala společnosti [redacted] údaje včetně jedinečného identifikátoru, čehož si byla vědoma.

[69] Z Objednávky údajů (čl. 5) dále vyplývá, že údaje byly předávány v reálném čase, se zpožděním o dobu vyžadovanou k provedení anonymizace, minimálně však jednou za hodinu. Dále je v Objednávce údajů (čl. 3 Přílohy A) uvedeno, že společnost [redacted] nesmí identifikátor GUID používat k žádnému jinému účelu, než je přiřazení správného JID k relevantním údajům a ke kontrole, zda byl příslušným údajům přiřazen správný JID. Z uvedeného vyplývá, že jednomu GUID byl přiřazen vždy stejný JID, tedy že předávané údaje (historie prohlížení internetu) nebyly omezeny na krátký časový úsek, např. pouze na jednu hodinu. Čím více údajů (dlouhá historie prohlížení, údaj o čase, údaj o lokalitě apod.) společnost [redacted] měla, tím vyšší byla jedinečnost řetězce prohlížených URL adres, což zvyšovalo pravděpodobnost úspěšné identifikace subjektů údajů.

[70] Odstranění identifikátorů z historie prohlížení internetových stránek podle obviněné probíhalo za použití algoritmů a metod popsanych v patentu registrovaném v USA pod č. [redacted] (v rozkladu uvedeno č. [redacted], zřejmě se jedná o chybu v psaní). Ze zmíněného patentu vyplývá, že je-li více uživatelů se stejnou hodnotou parametru (část URL), pak tato hodnota nebude představovat osobní údaj. Pokud je však frekvence výskytu hodnoty v URL nízká, parametr by mohl obsahovat údaje směřující k identifikaci subjektu údajů. Jinými slovy, webová stránka, která je navštěvovaná často, pravděpodobně nebude obsahovat osobní údaje, kdežto stránka, kterou navštíví například pouze jedna osoba, osobní údaje obsahovat může. V takovém případě mohou být hodnoty parametru z URL odstraněny nebo nahrazeny jinou informací, např. slovem „private“.

[71] K představě o tom, jaké údaje byly z URL adres odstraňovány, resp. o tom, jaké části URL byly předávány, je třeba vycházet ze struktury URL adres. URL adresy mají svoji pevně danou strukturu, skládají se z jednotlivých částí (polí) řazených v určeném pořadí a oddělovaných určenými znaky. Některá pole jsou přitom nepovinná⁹. URL se standardně skládá z těchto částí: protokol (např. HTTP), adresní část [název serveru, doména druhého

⁹ https://cs.wikipedia.org/wiki/Uniform_Resource Locator

řádu, doména nejvyššího řádu - např. www.dpp.cz nebo uou.gov.cz, port (pro protokol http je číslo portu 80)], cesta (struktura adresářů, ve kterých se stránka nachází), dotaz (označován znaménkem „?“ , za kterým následuje dotazovaný parametr), poslední částí URL je fragment (odkazuje na určité místo na stránce).

[72] Z Patentu (bod 0043) vyplývá, že zejména cesta, dotaz a fragment se u různých uživatelů mohou lišit a obvykle obsahují soukromé informace (PII). Tyto informace se však mohou objevit i v jiných částech URL adresy. Části URL, které mohou obsahovat tyto soukromé informace, jsou v Patentu označovány jako „parametr“.


[73] Z uvedeného vyplývá, že z URL adres byly při „anonymizačním procesu“ podle Patentu odstraňovány pouze určité části (pomineme-li URL, které na základě tohoto procesu nebyly předávány vůbec), které se mohly svým rozsahem výrazně lišit. Z některých URL tak mohla být odstraňována jejich velká část, z jiných naopak podstatná část zůstala a některé (pravděpodobně většina či alespoň jejich značná část, jelikož při běžném vyhledávání informací na internetu nebo čtení zpráv URL adresy soukromé informace zpravidla neobsahují) zůstaly beze změny, tj. byly předány kompletní. Na základě předávaných URL adres tak (i po případném odstranění některých částí) bylo možné sledovat (jedinečný) pohyb uživatele na internetu, jaké stránky navštívil, jaká videa shlédl, jaké články si přečetl, co vyhledával či koupil. Pokud by tato data byla propojena či porovnána s jinými údaji (jak je popsáno dále), pak by bylo možné subjekty údajů identifikovat a zjistit informace o jejich zájmech, chování, preferencích apod.

[74] Identifikací subjektů údajů se zabývala např. i vědecká studie Standfordské univerzity¹⁰, ze které vyplývá, že de-identifikovaná historie prohlížení může být propojena s profily na sociálních sítích, jako jsou Twitter, Facebook nebo Reddit, pomocí veřejně dostupných informací, a to prakticky jakýmkoli útočníkem, který má přístup k historii prohlížení. Tato studie dokládá, že bylo úspěšně deanonymizováno (opětovně identifikováno) 72 % z 374 uživatelů. Podle odvolacího orgánu tak mohla sama společnost [redacted], nebo jakýkoli její zaměstnanec, který měl přístup k historii prohlížení internetu, propojit tyto údaje s údaji z veřejně dostupných zdrojů (např. sociálních sítí), případně i z jiných zdrojů (společnost [redacted] měla podle obviněné více datových zdrojů) a identifikovat tak jednotlivé uživatele. Není přitom rozhodující, zda by bylo možné identifikovat všechny, nebo pouze některé uživatele.

[75] Společnost [redacted] mohla subjekty údajů s využitím veřejně dostupných informací sama identifikovat. Příkladem může být vyhledávání trasy (např. na Google Maps). Pokud se výchozí či cílový bod trasy u jednoho uživatele často opakuje (např. ráno je často zadáván stejný výchozí bod a večer je cílový bod shodný s tím ranním), pak lze usuzovat, že v tomto bodě uživatel bydlí. Podle adresy lze uživatele v celé řadě případů identifikovat, zvláště v situaci, když je možné o uživateli z historie navštívených internetových stránek zjistit mnoho dalších informací; pokud by takovou adresou byl třeba Londýn, Baker Street 221B, další doplňující informace by nemusely být k identifikaci subjektu údajů ani potřeba (pozn. odvolacím orgánem byla pro ilustraci záměrně vybrána adresa literární postavy). Možnosti identifikace uživatelů by přitom mohly být širší, neboť společnost [redacted] měla více datových zdrojů. Jak již bylo zmíněno, kombinace dat z různých zdrojů (včetně těch veřejně dostupných) může vést

¹⁰ De-anonymising web browsing Data with Social Network. Jessica Su. Sharad Goel. Stanford University. <https://dl.acm.org/doi/pdf/10.1145/3038912.3052714>.

k identifikaci uživatelů. V případě produktu Antivirus pro mobilní zařízení (Android) byl předáván i údaj o přibližné poloze, což nejen že usnadňuje identifikaci subjektu údajů, ale může vést i k citelnému zásahu do jeho soukromí.

[76] Rizikem opětovné identifikace se zabývala i Pracovní skupina WP 29, která ve svém stanovisku č. 5/2014 (str. 31 – 32) popsala způsoby, jakými na základě anonymizovaných údajů došlo k opětovné identifikaci subjektů údajů. Z uvedeného stanoviska vyplývá, že anonymizované údaje o hodnocení filmů udělených uživateli služby Netflix během 14 dnů představují natolik jedinečné údaje, že ve spojení s údaji z veřejně přístupné databáze, v níž se hodnotí filmy (IMDB), došlo k opětovné identifikaci uživatelů (na základě toho, že udělili hodnocení týmž filmům ve stejných časových rozmezích). Ačkoli zmíněný případ není s nyní posuzovanou věcí shodný, je zřejmé, že společnost  (a kdokoli, kdo měl nebo by měl přístup k údajům o navštívených URL adresách) mohla identifikovat uživatele např. i podle toho, že v určitém čase vložili na navštívené internetové stránky svůj komentář, recenzi či hodnocení.

[77] Ze správního spisu vyplývá, že obviněná na sociální síti Twitter zveřejnila příspěvek „Ačkoli to zní znepokojivě, je velmi snadné identifikovat Vás v anonymizovaném souboru dat. Nová studie zjistila, že k deanonymizaci dat a jejich vystopování zpět k Vám není třeba mnoho.“¹¹, přičemž odkázala na článek s názvem „Pardon, Vaše anonymizované údaje pravděpodobně nejsou anonymní“ ze dne 23. července 2019¹², ze kterého vyplývá (s odkazem na studii publikovanou v časopise Nature Communications¹³), že na základě de-identifikované historie prohlížení webů lze identifikovat konkrétní uživatele. Uvedený příspěvek byl později odstraněn. Obviněná podle svého vyjádření ve stanovisku ze dne 4. prosince 2023 považuje vědeckou studii Standfordské univerzity za nepřijatelnou, jelikož se věnovala propojení profilů na sociálních sítích s kompletní historií prohlížení internetu. Podle odvolacího orgánu uvedená studie dokresluje, jak relativně jednoduché může být subjekty údajů opětovně identifikovat, přičemž odvolací orgán má za to, že subjekty údajů lze identifikovat i na základě neúplné historie prohlížení, o čemž svědčí i studie publikovaná v časopise Nature Communications, na kterou obviněná sama na svém Twitterovém účtu upozornila, a kterou nijak nerozporuje. K tomu odvolací orgán dodává, že problematičnost anonymizace, resp. obtížnost dosažení úplné anonymizace není řešena pouze v posledních letech v souvislosti s nařízením (EU) 2016/679, ale i odborná veřejnost na tuto problematiku poměrně dlouhodobě upozorňuje¹⁴. Odvolací orgán považuje za nezbytné na tomto místě zdůraznit, že obviněná není společností poskytující jakýkoli software, ale software antivirový, který má primárně sloužit k ochraně dat a soukromí uživatelů. Na společnosti poskytující antivirový software se obracejí i uživatelé, kteří se v oblasti informačních technologií a kybernetické bezpečnosti neorientují a nevědí, jak své soukromí v tomto prostředí zabezpečit. V tomto ohledu se předpokládá vynikající či nadstandardní odborná znalost (včetně odborné znalosti v oblasti ochrany osobních údajů) a etická úroveň chování, tedy že společnost, která nabízí ochranu soukromí, nebude údaje,

¹¹ V AJ „As troubling as it sounds, it’s very easy to identify you in an anonymized data set. A new study finds that it doesn’t take much to de-anonymize data and trace it back to you“. Srov. dokument čj. UOOU-01025/20-2.

¹² V AJ „Sorry, your ‘anonymized’ data probably isn’t anonymous“, dostupné zde: <https://mashable.com/article/anonymous-data-sets-easily-de-anonymized>.

¹³ Dostupné zde: <https://www.nature.com/articles/s41467-019-10933-3.pdf>.

¹⁴ Například článek s názvem „Broken Promises of Privacy: Responding to the Surprising Failure of Anonymization“, publikovaný v UCLA Law Review v roce 2009 (roč. 57, č. 6, s. 1701-1777), dostupný zde: <https://www.uclalawreview.org/pdf/57-6-3.pdf>.

kteř by mohly vypovědět cokoli o soukromí uživatelů, předávat či prodávat dalším subjektům. Obviněná, jakožto profesionál v oboru chránící soukromí uživatelů, by si měla být vědoma rizik (obtížné dosažitelnosti úplné anonymizace údajů) a měla by si být skutečně jistá (bez jakýchkoli pochybností), že údaje, které předává jinému správci, neobsahují žádné osobní údaje, a že ani následným zpracováním předaných dat nemůže dojít k zásahu do soukromí uživatelů.

[78] CEO¹⁵ obviněné [REDACTED] v rozhovoru pro ČT24¹⁶ dne [REDACTED] k dotazu na jeho reakci na zjištění zahraničních odborných časopisů, že je možné poměrně snadno de-anonymizovat údaje, které pocházejí z antiviru [REDACTED] a které obviněná přeprořádá společnosti [REDACTED], tzn. že „je možné spojit konkrétní chování konkrétních uživatelů, co dělají na internetu“, uvedl, že „existují studie, které toto nějakým způsobem zkoumají“. Dále uvedl, že obviněná měla se společností [REDACTED] uzavřenou smlouvu (a stejně tak zákazníci [REDACTED] s ním měli uzavřenou smlouvu), ve které bylo „explicitně zakázáno jakékoliv tyto věci dělat“, čímž bylo uvedené právně ošetřeno. Obviněná tak podle odvolacího orgánu věděla o tom (o existenci studií), že na základě chování uživatele na internetu (historie prohlížení internetových stránek) jej lze poměrně snadno identifikovat. Následně v předmětném rozhovoru CEO obviněné uvedl, že obviněná nevěděla, že k tomu může docházet, jelikož data neobsahovala osobně identifikovatelné informace (personally identifiable information neboli PII). Obviněná ve svém stanovisku ze dne 4. prosince 2023 namítá, že správní orgán vytrhl jednotlivé části rozhovoru z kontextu, jelikož CEO [REDACTED] sice připustil, že existují studie, které se možností opětovné identifikace obecně zabývají, avšak zdůraznil, že data prošla komplexní anonymizací a zároveň existovaly smluvní mechanismy, které jakékoli pokusy o zpětnou identifikaci zakazovaly. Toto tvrzení i mediální prohlášení CEO obviněné však, v kontextu toho, že obviněná věděla (a sdílela na sociální síti Twitter), že „je velmi snadné identifikovat Vás v anonymizovaném souboru dat“, považuje odvolací orgán za účelové.

[79] Pokud obviněná věděla o možnosti opětovné identifikace subjektů údajů na základě jejich de-identifikované historie prohlížení internetu, pak není odvolacímu orgánu zřejmé, na základě čeho se mohla domnívat, že odstraní-li tzv. PII, nebude možné subjekty údajů identifikovat. V případě zpracování anonymizovaných dat je povinností správce zkoumat, zda jsou data vzhledem k technologickému pokroku stále anonymní, či zda neexistuje možnost, jak subjekty údajů zpětně identifikovat. V takovém případě totiž nelze data nadále považovat za anonymní a je třeba s nimi nakládat jako s osobními údaji.

[80] Internetové stránky společnosti [REDACTED] ke dni 24. června 2019 obsahovaly mj. následující informace: „**Market smarter with consumer journey analytics. Examine every search, click, and buy. On every site; See it all. From search to purchase. Get a super-detailed view of every buyer path, as it twists and turns; Analyze with ultimate flexibility. Explore on-demand or dive deep with data feeds; Be confident in your insights. Our 100 million panelists in 188 countries means data you can trust**“ a „**Get deeper analysis with granular data feeds. Follow user journeys at the atomic level; Answer all your business questions with unlimited data; Combine with your own sources for custom analysis**“

¹⁵ Anglická zkratka pro označení pozice „Chief Executive Officer“, jejímž ekvivalentem je v češtině obvykle výkonný ředitel společnosti.

¹⁶ Dostupné zde: [REDACTED]

¹⁷ Dostupné z: [REDACTED]

(neoficiální překlad: „Chytřejší marketing díky analýzám cest spotřebitelů. Zkoumejte každé vyhledávání, kliknutí a nákup. Na každém webu; sledujte vše. Od vyhledávání až po nákup. Získejte mimořádně podrobný přehled o cestě každého kupujícího, jak se klikatí a zatáčí; Analyzujte s maximální flexibilitou. Prozkoumejte data na vyžádání nebo se ponořte do hloubky datových zdrojů; Buďte si jisti svými poznatky. Našich 100 milionů panelistů¹⁸ ve 188 zemích představuje data, kterým můžete důvěřovat.“ a „Získejte hlubší analýzu pomocí granulárních datových zdrojů. Sledujte cesty uživatelů na atomární úrovni; Zodpovězte všechny své obchodní otázky na základě neomezeného množství dat; Kombinujte s vlastními zdroji pro analýzy na míru“).

[81] Internetové stránky společnosti [redacted] ke dni 28. ledna 2019¹⁹ dále obsahovaly informaci [redacted] *is the only company that unlocks walled-garden data to empower marketers to target and expand their customer base. The company's real-time, opt-in global panel tracks five billion actions a day across 100 million devices to deliver insights into online consumer behavior*“ (neoficiální překlad: [redacted] *je jediná společnost, která zpřístupňuje data z uzavřených platform²⁰ a umožňuje tak marketérům cílit na své zákazníky a rozšířit svou zákaznickou základnu. Celosvětový panel souhlasících uživatelů společnosti, s možností přihlášení v reálném čase, sleduje pět miliard akcí denně na 100 milionech zařízení, a poskytuje tak vhled do on-line chování spotřebitelů.*“).

[82] Z historie internetových stránek společnosti [redacted] lze zjistit, že jejími zákazníky byly například společnosti [redacted]

[83] Z výše uvedeného podle odvolacího orgánu vyplývá, že společnost [redacted] předávala (prodávala) údaje získané od obviněné další společnosti, přičemž tyto údaje byly velmi podrobné. Pro úplnost odvolací na tomto místě připomíná, že předávání dat mezi společnostmi [redacted] a jejími zákazníky není předmětem tohoto řízení, nicméně další nakládání s údaji společnosti [redacted] je popsáno s ohledem na kontext celého zpracování. Společnost [redacted] podle svých internetových stránek nabízela potenciálním zákazníkům možnost získat detailní informace o chování uživatelů internetu (srov. text „Zkoumejte každé vyhledávání, kliknutí a nákup. Na každém webu; sledujte vše. Od vyhledávání až po nákup.“), přičemž výslovně uváděla možnost kombinovat tato data s vlastními daty zákazníků. Společnost [redacted] nejenže byla sesterskou společností obviněné, ale zároveň nabízela své produkty (podrobné informace o uživatelích) na svých veřejně přístupných internetových stránkách. Obviněná si tak byla dobře vědoma toho, jak společnost [redacted] s daty nakládá.


[84] Právě v kombinování dat pocházejících z různých zdrojů spočívá velké riziko opětovné identifikace uživatelů. V případě, že třetí subjekt propojí anonymizované údaje o prohlížení internetu získané od společnosti [redacted] s vlastní databází, může dojít k identifikaci subjektů údajů. Podle odvolacího orgánu je chování uživatelů na internetu unikátní, neboť se liší internetové stránky, které navštívili, jejich pořadí, počet i doba, kterou na nich na nich strávili. Pokud by například podrobná anonymizovaná data o prohlížení internetu získal


¹⁸ míněno uživatelů.

¹⁹ Dostupné z: [redacted]

²⁰ Pojem walled-garden (původně ve významu „zahradka obehnaná vysokou zdí“).

²¹ Srov. úřední záznam čj. UOOU-01025/20-112.

internetový obchod, mohl by pohyb uživatele internetu porovnat s vlastními daty a uživatele jednoduše identifikovat, pokud se například jedná o jeho registrovaného zákazníka, nebo pokud zákazník zboží koupil a uvedl v té souvislosti své fakturační údaje. Skutečnost, že internetový obchod identifikuje vlastního zákazníka, sama o sobě není příliš problematická, jelikož tímto způsobem nezíská žádné jiné informace, než které ve své databázi už má. Zásadní však je, že internetový obchod získá (nové) údaje o historii prohlížení internetu nejen na svých internetových stránkách, ale například i o tom, z jakých stránek zákazník na webové stránky tohoto internetového obchodu přišel, jaké další webové stránky následně navštívil, případně i další detailní informace o jeho pohybu napříč internetem. Z těchto dat je pak možné zjistit (byť ne s jistotou) např. zájmy subjektu údajů, údaje o jeho chování či zvyklostech (kde se pohybuje, kde , bydliště, ale třeba i vzdělání, profesi, náboženské přesvědčení, politické názory, zdravotní stav nebo sexuální orientaci. Jakékoliv další využití těchto informací, které mohou být i vysoce citlivé, může citelně zasáhnout do soukromí subjektů údajů.

[85] Ostatně možnost propojení dat zaměstnancem je popsána i v Patentu, v části vysvětlující implicitní soukromé informace (implicit private information). K tomu odvolací orgán dodává, že k propojení databází nemusí dojít pouze na základě nějakého identifikátoru. V případě historie prohlížení, která je v zásadě pro každého uživatele jedinečná, lze anonymizované údaje porovnat s údaji, které má k dispozici například zmíněný internetový obchod, a zákazníka tak podle jeho „cesty na internetu“ rozpoznat. V některých případech tato identifikace může být velmi snadná, jelikož by postačovala i informace o tom, že konkrétní zboží bylo vloženo do košíku a zakoupeno v určitý čas. Porovnáním této informace s vlastní databází o prodeji tohoto zboží v daném čase lze zákazníka snadno identifikovat. Jedinečnost údajů tak v posuzovaném případě nespočívá v osobním údaji obsaženém v URL, ale v unikátnosti chování uživatelů na internetu. Společnost  měla údaje o pohybu uživatelů na internetu (URL adresy a údaj o čase byly vázané na identifikátor GUID/JID), byť (podle Objednávky údajů) tato historie prohlížení internetu nebyla zcela kompletní.

[86] V posuzovaném případě může k opětovné identifikaci subjektu údajů stačit i relativně malá část anonymizované historie prohlížení internetu, proto není z pohledu možnosti opětovné identifikace rozhodující, zda obviněná předávala kompletní historii prohlížení, či pouze její část. Uvedená otázka by byla relevantní ve vztahu k tomu, co všechno je možné o identifikované osobě zjistit. Čím větší část historie prohlížení má někdo k dispozici, tím snáz (a s větší pravděpodobností) může být subjekt údajů úspěšně identifikován a současně lze o něm získat více (detailních) informací. Současně na tomto místě odvolací orgán zdůrazňuje, že není nutné, aby bylo možné identifikovat všechny uživatele. Pokud lze identifikovat byť i jen malou část z nich, nelze hovořit o anonymních údajích. Vzhledem k tomu, že obviněná předávala anonymizovanou historii prohlížení ze zhruba 100 milionů zařízení (srov. výše), a vzhledem k výše uvedeným možnostem třetích stran subjekty údajů opětovně identifikovat, by i v případě identifikace pouze malé části uživatelů došlo k zásahu do soukromí mnoha subjektů údajů. Pro úplnost odvolací orgán uvádí, že v posuzovaném případě není rozhodující, zda k opětovné identifikaci subjektů údajů skutečně došlo, neboť postačuje, že k zásahu do zákonem chráněného zájmu, kterým je ochrana osobních údajů a soukromí subjektů údajů, reálně dojít mohlo (nebo k tomu může dojít i v budoucnu).

[87] V souvislosti s anonymizací lze konstatovat, že na anonymní data se nevztahuje nařízení (EU) 2016/679, tedy ani povinnost data řádně zabezpečit, vyplývající z čl. 32

úvedeného nařízení. Údaje předávané obviněnou společností [REDACTED] však nelze považovat za anonymní; jak je vysvětleno výše, v případě úniku či zveřejnění dat existuje velká pravděpodobnost, že by subjekty údajů mohly být opětovně identifikovány, což by mohlo mít za následek zásadní zásah do jejich soukromí. Současně existuje celá řada subjektů (včetně zákazníků společnosti [REDACTED], tj. společností s obrovskými vlastními databázemi), které by mohly uživatele internetu na základě anonymní historie prohlížení identifikovat. K tomu odvolací orgán dále doplňuje, že (jak bylo popsáno výše) obviněná si byla vědoma toho, že existují třetí subjekty, které by mohly jednotlivé uživatele opětovně identifikovat.

d) Agregovaná data

[88] V Zásadách zpracování osobních údajů ze dne 19. prosince 2019 a v Privacy Notice (dokument zasláný Úřadu obviněnou dne 5. srpna 2019) je uvedeno, že společnost [REDACTED] od obviněné dostávala a používala agregovaná data. Obviněná byla v rámci výzvy ze dne 28. listopadu 2022 (čj. UOOU-01025/20-103) odvolacím orgánem požádána (mimo jiné) o podrobnější vysvětlení pojmu agregovaná data. Požadovanou informaci však obviněná Úřadu neposkytla.

[89] K vysvětlení pojmu agregace je možné využít stanovisko Pracovní skupiny WP 29 č. 5/2014 k technikám anonymizace, ve kterém je uvedeno, že cílem techniky agregace je zabránit vyčlenění subjektu údajů tím, že je přiřazen ke skupině nejméně x dalších osob. K tomu je třeba generalizovat hodnoty atributů do takové míry, aby každá osoba sdílela stejné hodnoty. Agregované záznamy tak slučují informace týkající se jednotlivců do informací, které se týkají skupiny osob, a není možné z nich jednotlivé subjekty údajů vyčlenit. Pohyb uživatelů na internetu je jedinečný, tj. je vysoce nepravděpodobné, že by různí uživatelé prohlíželi různé internetové stránky ve stejnou dobu ve stejném pořadí a strávili na nich stejný čas apod. Společnost [REDACTED] nabízela svým zákazníkům možnost prozkoumat „každé kliknutí kupujícího“. Údaje byly společností [REDACTED] podle smlouvy předávány „v reálném čase, se zpožděním o dobu vyžadovanou k provedení anonymizace, minimálně jedenkrát za hodinu“. Obviněná spolu s historií prohlížení předávala i jedinečný identifikátor GUID, tj. předávané údaje obsahující historii prohlížení internetových stránek byly členěny podle jednotlivých instalací antivirového software, resp. doplňku internetového prohlížeče. S ohledem na vše výše uvedené se podle odvolacího orgánu nejednalo ani nemohlo jednat o agregovaná data. Odvolací orgán si je vědom toho, že GUID je identifikátor instalace, přičemž jedno zařízení může využívat více osob, nicméně na základě historie prohlížení je možné identifikovat více jednotlivých uživatelů (například v případě, že uživatelé jednoho počítače mají každý svůj účet na sociální síti a/nebo nakupují on-line). Dále lze konstatovat, že v současné době jsou mnohá z těchto zařízení, zejména pak mobilní telefony, často využívána pouze jednou osobou.

e) Smlouva

[90] K předávání údajů mezi obviněnou a společností [REDACTED] docházelo na základě smlouvy nazvané Objednávka údajů. V závěrečném ustanovení této Smlouvy je uvedeno: „Smlouva představuje výhradní a úplnou dohodu mezi Stranami ohledně předmětu Smlouvy a nahrazuje a ukončuje jakoukoli předchozí nebo souběžnou dohodu Stran k jejímu předmětu a nahrazuje a ukončuje jakoukoli předchozí nebo souběžnou písemnou nebo ústní dohodu, ujednání, záruky a ujištění k danému předmětu, zejména potom smlouvu mezi Stranami ze dne 30. srpna 2014, která sestává z Objednávkového listu, Podmínek objednávky, Popisu údajů

a Smlouvy o poskytnutí licence k údajům“. Ve Smlouvě je dále uvedeno, že „Pojem ‘Smlouva’ zde užívaný označuje tuto Objednávku, Přílohu A – Popis údajů (včetně Přílohy 1) a Přílohu B – Smlouvu o poskytnutí licence“. V Příloze B Objednávky údajů (bod 12.3.) je uvedeno, že změny a úpravy této smlouvy budou účinné pouze v případě, že budou učiněny v písemné formě.

[91] V bodě 3 Objednávky údajů nazvané Popis údajů je uvedeno, že „Definice Údajů, které mají být poskytovány na základě této Objednávky („Údaje“), **je uvedena v Příloze A**“. Podle Přílohy A nazvané Popis údajů jsou Stávající údaje „veškeré anonymizované údaje o užívání, poskytnuté společnosti [redacted] v Den účinnosti, které společnost [redacted] shromáždila prostřednictvím níže uvedených počítačových programů, mobilních aplikací, služeb a jiných funkcí“, přičemž „Přesný rozsah a struktura Stávajících údajů z každého zdroje je uveden níže v Příloze 1 této Přílohy A“ (zvýrazněno odvolacím orgánem). Příloha 1 Přílohy A (v podobě, ve které byla obviněnou předložena správnímu orgánu prvního stupně dne 14. dubna 2020) však obsahuje pouze nadpis „Rozsah a struktura Stávajících údajů“, bez jakéhokoliv dalšího obsahu.

[92] Úřad proto vyzval obviněnou dopisem ze dne 28. listopadu 2022 (čj. UOOU-01025/20-103) k předložení výše uvedené přílohy, a dále ke sdělení a předložení dalších informací týkajících se údajů předávaných obviněnou společností [redacted]. Obviněná na tuto výzvu reagovala dopisem ze dne 14. prosince 2022, ve kterém sdělila, že se „rozhodla neposkytnout požadované informace s odkazem na zásadu zákazu sebeobviňování a dalšími procesními zárukami vyplývajícími z Listiny základní práv a svobod, EÚLP a Listiny EU“. Úřad proto obviněné adresoval další výzvu ze dne 9. ledna 2023 (čj. UOOU-01025/20-105), ve které žádal o předložení Přílohy 1 Přílohy A „Rozsah a struktura Stávajících údajů“, Přílohy 2 „Konkurenční subjekty“ a Přílohy 3 „Podstatné sloupce dat“. Na žádost obviněné Úřad prodloužil lhůtu pro poskytnutí požadovaného a zároveň upřesnil, že požaduje předložení originálu Smlouvy včetně všech jejích příloh. Obviněná dopisem ze dne 7. února 2023 Úřadu sdělila, že přílohy požadované Úřadem nebyly nikdy finalizovány ani podepsány. Obviněná dále sdělila, že Smlouva byla sjednána v létě roku 2019 a podepsána dne 30. srpna 2019, to znamená mimo časové období, kdy mělo dojít k údajnému přestupku šetřenému Úřadem v nyní probíhajícím řízení. Smlouva však měla podle obviněné platit zpětně od února 2019²². Než ale strany stihly Smlouvu finalizovat, spolupráce byla ukončena a krátce poté došlo v únoru 2020 k ukončení činnosti společnosti [redacted]. I když přílohy nebyly nikdy finalizovány, neznamená to podle obviněné, že nebylo jasné dáno, co si společnosti mezi sebou vyměňovaly. Cílem Smlouvy bylo pouze stávající výměnu dat mezi společnostmi v dané době formalizovat. Závěrem obviněná uvedla, že se společností [redacted] byly součástí jedné korporátní skupiny, přičemž rozsah vyměňovaných informací byl mezi stranami jasný.

[93] K tomu odvolací orgán uvádí, že předmětem Objednávky údajů bylo předávání údajů obviněnou společností [redacted], nelze z ní však seznat, konkrétně jaké údaje měla obviněná společnost [redacted] předávat (srov. bod [91] výše), není tedy dostatečně specifikován předmět plnění. Obviněná ve svém Stanovisku ze dne 4. prosince 2023 (v reakci na Předběžná zjištění Úřadu) uvedla, že Objednávka údajů se řídí kalifornským právem a obviněné není zřejmé, z čeho Úřad dovozuje, že kalifornské právo vyžaduje písemnou formu tohoto typu smlouvy. Z Přílohy B bodu 12.6. Objednávky údajů, nazvaného „Rozhodné právo. Podřízení se jurisdikci.“, vyplývá, že tato smlouva se řídí zákony státu New York, tedy nikoli kalifornským

²² Podle Objednávky údajů (bod 1.), ve spojení s čl. 9.1, však měla být smlouva účinná od 1. ledna 2019.

právem. Požadavek na písemnou formu, resp. písemné vymezení rozsahu předávaných údajů, odvolací orgán dovozuje z výslovného ujednání smluvních stran (srov. body [90] a [91] výše). V Objednávce údajů je výslovně uvedeno, že „*Tato Smlouva představuje výhradní a úplnou dohodu mezi Stranami ohledně předmětu Smlouvy /.../*“, a že přesný rozsah údajů, které mají být na základě uvedené smlouvy poskytovány, je v Objednávce údajů specifikován. Z uvedeného je zřejmé, že smluvní strany se dohodly na písemné formě smlouvy, a to včetně specifikace předávaných dat. Lze proto pouze spekulovat o tom, proč této dohodě smluvní strany nedostály. Na základě výše uvedeného tak odvolací orgán považuje argumentaci obviněné, že rozsah předávaných informací byl smluvním stranám znám, za irelevantní.

[94] K argumentu obviněné, že nestihla smlouvu finalizovat, odvolací orgán uvádí, že předávané údaje nebyly blíže specifikovány ani v předchozí smlouvě (Smlouva o poskytnutí licence k údajům) uzavřené mezi obviněnou a společností [redacted] dne 30. srpna 2014. V ní bylo uvedeno pouze, že „*Údaje znamená anonymizované údaje o užívání, které společnost [redacted] shromažďuje a zpřístupňuje za účelem jejich stahování a užívání společností [redacted]*“. Obviněná tedy měla na specifikaci předmětu smlouvy 5 let (do uzavření nové smlouvy v roce 2019). S ohledem na výše uvedené považuje odvolací orgán tento argument obviněné za účelový.

[95] V rozkladu obviněná uvedla, že opětovnou identifikaci subjektů údajů nebylo možné rozumně předpokládat, jelikož byla smluvně zakázána, přičemž odkázala na čl. 4.6 Přílohy B Objednávky údajů: „*společnost [redacted] nesmí Údaje užívat žádným způsobem ve snaze o identifikaci nebo reverzní inženýring jakýchkoli identifikátorů týkajících se Údajů, ani se jinak pokoušet o odvození nebo získání přístupu k takovým přímým identifikátorům*“. K tomu odvolací orgán uvádí, že jistě lze smluvně zakázat provádění jakýchkoliv pokusů o identifikaci fyzických osob. Tyto právní záruky představují obvykle způsob, jak posílit další správcem přijatá opatření ke snížení rizik spojených se zpracováním osobních údajů tím, že je učiní právně vymahatelnými, a jsou tak především nástroji, které povolávají oprávněné příjemce anonymních, resp. pseudonymních, informací k odpovědnosti. Ačkoli tyto záruky mohou snížit riziko pokusů o identifikaci, nenahrazují anonymizaci jako takovou.

B. Právní titul a účel zpracování osobních údajů

[96] Obviněná v rozkladu dále uvádí, že pokud by předseda Úřadu dospěl k závěru, že došlo k předávání osobních údajů, dělo se tak v souladu s nařízením (EU) 2016/679. Obviněná podle svého vyjádření předávala podмноžiny anonymizovaných produktových údajů, které společností [redacted] umožnily vytvořit produkt mapující obecné internetové trendy, nikoli zájmy jednotlivých uživatelů. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí podle obviněné nerozporuje, že obviněná měla právní titul pro shromažďování osobních údajů, avšak tvrdí, že neměla právní základ pro jejich předávání společností [redacted]. Podle obviněné byl účel předávání údajů společností [redacted] slučitelný s primárním účelem zpracování podle recitálu čl. 50 a čl. 5 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) 2016/679, neboť zpracování osobních údajů pro statistické účely je zpracováním se slučitelným účelem. Smyslem statistické analýzy trendů prováděné společností [redacted] bylo zjišťování obecných poznatků ohledně chování spotřebitelů, jejich preferencí a dalších relevantních okolností. Tato činnost využívala statistické metody a dospívala ke statistickým výsledkům, které ukazovaly obecné tendence a trendy, nikoli informace o jednotlivých osobách. Obviněná připouští, že se jednalo

o činnost komerční, nicméně i statistická činnost sledující komerční zájmy podle ní naplňuje definici statistické činnosti podle nařízení (EU) 2016/679.

[97] Obviněná dále uvedla, že i kdyby předávala společnosti [redacted] osobní údaje a účel předání dat by nebyl slučitelný s primárním účelem zpracování, měla by pro předání údajů společnosti [redacted] právní titul v podobě oprávněného zájmu. Obviněná nesouhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně, že takové předání údajů nebylo pro subjekty údajů očekávatelné, a to zejména proto, že obviněná subjekty údajů o předání údajů společnosti [redacted] výslovně informovala. Podle obviněné není zpracování pseudonymizovaných či anonymizovaných údajů pro účely statistické analýzy v případě digitálních společností jakkoli neočekávatelné, neboť je obecně známou skutečností, že digitální společnosti obecně trendy mezi svými zákazníky sledují a k tomuto účelu získaná data využívají. V případě předávání dat společnosti [redacted] podle vyjádření obviněné převážil oprávněný zájem správce nad zájmy subjektů údajů, neboť předání dat pro subjekty údajů nepředstavovalo žádné riziko a subjekty údajů mohly předání údajů odmítnout skrze opt-out mechanismus. Naproti tomuto minimálnímu zásahu stojí oprávněné zájmy obviněné, a to jak zájem komerční, tak zájem na obecném zdokonalování produktů a zjišťování spotřebitelských preferencí.

[98] K právnímu titulu zpracování osobních údajů (předávání údajů společnosti [redacted] odvolací orgán uvádí, že vzhledem k požadavku na informování subjektů údajů o právním titulu v době získání osobních údajů [čl. 13 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) 2016/679], musí správce příslušný právní titul stanovit ještě před samotným shromažďováním údajů. Zvolený právní titul pak nelze v průběhu zpracování údajů libovolně měnit. Podle odvolacího orgánu tak nelze přistoupit na argumentaci obviněné, že předávala anonymní údaje [na něž se nařízení (EU) 2016/679 nevztahuje], pro případ, že by údaje nebyly anonymní, zpracovávala osobní údaje pro statistické účely, přičemž pokud by tento účel nebyl slučitelný s primárním účelem zpracování, obviněná by zpracovávala údaje na základě oprávněného zájmu. Přestože je odvolací orgán přesvědčen, že obviněná právní titul zpracování osobních údajů předem ani nezvolila, tj. právním titulem nedisponovala, k jednotlivým právním titulům namítaným obviněnou se odvolací orgán přesto vyjádří.

[99] Z čl. 5 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) 2016/679 vyplývá, že osobní údaje musejí být „shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný; další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely se podle čl. 89 odst. 1 nepovažuje za neslučitelné s původními účely („účelové omezení“)“. Stejně tak je v recitálu č. 50 nařízení (EU) 2016/679 uvedeno, že „Další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely by mělo být považováno za slučitelné zákonné operace zpracování“. Přestože z citovaného vyplývá, že další zpracování pro statistické účely se nepovažuje za neslučitelné s původními účely, nelze uvedené vykládat jako generální výjimku z účelového omezení, tedy že pro statistické účely lze zpracovávat osobní údaje bez dalšího. Ustanovení čl. 89 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 výslovně upravuje, že i zpracování pro statistické účely podléhá v souladu s tímto nařízením vhodným zárukám práv a svobod subjektů údajů; stejně tak čl. 5 odst. 1 písm. e) tohoto nařízení předpokládá provedení příslušných technických a organizačních opatření s cílem zaručit práva a svobody subjektů údajů.

[100] Slučitelností účelů při zpracování údajů pro statistické účely se zabývala i Pracovní skupina WP 29 ve svém stanovisku č. 3/2013 k omezení účelů, ve kterém se (v části III.2.3.)

vyjádřila k tehdy platnému ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů [které bylo obsahově obdobné čl. 5 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) 2016/679] tak, že toto ustanovení „by nemělo být vykládáno jako obecná výjimka z požadavku slučitelnosti a není zamýšleno jako obecné oprávnění k dalšímu zpracování údajů pro historické, statistické nebo vědecké účely ve všech případech. Stejně jako v jakémkoli jiném případě dalšího použití musí být při rozhodování o tom, jaké záruky mohou být považovány za vhodné a dostatečné, zohledněny všechny relevantní okolnosti a faktory“ (neoficiální překlad)²³.

[101] Ani v případě zpracování osobních údajů pro statistické účely tak nemůže podle odvolacího orgánu docházet k nepřiměřenému zásahu do práv subjektů údajů. Správce by tak měl i v případě zpracování údajů pro statistické účely přiměřeně zohlednit okolnosti uvedené v čl. 6 odst. 4 a v recitálu č. 50 nařízení (EU) 2016/679, ve kterém je uvedeno: „Právní základ pro zpracování osobních údajů podle práva Unie nebo členského státu může rovněž posloužit jako právní základ pro další zpracování. S cílem zjistit, zda je účel dalšího zpracování slučitelný s účelem, pro který byly osobní údaje původně shromážděny, by měl správce, po splnění všech požadavků na zákonnost původního zpracování, vzít mimo jiné v úvahu jakoukoliv vazbu mezi těmito účely a účely zamýšleného dalšího zpracování, kontext, v němž byly osobní údaje shromážděny, zejména přiměřená očekávání ohledně dalšího použití osobních údajů, která mají subjekty údajů na základě svého vztahu se správcem, povahu osobních údajů, důsledky zamýšleného dalšího zpracování pro subjekty údajů a existenci vhodných záruk jak během původních, tak během zamýšlených dalších operací zpracování“. V posuzovaném případě měla obviněná zejména posoudit rizika a možné důsledky dalšího zpracování pro subjekty údajů. Jak již bylo uvedeno výše, na základě údajů předávaných společností [REDAKCE] bylo možné subjekty údajů opětovně identifikovat a z historie prohlížení potenciálně zjistit velké množství i citlivých údajů (včetně zvláštních kategorií údajů), čímž by mohlo dojít k citelnému zásahu do soukromí subjektů údajů a způsobit jim újmu. V případě zpracování údajů pro statistické účely je rovněž důležité rozlišovat mezi situacemi, kdy bude toto další zpracování prováděno původním správcem údajů, a situacemi, kdy budou osobní údaje předány k takovému dalšímu zpracování třetí straně (lze přirovnat ke zpracování údajů prostřednictvím cookies přímo provozovatelem internetových stránek a prostřednictvím cookies třetích stran). Odvolací orgán souhlasí s obviněnou v tom, že průměrný uživatel si je vědom toho, že správci osobních údajů využívají získaná data pro statistické účely. Tato očekávání však směřují na statistiky mající souvislost s předmětem činnosti správce, ve vztahu k obviněné tedy v souvislosti s fungováním, popř. zlepšováním funkcí antivirového softwaru obviněné. Uživatelé však podle odvolacího orgánu běžně neočekávali, že obviněná, jakožto společnost poskytující produkty na ochranu dat potažmo soukromí uživatelů, bude v rámci „analýzy trendů“ zpracovávat jejich údaje nesouvisející s poskytováním služeb obviněné a tyto osobní údaje předávat (prodávat) třetímu subjektu, který je bude dále využívat pro své vlastní komerční zájmy, tj. prodávat zákazníkům s velkými vlastními datovými zdroji [REDAKCE].

²³ „It should not be read as providing an overall exception from the requirement of compatibility, and it is not intended as a general authorisation to further process data in all cases for historical, statistical or scientific purposes. Just like in any other case of further use, all relevant circumstances and factors must be taken into account when deciding what safeguards, if any, can be considered appropriate and sufficient.“

Skutečnost, že společnost [REDACTED] je sesterskou společností obviněné, na situaci nic nemění, jelikož se jednalo z pohledu nařízení (EU) 2016/679 o samostatného správce.

[102] Účelem statistických analýz bylo podle obviněné sledování trendů, nikoli identifikace jednotlivců, a z podstaty věci se mělo jednat o předávání údajů neosobní povahy (uvedeno ve stanovisku ze dne 4. prosince 2023). Posouzení, zda se jedná o osobní údaje, však není závislé na zamýšleném účelu, resp. výsledku zpracování dat. Rozhodující v posuzovaném případě je, že obviněná předávala údaje, které měla společnost [REDACTED] dále zpracovávat. Výsledkem tohoto zpracování, deklarovaným obviněnou, měly být zcela anonymní souhrnné statistiky. Nelze však opomenout, že společnosti [REDACTED] byly předávány údaje, na základě kterých tato společnost sama mohla subjekty údajů identifikovat, přičemž pro vyhodnocení, zda se jednalo o osobní údaje, není rozhodující, zda tak činila či nikoli.

[103] Ke komerční činnosti společnosti [REDACTED] odvolací orgán dále uvádí, že V Objednávce údajů je v bodě 1.1 Přílohy B uvedeno, že obviněná uděluje společnosti [REDACTED] „licenci ke stažení kopie Údajů (jak jsou tyto definovány a stanoveny v Příloze A každé příslušné Objednávky) /.../ a k použití Údajů pro podnikatelskou činnost společnosti [REDACTED] k začlenění do produktů a služeb společnosti [REDACTED] ve Vyhrazené oblasti, zejména k užívání Údajů jako celku nebo k jejich začlenění do služeb společnosti [REDACTED] a ke zpřístupňování Údajů začleněných do služeb společnosti [REDACTED] třetím osobám, konkrétně zákazníkům společnosti [REDACTED]. Z uvedeného podle odvolacího orgánu vyplývá, že společnost [REDACTED] dále zpracovávala údaje, které obdržela od obviněné, a tyto údaje (začleněné do svých produktů či služeb) zpřístupňovala svým zákazníkům. Společnost [REDACTED] tak využívala údaje pro své komerční zájmy.

[104] V této souvislosti je zásadní posouzení, zda společnost [REDACTED] zpracovávala osobní údaje za účelem vytvoření statistiky. Statistickými účely se podle recitálu č. 162 nařízení (EU) 2016/679 „rozumí jakékoli operace shromažďování a zpracování osobních údajů nezbytné pro statistická zjišťování nebo pro generování statistických výsledků. /.../ Jestliže se jedná o statistické účely, výsledkem zpracování nejsou osobní údaje, ale souhrnné údaje, a tento výsledek ani dané osobní údaje nejsou používány na podporu opatření nebo rozhodnutí týkajících se konkrétní fyzické osoby“. Podle Akademického slovníku cizích slov²⁴ se statistikou rozumí „1. číselné zaznamenávání a zkoumání hromadných jevů; 2. obor zabývající se zkoumáním, zpracováním a kvantitativním charakterizováním hromadných jevů a velkých souborů dat.“ Skutečnost, že statistickým výsledkem jsou obecné poznatky, nikoli informace o jednotlivcích, uznává i obviněná ve svém rozkladu (srov. např. bod 98. rozkladu obviněné). Jak již bylo uvedeno výše, společnost [REDACTED] nabízela na svých internetových stránkách možnost získat „mimořádně podrobný přehled o každé cestě kupujícího“, což vypovídá o tom, že společnost [REDACTED] nevyužívala údaje pro statistické účely. Odvolací orgán připouští, že společnost [REDACTED] mohla nabízet svým zákazníkům i produkty, které obsahovaly statistické výsledky, nicméně zjevně nabízela (i) data, která nelze považovat za výsledky statistické činnosti. Podle odvolacího orgánu tak nelze hovořit o tom, že údaje byly předávány společnosti [REDACTED] a dále zpracovávány pouze za účelem vytváření statistik. Odvolací orgán souhlasí s obviněnou rovněž v tom, že statistické výsledky lze využívat k dalším účelům, a to i pro vlastní komerční zájmy. Nicméně v případě společnosti [REDACTED] nešlo o zpracování statistik ani o nabízení, resp. prodej ryze statistických výsledků. Tomu nasvědčuje i výše citovaná smluvní

²⁴ Dostupné na <https://prirucka.ujc.cas.cz/?slovo=statistika>.

formulace, že společnost [redacted] je oprávněna „k užívání Údajů jako celku nebo k jejich začlenění do služeb společnosti [redacted] a ke zpřístupňování Údajů začleněných do služeb společnosti [redacted] třetím osobám“, z níž neplyne žádný požadavek, aby byly Údaje před takovým začleněním a zpřístupněním nejprve dále upraveny, jak by se dalo očekávat, pokud by Údaje měly být skutečně využity pouze pro „statistickou analýzu trendů“.

[105] Obviněná ve svém stanovisku ze dne 4. prosince 2023 sdělila, že proklamace z internetových stránek společnosti [redacted] nelze použít jako důkaz, neboť se jedná o prohlášení marketingového charakteru, která jsou z podstaty zjednodušující a jejich cílem není pregnantně popisovat použité právní a technické procesy. Marketingová prohlášení by však neměla být zavádějící či klamavá. Odvolacímu orgánu není zřejmé, jak jinak interpretovat informaci, že společnost [redacted] nabízela údaje „o každém kliknutí“, než že nabízela opravdu detailní informace o uživatelích a nikoli pouze souhrnné statistiky. Obviněná vystupuje na trhu jako seriózní společnost. Odvolací orgán nepovažuje za věrohodné, že by se její sesterská společnost [redacted] snažila oslovit nové zákazníky zavádějícími marketingovými prohlášeními. Navíc tehdejší zákazníci společnosti [redacted], mezi které patřily velké nadnárodní společnosti (jak je uvedeno výše), by klamavá prohlášení snadno odhalili.

[106] K argumentu obviněné, že pro předání osobních údajů společnosti [redacted] by jí svědčil právní titul v podobě oprávněného zájmu, odvolací orgán uvádí, že povinností správce před zahájením zpracování údajů na základě čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) 2016/679 je v první řadě posoudit, zda má na tomto zpracování oprávněný zájem, zda je toto zpracování z hlediska tohoto oprávněného zájmu nezbytné a zda nad tímto zájmem v tomto konkrétním případě nepřevažují zájmy a práva subjektu údajů (provést tzv. balanční test). Vzhledem k tomu, že obviněná podle svých vyjádření byla a stále je přesvědčena, že společnosti [redacted] předávala anonymní údaje, neprovedla balanční test řádně. Na jedné straně stojí oprávněný zájem obviněné. Jak obviněná uvedla v rozkladu, jedná se o komerční zájem a zájem na obecném zdokonalování produktů a zjišťování spotřebitelských preferencí. Na druhé pomyslné misce vah stojí zájmy a základní práva a svobody subjektů údajů na ochranu jejich osobních údajů a soukromí. Jak bylo popsáno výše, uživatele internetových prohlížečů je možné opětovně identifikovat a ve spojení s jejich historií prohlížení internetu může dojít k citelnému zásahu do jejich soukromí, mj. protože by tato data bylo možné zneužít. Pokud by obviněná provedla balanční test řádně, dospěla by podle odvolacího orgánu k závěru, že její oprávněný zájem nepřevažuje nad zájmy subjektů údajů.

[107] V případě zpracování osobních údajů podle čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) 2016/679 je třeba vzít v úvahu také to, zda subjekt údajů takové zpracování může důvodně očekávat [viz recitál č. 47 nařízení (EU) 2016/679]. Na základě informací poskytnutých obviněnou (k tomu více v části týkající se informační povinnosti) mohli uživatelé očekávat, že obviněná bude předávat (sdílet) pouze anonymní údaje. Nadto nebylo jasně specifikováno, za jakým účelem, na základě jakého právního titulu budou údaje sdíleny, a s kým. Pokud subjekty údajů neměly dostatečné a relevantní informace o zpracování jejich údajů, nemohly mít reálnou představu o tom, jak bude zpracování údajů probíhat a nemohly takové zpracování důvodně očekávat.

[108] Z pohledu důvodného očekávání je v posuzovaném případě podstatný i vztah uživatelů s obviněnou, jakožto poskytovatelem antivirového softwaru. Podle odvolacího orgánu je jedním z hlavních důvodů, proč si uživatelé pořizují antivirový software, ochrana jejich dat a s tím související ochrana jejich soukromí. Sama obviněná na obrazovce aktivačního procesu

analýzy trendů (z dubna 2019)²⁵ deklarovala, že se uživatelé mohou spolehnout, že jejich soukromí bude respektovat.

[109] CEO obviněné [redacted] v rozhovoru pro ČT24²⁶ [redacted] uvedl, že chápe překvapení uživatelů, které předávání dat společnosti [redacted] mohlo způsobit, jelikož obrazovku, na které museli předávání dat potvrdit, nemuseli všichni číst (za což se obviněná podle jeho slov uživatelům omluvila). K tomu odvolací orgán upřesňuje, že k potvrzení zpracování, resp. k udělení souhlasu se zpracováním, docházelo až od července 2019, do té doby (prokazatelně od dubna 2019) uživatelé pod zobrazenou informací mohli pouze kliknout na tlačítko „pokračovat“. V tomto kontextu odvolací orgán považuje za nezbytné zmínit, že uživatelé antivirového programu ani rozšíření [redacted] Online Security nemohli očekávat, že jejich údaje budou předávány (prodávány) jinému správci. Obviněné, jakožto společnosti nabízející produkty na ochranu soukromí, uživatelé důvěřovali, proto nemuseli být dostatečně obezřetní k informacím o předávání údajů poskytovaných obviněnou, jelikož sdílení údajů, které by mohly zasáhnout do jejich soukromí neočekávali. CEO obviněné v rozhovoru dále uvedl, že zpráva o předávání dat společnosti [redacted] vyvolala určité antipatie vůči obviněné, tj. jistou ztrátu důvěry. Odvolací orgán k tomu uvádí, že pokud by předávání dat společnosti [redacted] uživatelé důvodně očekávali, a byli o něm (tj. včetně prodeje dat) řádně informováni, nebyli by zprávami o monetizaci jejich dat překvapeni. O překvapení uživatelů z monetizace jejich údajů vypovídá i skutečnost, že kvůli sběru a prodeji uživatelských informací podala nizozemská organizace na ochranu spotřebitelů [redacted] na společnost [redacted] hromadnou žalobu, ke které se (podle údajů z veřejně dostupných zdrojů²⁷) mělo připojit více než 10 000 uživatelů antivirového software z Nizozemí. Předáváním údajů obviněnou společností [redacted] (a třetím subjektům) se zabývala i americká Federální obchodní komise (Federal Trade Commission)²⁸, která obviněné mj. zakázala prodávat údaje o prohlížení internetu pro marketingové účely.

[110] Obviněná ve svém Stanovisku ze dne 4. prosince 2023 k porušení čl. 6 nařízení (EU) 2016/679 popsáném v Předběžných zjištěních uvedla, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla seznána vinnou za porušení nařízení (EU) 2016/679, které mělo spočívat v tom, že při zpracování osobních údajů za účelem statistické analýzy trendů spoléhala na právní základ oprávněného zájmu. Z Předběžných zjištění se obviněná měla dozvědět, že měla zpracovávat osobní údaje bez jakéhokoli právního titulu, což považuje za překvapující závěr. Ve výroku napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval, že obviněná byla uznána vinnou za zpracování osobních údajů bez právního titulu. Odvolacímu orgánu tedy není zřejmé, z jakého důvodu považuje obviněná stejný (předběžný) závěr odvolacího orgánu za překvapující. Odvolací orgán připouští, že odůvodnění týkající se právního titulu je v Předběžných zjištěních (a stejně tak odůvodnění tohoto rozhodnutí) výrazně doplněno, což je však reakcí na argumenty obviněné uvedené v rozkladu.

²⁵ Příloha č. 5 dokumentu čj. [redacted]

²⁶ Dostupné zde: [redacted]

²⁷ [redacted]

²⁸ Dostupné zde: [redacted]

C. Informační povinnost

[111] Obviněná v rozkladu dále nesouhlasí se závěry správního orgánu prvního stupně ohledně porušení informační povinnosti. K tomu obviněná uvádí, že své zákazníky informovala o předávání dat za účelem statistické analýzy. Obviněná považuje za neopodstatněnou a formalistickou výtku správního orgánu prvního stupně, že zpracovávaná data jsou anonymizována. Tuto informaci obviněná uváděla, jelikož byla a stále je přesvědčena, že osobní údaje anonymizovala. I v případě, že by Úřad dospěl k závěru, že data byla pouze pseudonymizovaná, je obviněná přesvědčena, že své zákazníky informovala dostatečně. Podle obviněné nelze očekávat, že zákazníci budou znát definici anonymizace a pseudonymizace. Smyslem čl. 13 nařízení (EU) 2016/679 je informovat subjekty údajů srozumitelným jazykem, přičemž každý chápe pojem anonymizace jako odstranění identifikátorů. V posuzovaném případě bylo podle obviněné důležité, že uživatelé byli informováni o tom, že obviněná „odstraní vše, co by mohlo zákazníka osobně identifikovat“ (bod 136 rozkladu).

[112] Obviněná rovněž nesouhlasí s tím, že by v informaci o analytických údajích třetích stran neuváděla, jaká data byla pro statistické účely zpracovávána. V Zásadách ochrany osobních údajů společnosti [redacted] v dubnu 2019 obviněná podle svého vyjádření své zákazníky informovala o tom, že právě adresy URL navštívených stránek budou po odstranění identifikátorů použity pro statistické účely. Podle obviněné nelze stejnou informaci stále opakovat, jelikož by byly dokumenty neúměrně dlouhé a nebylo by možné se v nich orientovat. V Zásadách ochrany osobních údajů společnosti [redacted] z dubna 2019 je v části o analytických údajích třetích stran uvedeno, že obviněná předává data, která o uživatelích sbírá. To, jaká data sbírá, je uvedeno na ostatních příslušných místech Zásad ochrany osobních údajů. Obviněná tedy podle svého vyjádření řádně informovala své zákazníky o tom, že sbírá mimo jiné informace o prohlížení internetu.

[113] Obviněná ve svém vyjádření ze dne 14. dubna 2020 předložila (příloha č. 5) „obrazovku aktivačního procesu analýzy trendů a nastavení soukromí z dubna 2019“. Podle obviněné mohli uživatelé kdykoli vznést námitku proti zpracování. Uživatelům byla zobrazovaná následující informace: „*Téměř každý používaný software shromažďuje informace o vaší činnosti. Vyhledávače, hry a mnoho dalších. Děláme to samé. Díky tomu vám můžeme poskytovat lepší produkty a služby. **Můžete se však spolehnout, že vaše soukromí budeme respektovat.** Dále vám slibujeme, že nikdy nebudeme sdílet ani publikovat žádné vaše osobní údaje mimo [redacted]. A bez vašeho souhlasu vás samozřejmě nikdo další nebude kontaktovat pro marketingové účely. Shromážděné informace nám pomáhají seznamovat se s novými a zajímavými trendy. Tyto informace můžeme sdílet se třetími stranami mimo [redacted]. Nicméně předtím, než to uděláme, odstraníme vše, co by vás mohlo jakkoli osobně identifikovat. Více informací se dozvíte v našich zásadách ochrany osobních údajů. Pokud se po instalaci produktu rozhodnete zakázat anonymní sdílení vašich dat se společností [redacted] a třetími stranami, **můžete tak učinit** v nastavení programu, odškrtnutím políčka 'Podílet se na sdílení dat' (zvýrazněno obviněnou)*“.



[114] V Zásadách ochrany osobních údajů společnosti [redacted] (příloha č. 7 k čj. UOOU-01025/20-11) je uvedeno:

[115] „*Pokud osobní údaje již nepotřebujeme, přestaneme je používat nebo jejich užití omezíme v souladu se zásadou minimalizace. Například váš e-mail, adresy URL stránek, které jste navštívili a vaše soubory, jsou skenovány pro detekci malwaru a ochranu před ním. Pak*


odstraníme vaši e-mailovou adresu a další osobní údaje, či použijeme hašování na případné identifikátory, čímž údaje o službách změníme na pseudonymizované či anonymizované údaje uživatelů placených služeb a anonymní údaje u uživatelů bezplatných služeb, než údaje o službách znovu použijeme pro výzkum, analýzu, statistiky, zasílání zpráv, vývoj napříč produkty, zasílání zpráv v rámci produktů a marketing“ (kapitola H. Údaje a služby).

[116] „Statistické údaje, které byly anonymizovány, jsou souhrnnými údaji podle geografického hlediska, a nemůžou být tedy použity pro identifikaci osob, také sdílíme se třetími stranami za účelem trendové analýzy“ (kapitola 1. Cíle našich zásad, bod 1.7).

[117] „Můžeme používat anonymní údaje o prohlížení pro analýzy trendů třetí strany. Všichni uživatelé mohou sdílení údajů vypnout v nastavení produktu – Ochrana osobních údajů“ (kapitola Údaje o službě specifické pro mobilní zařízení - Webové štíty).

[118] „Údaje Clickstream pseudonymizujeme a anonymizujeme a opětovně je používáme pro přímý marketing mezi produkty, vývoj mezi produkty a analytiku trendů třetí strany“ (kapitola Produkty a služby  a  AntiVirus a pro bezpečnost na internetu).

[119] Z uvedených informací vyplývá, že obviněná informovala uživatele svých produktů o sdílení **anonymních** údajů. Uživatelé tak nebyli informováni o tom, že jsou předávány jejich osobní údaje, v jakém rozsahu ani jakým subjektům. Stejně tak je podle odvolacího orgánu nedostatečná informace o samotném účelu zpracování údajů. Konstatování, že „informace nám pomáhají seznamovat se s novými a zajímavými trendy“ a „díky tomu vám můžeme poskytovat lepší produkty a služby“, je příliš obecné a nevyovídá nic zejména o tom, jak zpracování probíhá, jaké údaje jsou pro zpracování nezbytné nebo kdo je do zpracování zapojen. Obviněná neinformovala subjekty údajů ani o tom, co konkrétně se rozumí onou „analýzou trendů“. Odvolací orgán ani po detailním prostudování informací poskytovaných obviněnou subjektům údajů neshledává informace o zpracování údajů dostatečně jasnými a srozumitelnými, tj. tím spíše je nelze považovat za dostatečně srozumitelné pro průměrného uživatele. Nadto, jak bylo prokázáno výše, se nejednalo o (čistě) statistickou činnost. Informace o předmětném zpracování tak byly podle odvolacího orgánu nedostatečné a zavádějící.

[120] Obviněná rovněž řádně neinformovala o právním titulu, na základě kterého předávala osobní údaje společnosti  Ostatně tak podle odvolacího orgánu ani učinit nemohla, neboť obviněná nebyla, a podle obsahu podaného rozkladu stále není, schopna právní titul jednoznačně detekovat.

[121] Obviněná předně považuje předávané údaje za anonymní, na jejichž zpracování se nařízení (EU) 2016/679 nevztahuje. V rozkladu pak obviněná argumentuje slučitelností účelů zpracování pro statistické účely podle čl. 5 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) 2016/679. Zároveň uvádí, že by jí svědčil i právní titul oprávněného zájmu podle čl. 6 odst. 1 písm. f) uvedeného nařízení. Od července 2019 pak obviněná zavedla souhlas se zpracováním osobních údajů, přestože uvádí, že zpracovávané údaje byly zcela anonymní²⁹ (období od července 2019 však není předmětem tohoto správního řízení).

²⁹ V červenci 2019 obviněná umožnila udělit souhlas s předáváním dat pro účely analýzy trendů. Uživatelům byla zobrazována informace: „Chcete s námi sdílet svá data? **Jiné firmy mohou vaše data sbírat, ale my taková být nechceme.** (zvýrazněno odvolacím orgánem) Když nám to dovolíte, budeme sbírat anonymní údaje o vašem počítači, síti a navštěvovaných webových stránkách. Pomůže nám to vytvářet lepší produkty a služby pro miliony

[122] K argumentu obviněné, že zákazník dostatečně informovala o tom, jaké údaje zpracovává pro statistické a analytické účely, odvolací orgán uvádí, že informace byly rozporuplné a nepřehledné. Pokud obviněná informovala o předávání anonymních informací, uživatelé nemuseli mít potřebu podrobně se seznamovat se Zásadami ochrany osobních údajů. Nadto v samotných Zásadách ochrany osobních údajů je informace o sběru a předávání dat roztříštěná na několika místech a pro běžného uživatele nepřehledná. Obviněná sice uživatele informovala, jaká data v rámci poskytování svých produktů sbírá, nicméně již dostatečně neinformovala o tom, jaká přesně data a za jakým účelem předávala společnosti [REDACTED]. V Zásadách ochrany osobních údajů např. informovala, že odstraní e-mailovou adresu a další osobní údaje. Uživatelé tak nemohli vědět, jaké údaje byly odstraněny a jaké byly předány. Stejně tak nemohli vědět, jak probíhá odstraňování identifikátorů z URL, a museli se spolehnout na informaci obviněné, že data předávaná společnosti [REDACTED] jsou anonymní. Obviněná ostatně v rozkladu namítá, že se Úřad procesem anonymizace dostatečně nezabýval. Obviněná tak na jedné straně tvrdí, že z jejích Zásad ochrany osobních údajů je dostatečně zřejmé, jaká data byla předávána, na druhé straně pak argumentuje, že Úřad přesný rozsah předávaných dat nezjišťoval, resp. že se dostatečně nezabýval procesem anonymizace.


[123] Odvolací orgán zdůrazňuje, že obviněná byla shledána vinnou z porušení čl. 13 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) 2016/679, tedy že v okamžiku získání osobních údajů své zákazník neinformovala o účelu zpracování, pro které jsou osobní údaje určeny, ani o právním základu tohoto zpracování. Předmětem úvah odvolacího orgánu není použití nesprávného pojmu (anonymizace či pseudonymizace) nebo jiné formulace, ale to, jak obviněná osobní údaje ve skutečnosti zpracovávala. Podstatné tedy je, že odstraněním identifikátorů nedošlo k anonymizaci dat ve smyslu, jak je veřejností chápán (jak uvádí obviněná v rozkladu), jelikož (jak bylo vysvětleno výše) uživatelé lze opětovně identifikovat. Pokud obviněná informovala o předávání anonymních údajů, vyvolala v uživatelích mylný dojem, že na základě předaných dat nemohou být identifikováni.

[124] K informační povinnosti odvolací orgán dále uvádí, že obviněná v rámci poskytování svých produktů informuje subjekty údajů elektronickou cestou. V tomto případě lze jednoduše poskytovat jednotlivé informace ve vrstvách. Uživatelé tak může být nejprve v jedné vrstvě poskytnuta základní informace, a v případě zájmu o podrobnější informace může kliknout na odkaz, na kterém (v další vrstvě) získá podrobné informace. Odvolací orgán tak nesouhlasí s argumentem obviněné, že kdyby uváděla informace na více místech, uživatelé by se v poskytovaných informacích neorientovali.

[125] Obviněná ve svém stanovisku ze dne 4. prosince 2023 uvedla, že v souladu s absorpční zásadou by mělo být porušení informační povinnosti (druhý přestupek) subsumováno pod první přestupek, neboť závěr Úřadu o nedostatečné anonymizaci je základem pro oba přestupky, a obviněná by za něho neměla nést samostatnou odpovědnost. Zásada absorpce však znamená, že přísnější trest pohlcuje mírnější, nikoli to, že by obviněná neměla být za další

našich uživatelů – včetně vás. Tyto údaje jsou souhrnné a zcela anonymní, takže vás podle nich nelze nijak identifikovat nebo vystopovat. Můžeme je sdílet s externími partnery pro účely analýzy trhu a trendů a sbírání dalších cenných informací. Pokud někdy změníte názor, můžete v aplikaci kdykoli změnit svá nastavení soukromí. (zvýrazněno obviněnou)“. Pod touto informací následují tlačítka „Ne děkuji“ a „Souhlasím“ (Příloha č. 1 vyjádření obviněné ze dne 14. dubna 2020 čj. UOOU-01025/20-11).

přestupky odpovědná. Účelem společného řízení o více přestupcích je uložení pouze jedné pokuty, přičemž pro určení její výše se použije sazba pokuty za správní delikt nejpřísněji postižitelný. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé (str. 20), že obviněná byla uložena pokuta (v souladu s absorpční zásadou) za přestupek podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., kterého se obviněná dopustila porušením čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679. Skutečnost, že obviněná spáchala více přestupků, byla hodnocena jako přitěžující okolnost.

[126] K souběhu porušení čl. 6 a čl. 13 nařízení (EU) 2016/679 obviněná ve svém stanovisku ze dne 21. prosince 2023 odkázala na stanovisko Generálního advokáta Michala Bobka ve věci SIA „SS“ (C-175/20), ve kterém uvedl: „*Není-li dán jasný a předvídatelný právní základ, který by v konečném důsledku takové předávání údajů umožňoval, lze jen těžko očekávat, že by správce, který údaje shromáždil, příslušným způsobem subjekt údajů informoval již podle článku 13 GDPR*“. Podle obviněné z citovaného stanoviska vyplývá, že „*porušení čl. 6 automaticky zahrnuje a tím nevyhnutelně znamená porušení čl. 13 GDPR právě v rozsahu informace o právním základu*“. V daném případě podle odvolacího orgánu dospěl Generální advokát k závěru, že nebylo možné požadovat splnění informační povinnosti podle čl. 13 nařízení (EU) 2016/679, neboť dotýčný správce o možném dalším zpracování osobních údajů (o možné povinnosti předávat požadované údaje daňové správě) vůbec nevěděl (povinnost předávat osobní údaje nebyla vnitrostátním právem stanovena). V nyní řešeném případě však nejde o stejnou situaci, neboť obviněná věděla, že zpracovává (předává) osobní údaje. Obviněná rovněž informaci o předávání údajů společnosti  uživatelům poskytovala, byť nesprávnou, tudíž si byla vědoma toho, že povinnost podle čl. 13 nařízení (EU) 2016/679 se na ni vztahuje.

IIc. Výměra trestu

[127] Dále se odvolací orgán zabýval IV. částí rozkladu, podle níž má napadené rozhodnutí trpět celou řadou vad stran uloženého trestu. Úřad měl podle obviněné rozhodnout v zásadním rozporu se svou dosavadní praxí, nesprávně aplikovat kritérium závažnosti a zohledňovat prakticky pouze skutečnosti v neprospěch obviněné, přičemž skutečnosti v její prospěch měl většinově ignorovat.

A. Soulad s dosavadní rozhodovací praxí Úřadu

[128] Obviněná odkazuje na § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V posuzovaném případě správní orgán prvního stupně podle obviněné rozhodl ve zjevném a zásadním nesouladu se svou dosavadní rozhodovací praxí. Pokuta uložena obviněné je více než 5.000x vyšší než součet všech pokut uložených Úřadem za tři roky účinnosti nařízení (EU) 2016/679. Podle obviněné si lze těžko představit, že pouhé dva měsíce trvající a zcela formální (bez jakéhokoli skutečného dopadu na subjekty údajů) porušení nařízení (EU) 2016/679 mohlo být o tolik závažnější než veškerá ostatní porušení uvedeného nařízení ve svém souhrnu. Dále obviněná upozornila, že jí uložena pokuta je více než 50.000x vyšší než dosavadní nejvyšší pokuta uložena Úřadem. Relevantní odlišností od dosavadní rozhodovací praxe Úřadu podle obviněné není ani výše jejího obratu. Obviněná se domnívá, že důvod, proč jí Úřad uložil diametrálně odlišnou pokutu, by mohl spočívat v procesu mezinárodní spolupráce. Snaha vyhovět cizím dozorovým úřadům však podle obviněné není legitimním důvodem pro rozhodnutí v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí, neboť trest musí odpovídat závažnosti

přestupku a dalším relevantním faktorům na straně obviněné, a nikoli procesnímu postupu, který Úřad využil.

[129] Výše uložené pokuty je podle odvolacího orgánu nesrovnatelná s jinými, dříve uloženými pokutami, z toho důvodu, že skutek, kterého se obviněná dopustila, nelze srovnávat s případy, které Úřad dosud řešil. Úřad se obdobným zpracováním osobních údajů v minulosti nezabýval. Posuzovaný případ je zcela bezprecedentní způsobem, jakým byly údaje zpracovávány, jejich rozsahem, množstvím dotčených subjektů údajů i možným dopadem do jejich práv. V této souvislosti odvolací orgán uvádí, že Úřad by obviněné uložil mimořádně vysokou pokutu i bez projednání případu s dalšími dozorovými úřady v rámci mechanismu mezinárodní spolupráce podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679. Celý případ i výši uložené pokuty je podle odvolacího orgánu nutné posuzovat v kontextu tzv. Big Tech případů, tedy případů velkých technologických společností jako například Meta, Amazon, Google, Apple, WhatsApp či Microsoft, které mají, stejně jako obviněná, stamiliony zákazníků. V této souvislosti odvolací orgán pro ilustraci pouze doplňuje, že společnosti WhatsApp byla uložena pokuta 225 milionů EUR³⁰, což je přibližně 16x vyšší pokuta, než byla uložena obviněné, a společnosti Meta Platforms byla uložena pokuta ve výši 405 milionů EUR³¹, tedy více než 28x vyšší sankce, než byla uložena obviněné. Srovnání s pokutami uloženými zahraničními dozorovými orgány je podle odvolacího orgánu zcela relevantní, jelikož nařízení (EU) 2016/679 je přímo aplikovatelné na celém území EU a pokuty tak mají být udělovány podle stejných kritérií. V tomto ohledu není rozhodující, zda pokutu správcům udělil Úřad nebo jiný dozorový orgán. K argumentu obviněné (uvedenému ve stanovisku ze dne 4. prosince 2023), že uvedené technologické společnosti mají mnohem vyšší obrat než obviněná (uložená pokuta je proto podle obviněné nepřiměřená), odvolací orgán uvádí, že kdyby byla pokuta ukládána podle Pokynů Evropského sboru pro ochranu osobních údajů č. 4/2022 k výpočtu správních pokut podle GDPR³² (dále jen „Pokyny č. 4/2022“; kapitola 6.2.) byla by uložena z celosvětového obratu podniku za předchozí finanční období. Podle rec. 150 nařízení (EU) 2016/679 by pro účely uložení správních pokut podniku měl být podnik chápán ve smyslu článků 101 a 102 Smlouvy o fungování EU. Soudní dvůr v rozsudku ze dne 5. prosince 2023 ve věci Deutsche Wohnen, C-807/21, (body 55. – 57.) uvedl, že: „*Jak uvedl generální advokát v bodě 45 svého stanoviska, odkaz na pojem „podnik“ ve smyslu článků 101 a 102 SFEU, který je obsažen v bodě 150 odůvodnění tohoto nařízení, je třeba chápat právě v tomto specifickém kontextu výpočtu správních pokut ukládaných za porušení uvedená v čl. 83 odst. 4 až 6 nařízení GDPR. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že pro účely uplatnění pravidel hospodářské soutěže podle článků 101 a 102 SFEU zahrnuje tento pojem jakoukoliv entitu, která vykonává hospodářskou činnost, nezávisle na právním postavení této entity a způsobu jejího financování. Označuje tak hospodářskou jednotku, i když je z právního hlediska tato hospodářská jednotka složena z několika fyzických nebo právnických osob. Tato hospodářská jednotka je tvořena jednotnou organizací osobních, hmotných a nehmotných prvků, která dlouhodobě sleduje určitý hospodářský cíl (rozsudek ze dne 6. října 2021, Sumal, C-882/19, EU:C:2021:800, bod 41 a citovaná judikatura). Z článku 83 odst. 4 až 6 nařízení GDPR, který se týká výpočtu správních*

³⁰ Dostupné zde: <https://www.dataprotection.ie/en/news-media/press-releases/data-protection-commission-announces-decision-whatsapp-inquiry>.

³¹ Dostupné zde: <https://www.dataprotection.ie/en/news-media/press-releases/data-protection-commission-announces-decision-instagram-inquiry>.

³² Dostupné zde: https://edpb.europa.eu/system/files/2024-01/edpb_guidelines_042022_calculationofadministrativefines_cs.pdf.

pokut za porušení vyjmenovaná v těchto odstavcích, v této souvislosti vyplývá, že je-li entita, jíž je správní pokuta uložena, podnikem nebo součástí podniku ve smyslu článků 101 a 102 SFEU, maximální výše správní pokuty se vypočítá na základě procentního podílu celkového celosvětového ročního obratu dotyčného podniku za předchozí finanční rok.“. Pokud by odvolací orgán při výpočtu pokuty vycházel z obratu podniku, jak je definován Soudním dvorem, byla by uložená pokuta výrazně vyšší, což by však bylo v rozporu se zásadou zákazu reformatio in peius. Změna k horšímu je vnitrostátním právem zakázaná, proto odvolací orgán nepostupoval způsobem, který by vedl ke zvýšení uložené pokuty.

[130] Uložený trest rozhodně nelze považovat za exemplární. Jak je dále uvedeno, Úřad uložil v souladu s čl. 82 nařízení (EU) 2016/679 trest, který považuje za účinný, přiměřený a odrazující, a to jak s ohledem na veškeré okolnosti případu, tak na obrat obviněné. Výše uložené pokuty je podle odvolacího orgánu rovněž zcela v souladu s Pokyny č. 4/2022.

[131] Ve svém stanovisku ze dne 4. prosince 2023 obviněná namítá, že tvrzení Úřadu, že pokuta byla udělena v souladu s Pokyny č. 4/2022 neobstojí, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí ještě nebyly tyto pokyny vydány, ačkoli je podle obviněné zjevné, že Úřad s nimi byl v době vydání napadeného rozhodnutí seznámen. Pokud tedy Úřad postupoval při stanovení pokuty podle zmíněných pokynů, jednalo se podle obviněné o porušení zásad spravedlivého procesu a nepřipustnou retroaktivní aplikaci. Odvolací orgán považuje za nezbytné na tomto místě zdůraznit, že pokyny Sboru slouží k tomu, aby nařízení (EU) 2016/679 bylo vykládáno jednotně. Pokud Úřad konstatuje, že pokutu obviněné uložil v souladu s Pokyny č. 4/2022, neznamená to jakoukoli změnu v postupu při ukládání pokut, ale pouze to, že pokuta byla uložena v souladu s nařízením (EU) 2016/679, přičemž správnou aplikaci jednotlivých kritérií potvrzují i následně vydané pokyny. Pokuta tedy byla ukládána podle nařízení (EU) 2016/679, nikoli podle pokynů Sboru k jeho výkladu, proto se o nepřipustnou retroaktivní aplikaci právních předpisů nemůže jednat. Pokud by odvolací orgán dospěl k závěru, že následně vydané Pokyny č. 4/2022, interpretují nařízení (EU) 2016/679 pro obviněnou příznivěji, což se v posuzovaném případě nestalo, závěry správního orgánu prvního stupně by odvolací orgán korigoval (pokutu by mohl snížit).

[132] Jako bylo možné z „anonymizovaných“ dat odhalit, že konkrétní německý soudce se zajímá o pornografii³³, i v nyní posuzovaném případě mohly být o konkrétních subjektech údajů zjištěny informace (i velmi citlivého charakteru), které mohou být využity (i v budoucnu), a to nejen například pro cílenou reklamu a nabízení relevantních produktů, ale třeba i k cílenému působení na konkrétní fyzické osoby. Odvolací orgán je přesvědčen, že předávání historie prohlížení (byť nekompletní) třetím subjektům může představovat citelný zásah do soukromí subjektů údajů a v případě cíleného zaměření se na konkrétní subjekty údajů jim může být způsobena nenapravitelná újma. Názor obviněné, že se dopustila pouze formálního porušení nařízení (EU) 2016/679 bez jakéhokoli dopadu na subjekty údajů, proto odvolací orgán rezolutně odmítá.

B. Závažnost jednání

[133] Zde obviněná především poukazuje na rozdíl mezi typovou a konkrétní (individuální) závažností jednání, přičemž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně má nesprávně

³³ Srov. článek odkazovaný v pozn. pod čarou 12, na který obviněná odkazovala ve svém příspěvku na sociální síti Twitter.

zohledňovat typovou závažnost jako závažnost přestupku. Naproti tomu správní orgán prvního stupně podle obviněné nevyhodnotil konkrétní závažnost předmětného jednání. Smyslem vyhodnocení závažnosti jednání však podle obviněné není obecně posoudit, jak je dané jednání typově závažné (to již provedl zákonodárce), ale naopak posoudit, jak je daný čin (konkrétní jednání) závažný ve srovnání s ostatními porušeními daného ustanovení. Podle jejího názoru naopak lze konkrétní závažnost jejího jednání hodnotit jako velice nízkou, neboť tvrzené porušení mělo trvat pouze dva měsíce a subjektům údajů nebylo nikterak zasaženo do práv, protože k tvrzenému potenciálnímu spojení data setů nikdy nedošlo a ani dojít nemohlo. Úřad tak podle obviněné fakticky trestá jednání, u něhož žádné ohrožení či porušení chráněného zájmu nenastalo. Konečně, Úřad měl též rezignovat na prokázání konkrétního počtu údajně zasažených subjektů.

[134] Jakkoliv lze obviněné dát za pravdu, že obecně vzato nelze typovou závažnost vyjádřenou v sankční části normy zohledňovat při výměře trestu, zjevně to není tento případ. Podle čl. 83 odst. 5 nařízení (EU) 2016/679 lze sankcionovat celou řadu porušení povinností vyplývajících z nařízení (EU) 2016/679, nelze přecházet bez povšimnutí, že porušení některých z nich činí v konkrétním případě samo jednání závažnějším než porušení některých jiných. Tak je tomu typicky v případě porušení zákonných povinností takové intenzity, že jím dochází k narušení základních zásad zpracování osobních údajů. Lze např. konstatovat, že existuje principiální rozdíl mezi krátkodobým překročením lhůty k reakci na žádost subjektu údajů a narušením zákonnosti zpracování v případě absence právního titulu ke zpracování osobních údajů, a to, přestože obě jednání svým zařazením odpovídají výměře správní pokuty až do výše 20.000.000 EUR, resp. až 4 % celosvětového ročního obrátu.

[135] Naopak, narušení zásady zákonnosti v podobě absence jakéhokoliv právního titulu zpracování osobních údajů představuje zcela zjevně nejzávažnější typ jednání delikventa, neboť bez něho nemůže jít o legální zpracování osobních údajů. V případě absence právního titulu je z pohledu zákonnosti zásadně irelevantní, zda a jakým způsobem správce plní případné navazující povinnosti, neboť toto zpracování je od samého začátku protiprávní. Obdobně též odborná komentářová literatura: „*Právní titul je podmínka, bez které není zpracování v žádném případě možné, resp. je od počátku nelegální. Proto musí být existence právního titulu vedle stanovení účelu zpracování vždy první, co musí správce před zamýšleným zpracováním vyřešit. V případě, že správce ani jeden platný právní titul ke zpracování mít nebude, je celé zpracování od počátku protiprávní. V případě, že takové zpracování bude řešit dozorový úřad, je tak velmi pravděpodobné, že nařídí toto zpracování zastavit a takto protiprávně zpracovávané údaje zlikvidovat. Zároveň je třeba mít na paměti, že i v případě, že správce pro zpracování nemusí získávat souhlas a může spoléhat na nějaký jiný právní titul, musí řádně plnit všechny ostatní povinnosti plynoucí z Nařízení, například informační povinnost dle čl. 13 či 14 Nařízení.*“³⁴

[136] Výše uvedené potvrzují i Pokyny č. 4/2022 (bod 62., příklad 5a), ve kterých je uvedeno, že dozorový úřad „přisoudil významnou váhu **povaze porušení**, neboť porušené **ustanovení (článek 6 GDPR) je základem zákonnosti zpracování údajů jako celku**. Nedodržením tohoto ustanovení je zákonnost zpracování jako celku vyloučena.“

³⁴ NULÍČEK, M., a kol. Čl.6 Zákonnost zpracování. In: NULÍČEK, M., a kol. Obecné nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR): Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 20237-12]. ASPI_ID 1<032016R0679CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.


[137] Skutečnost, že je porušení jednotlivých článků nařízení (EU) 2016/679 rozděleno do dvou kategorií (čl. 83 odst. 4 a 5 nařízení) podle závažnosti, neznamená, že závažnost všech jednání v jedné kategorii je stejná. Naopak, čím závažnější je protiprávní jednání v rámci jedné kategorie, tím vyšší pokuta může být dozorovými úřady uložena. Existence právního titulu je podle odvolacího orgánu *conditio sine qua non*, tedy podmínka, bez které nemůže zpracování osobních údajů (legálně) probíhat. Správní orgán prvního stupně tak podle odvolacího orgánu zcela správně vyhodnotil, že absence právního titulu zpracování představuje zcela zásadní nedodržení podmínek zpracování osobních údajů.

[138] Námitky obviněné nelze vyhovět ani ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí k porušení čl. 13 nařízení (EU) 2016/679. Nelze, než vyslovit souhlas se správním orgánem prvního stupně, že, obecně vzato, informační povinnost významně ovlivňuje obecnou možnost uplatňování práv subjektů údajů v plné šíři. Tím spíše, když se jednalo o absenci jakékoliv relevantní informace o zpracování osobních údajů, jeho účelu i absenci dalších informací, na jejichž základě by subjekty údajů byly schopny učinit skutečně svobodné a informované rozhodnutí stran jejich osobních údajů, jak vyžaduje nařízení (EU) 2016/679.

[139] Otázka doby trvání a s tím související závažnost jednání je otázkou relativní, neboť tuto dobu je třeba hodnotit s ohledem na další okolnosti případu. Lze konstatovat, že dva měsíce sice nepředstavují extrémně dlouhou dobu, nicméně v posuzované věci je nelze považovat ani za dobu krátkou. Jak správní orgán prvního stupně správně uvedl, s ohledem na intenzitu porušení a množství zasažených subjektů, nelze tuto dobu rozhodně hodnotit jako polehčující okolnost, neboť i jediný den by byl významným. Je potom nerozhodné, zda k reálnému propojení data setů či jinému konkrétnímu ztotožnění subjektů údajů došlo. V tomto kontextu je především zapotřebí připomenout, že právní úprava ochrany osobních údajů nedubluje *ex post* ochranu osobnosti podle občanského zákoníku. Existence právní úpravy ochrany osobních údajů naopak sleduje primárně účel možným zneužitím osobních údajů předcházet a za tímto účelem stanovuje řadu zásad zpracování osobních údajů, včetně požadavku disponovat platným právním titulem, minimalizace údajů, technických a organizačních opatření apod., právě tak, aby došlo k minimalizaci rizika případného, třeba i pouze potenciálního, zneužití. Jednoduše řečeno, ke spáchání přestupku podle nařízení (EU) 2016/679 postačuje, že došlo k ohrožení práv subjektů údajů (ohrožovací delikt), tj. nemusí reálně dojít k zásahu do jejich práv neoprávněným zpracováním jejich údajů (to by ostatně mohlo být hodnoceno jako přitěžující okolnost). Úřad se tedy v posuzovaném případě zabýval primárně následkem přestupku, kterým se rozumí ohrožení právem chráněného zájmu, nikoli jeho účinkem. Odvolací orgán neklade obviněné za vinu, že došlo k zásahu do práv jednotlivých subjektů údajů, ale že nelze vyloučit (není postaveno na jisto), že se tak nestalo, neboť předmětné data sety obsahující osobní údaje byly předány (prodány) třetímu subjektu.

[140] Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že dobu trvání přestupku se podařilo prokázat v rozsahu uvedeném ve výroku rozhodnutí, dále pak uvedl, že pro účel stanovení závažnosti skutkového jednání vzal v úvahu charakter časové neohraničenosti počátku vytýkaného zpracování, nikoli však samotnou dobu předcházející prokázanému (rozhodnému) období. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně měl za to, že zpracování „nezapočalo limitně na počátku doby prokázané, nýbrž do doby prokázané vstoupilo jako ‘běžící’“. Z napadeného rozhodnutí podle odvolacího orgánu jednoznačně vyplývá, že obviněná byla shledána vinnou a pokuta byla uložena za porušení povinností správce osobních údajů v období „od nezjištěného dne v dubnu 2019 do

nezjištěného dne v červenci 2019“. Správní orgán prvního stupně výslovně uvedl, že při stanovení závažnosti jednání nebylo bráno v potaz dřívější zpracování, ale pouze charakter časové neohraničenosti počátku vytýkaného zpracování. Odvolací orgán souhlasí se správním orgánem prvního stupně, že nelze určit přesné datum počátku ani konce předmětného zpracování, proto je doba spáchání přestupku vymezena měsícem a rokem, nikoli přesným datem. Činnost obviněné časově předcházející dubnu 2019 ani časově následující po červenci 2019 není předmětem tohoto řízení, proto k ní ani odvolací orgán nepřihlížel.

[141] Pokud jde o počty konkrétně (i potenciálně) zasažených subjektů údajů, odvolací orgán primárně připomíná, že právní předpisy za sankcionovatelné považují jednání, postihující byť i jediný subjekt údajů. Případné vyčíslení je potom významné především v souvislosti s výměrou trestu za toto jednání z pohledu jeho závažnosti — a takto byl počet dotčených či potenciálně dotčených subjektů osobních údajů jednáním obviněné zjištěn spolehlivě jako enormní, tj. činící protiprávní jednání závažným z kvantitativního úhlu pohledu. K tomuto závěru potom lze citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. ledna 2019, sp. zn. 9 As 380/2017: *„Je zřejmé, že by bylo neúměrným zatížením žalovaného, pokud by musel pro účely vymezení skutku přesně na jednotky vyčíslovat počet dotčených subjektů údajů. To by samozřejmě bylo na místě v situacích, kdy se delikt týká jediného či několika jednotlivých subjektů údajů, nebo když bude možné přesnější počet zjistit bez vynaložení nepřiměřeného úsilí (např. pokud jsou osobní údaje zpracovány automatizovaně, a proto jsou přesně kvantifikovány). Obecně však lze očekávat, že právě ve sféře dohledu nad dodržováním předpisů v oblasti ochrany osobních údajů, které jsou zpravidla zpracovávány hromadně, bude často docházet k situacím, kdy dotčené osobní údaje, subjekty údajů a další okolnosti, budou vymezeny jen druhově s uvedením rozumného odhadu jejich počtu (a samozřejmě též jejich druhu). Nejvyšší správní soud přisvědčuje odůvodnění napadeného rozsudku, v němž se mimo jiné uvádí, že „ve vztahu k úvaze o závažnosti protiprávního jednání žalobce soud nepovažuje za nezbytné, aby počet subjektů osobních údajů dotčených jednáním žalobce byl zcela přesně ‘do jednoho’ vyčíslen, řádové určení, že se jednalo o tisíce subjektů - vzhledem k počtu žalobcem spravovaných nebo vlastněných jednotek, jež jsou ve výroku rozhodnutí vyčísleny - je pro úvahu o závažnosti a rozsahu protiprávního jednání dle názoru soudu zcela dostačující“.* Jak bylo uvedeno výše, předávání dat společnosti  se týkalo údajů získaných ze zhruba 100 000 000 zařízení. Jedno zařízení může užívat více uživatelů a stejně tak jeden uživatel může používat více zařízení, proto podle odvolacího orgánu nelze přesně zjistit, kolika zákazníků obviněné se předávání dat týkalo. Odvolací orgán však souhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně, že počet dotčených subjektů údajů byl enormní.

[142] Jak správně konstatoval správní orgán prvního stupně, zpracování osobních údajů bylo součástí profesionální činnosti obviněné, tj. v souvislosti s její obchodní činností, přičemž se jednalo o systematickou, nikoli nahodilou, činnost. Osobní údaje zákazníků obviněné byly zpracovávány prostřednictvím informačních technologií. O tomto sofistikovaném zpracování informovala obviněná své zákazníky pouze velmi povrchně, nadto zavádějícím způsobem. Pro subjekty údajů bylo prakticky nemožné zjistit (ověřit si), jaké údaje jsou předávány a za jakým účelem, a musely se tak spolehnout na informaci obviněné, jakožto profesionála v oboru, jehož produkty jsou využívány k ochraně dat a soukromí. Uživatelé nemohli vědět, že obviněná předává (prodává) údaje, které nejsou anonymní, ani že může dojít k jejich identifikaci a tím k zásadnímu zásahu do jejich soukromí. Předmětné zpracování údajů nemohli zákazníci obviněné očekávat a nemohli tak hájit svá práva. Účelem předmětného nezákonného zpracování pak byla podpora podnikatelské činnosti obviněné, tedy dosažení zisku. Ohledně

rozsahu odvolací orgán zdůrazňuje mezinárodní, prakticky globální charakter předmětného zpracování (obviněná nabízí své produkty ve více než 150 zemích světa).

[143] Újmu způsobenou subjektům údajů nelze vzhledem k velkému množství dotčených subjektů podle odvolacího orgánu individuálně zkoumat. Jak již bylo konstatováno výše, jednáním obviněné došlo k ohrožení soukromí subjektů údajů, přičemž dopady do práv jednotlivých subjektů se mohou projevit až v budoucnu. Ostatně nelze s jistotou konstatovat, že k identifikaci uživatelů nedošlo, ani to, že na ně nebylo nebo není na základě znalostí jejich preferencí či chování jakkoli cíleno.

C. Další kritéria pro stanovení výše pokuty uvedené v nařízení (EU) 2016/679

[144] Podle obviněné Úřad zohlednil (často nesprávně) veškeré okolnosti, které byly v její neprospěch, avšak okolnosti, které byly v její prospěch, ignoroval (s jednou výjimkou) nebo k nim bez zdůvodnění nepřihlédl.

[145]

V lednu 2020 informovala celá řada českých i zahraničních médií o tom, že obviněná prodávala údaje svých zákazníků společnosti [redacted] (některé z těchto článků jsou součástí úředního záznamu čj. UOOU-01025/20-3 ze dne 27. února 2020). Úřad uvedenou tiskovou zprávou pouze reagoval na tuto mediální kauzu, s cílem informovat veřejnost, že tuto kauzu zaregistroval, a že se jí bude zabývat. Odvolací orgán je přesvědčen, že negativní dopad na obviněnou mělo zveřejnění informací v médiích, a nikoli tisková zpráva Úřadu. O tom svědčí skutečnost, že hodnota akcií obviněné na pražské burze výrazně klesla ještě před vydáním oné tiskové zprávy (například na internetových stránkách České televize v článku nazvaném [redacted]).

[146] Jednotlivé okolnosti, jejichž nesprávné zohlednění při rozhodování o výši správní pokuty obviněná namítá, posoudil odvolací orgán následovně.

a) Zavinění

[147] Jako první relevantní kritérium obviněná označila zavinění, tedy zda k porušení došlo úmyslně nebo z nedbalosti [čl. 83 odst. 2 písm. b) nařízení (EU) 2016/679]. K tomu obviněná uvedla, že zavinění má dvě složky, a to vědomostní a volní. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k zavinění uvádí, že obviněná věděla, co činí, a jednala proto úmyslně. Samotná

³⁵ Dostupné zde: [redacted]

vědomost však podle obviněné znamená nedbalostní zavinění. K úmyslnému zavinění pouze vědomostní složka nestačí a je nutná i složka volní. Argument správního orgánu prvního stupně, že obviněná jednala v rámci své podnikatelské činnosti, nemůže podle obviněné postačovat k naplnění vysokého důkazního standardu pro úmyslné zavinění. Správní orgán prvního stupně přitom podle obviněné neodkazuje na žádnou skutečnost, která by vůli obviněné porušit předmětná ustanovení alespoň naznačovala, natož pak prokazovala. Dále obviněná uvedla, že jednala v omluvitelném právním omylu (*error iuris*), který vylučuje zavinění, jelikož obviněná předávané údaje anonymizovala a nevěděla, že předává osobní údaje. Ve svém doplňujícím stanovisku ze dne 21. prosince 2023 obviněná ohledně subjektivní stránky zavinění odkázala na nejnovější rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věci Nacionalinis visuomenės sveikatos centras (C-683/21) a Deutsche Wohnen (C-807/21), oba ze dne 5. prosince 2023.

[148] Podle zmíněné recentní judikatury Soudního dvora (C-683/21 a C-807/21) může být správci uložena pokuta za porušení nařízení (EU) 2016/679 pouze tehdy, pokud se tohoto porušení dopustil zaviněně, tedy úmyslně nebo z nedbalosti, přičemž v případě právnických osob není nutné, aby se porušení dopustil její řídicí orgán, nebo aby o tomto porušení tento orgán věděl. V rozsudku Soudního dvora (C-683/21, bod 81) je k zavinění dále uvedeno, že „Pokud jde o otázku, zda k porušení došlo úmyslně nebo z nedbalosti, a zda je tedy možné za něj uložit správní pokutu podle článku 83 nařízení GDPR, je třeba v tomto ohledu dále upřesnit, že správce může být sankcionován za jednání spadající do působnosti nařízení GDPR, pokud tento správce nemohl nevědět o protiprávní povaze svého jednání bez ohledu na to, zda věděl, či nevěděl o tom, že porušuje ustanovení nařízení GDPR“.

[149] V evropském právu ani v judikatuře Soudního dvora nelze nalézt konkrétní definici úmyslu a nedbalosti, přičemž výklad těchto pojmů v rozsudcích Soudního dvora není vždy zcela konzistentní a jednoznačný. Podle Pokynů Sboru (WP 253) k uplatňování a stanovování správních pokut pro účely nařízení 2016/679 (str. 11) znamená „úmysl“ vědomost a svévolné jednání, kdežto „neúmyslný“ znamená, že nebylo zamýšleno způsobit porušení, i když správce, resp. zpracovatel, porušil povinnost řádné péče vyžadovanou zákonem. Uvedené Pokyny výslovně uvádějí, že „**úmyslná** porušení, která vyjadřují pohrdání zákony, jsou závažnější než neúmyslná, a proto mohou spíše být důvodem k uložení správní pokuty. /.../ Mezi okolnosti naznačující úmyslnost porušení by se mohlo řadit nezákonné zpracování provedené s výslovným souhlasem vrcholného vedení správce nebo navzdory doporučení pověřence pro ochranu osobních údajů či bez ohledu na stávající politiky, například získání a zpracování údajů o zaměstnancích konkurenta s cílem diskreditovat tohoto konkurenta na trhu. Dále může jít například o následující: pozměňování osobních údajů za účelem vyvolání klamného (kladného) zdání o splnění cílů /.../, obchodování s osobními údaji za účelem marketingu, tj. prodávání údajů způsobem, jako by se tak dělo se souhlasem, přestože subjekt údajů nebyl dotázán na to, jak by se s nimi mělo nakládat, nebo bez ohledu na jeho stanovisko.“ Mezi okolnosti naznačující **nedbalost** Pokyny WP 253 řadí „například neprostudování a nedodržování stávajících politik, selhání lidského faktoru, neprovedení kontroly osobních údajů ve zveřejňovaných informacích, včasné neprovedení technických aktualizací nebo nepřijetí politik (spíše než jejich prosté neprovedení). Podniky by měly odpovídat za zavedení struktur a prostředků přiměřených povaze a náročnosti jejich podnikání. Správci a zpracovatelé tedy nemohou ospravedlňovat porušení zákona o ochraně osobních údajů tvrzením o nedostatku prostředků.“ Postupy a dokumentace činnosti zpracování se řídí přístupem založeným na hodnocení rizik v souladu

s nařízením. Toto pojetí pojmů úmysl a nedbalost je převzato i do následujících Pokynů Sboru č. 4/2022 (kapitola 4.2.2.).

[150] Podle § 15 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. je přešůpek spáován úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn (úmysl nepřímý). Jak již bylo konstatováno výše, obviněná věděla, že údaje, které prodávala třetí osobě, lze opětovně přiřadit ke konkrétním subjektům údajů, tedy, že se jedná o osobní údaje. Obviněná však nečinila dostatečné kroky k tomu, aby subjekty údajů nemohly být identifikovány a nedošlo k zásahu do jejich soukromí. Smluvní zákaz nelze v kontextu hrozícího zásahu do práv subjektů údajů považovat za dostatečné opatření. Vzhledem ke způsobu zpracování osobních údajů obviněná nemohla ověřit, jakým způsobem jsou předávaná data dále zpracovávána, ani detekovat, zda k opětovné identifikaci subjektů údajů skutečně nedochází, a nemohla tomu ani efektivně zabránit. Ostatně nelze přehlédnout ani to, že společnost [redacted] své zákazníky na svých internetových stránkách v zásadě nabádala ke spojování dat získaných od ní s vlastními databázemi zákazníků, čímž mohlo dojít (byť ze strany těchto zákazníků i neúmyslně) k identifikaci uživatelů antivirového softwaru obviněné. Jak uvedla obviněná ve svém stanovisku ze dne 4. prosince 2023 (bod 33), společnost [redacted] měla více datových zdrojů. Společnost [redacted] tak mohla kombinováním dat z různých zdrojů subjekty údajů identifikovat.


[151] Zásah do soukromí subjektů údajů (porušení či ohrožení zákonem chráněného zájmu) podle odvolacího orgánu zřejmě nebyl primárním cílem obviněné při prodeji dat společnosti [redacted]. Na zmíněný nepříznivý dopad do práv subjektů údajů, byť k němu nemuselo nutně dojít, je podle odvolacího orgánu třeba nahlížet jako na vedlejší následek jednání pachatele, přičemž obviněná byla s tímto následkem srozuměna. Pokud by zásah do soukromí byl účelem zpracování, pak by se jednalo o úmysl přímý, což by představovalo ještě závažnější porušení nařízení (EU) 2016/679. Odvolací orgán má za prokázané, že obviněná věděla, že na základě údajů předávaných společnosti [redacted] lze subjekty údajů opětovně identifikovat, a byla srozuměna s tím, že k zásahu do soukromí uživatelů může dojít. Odvolací orgán na tomto místě zdůrazňuje, že jakýkoli smluvní zákaz opětovné identifikace subjektů údajů nečiní z osobních údajů údaje anonymní.

[152] Výše uvedený závěr odvolacího orgánu potvrzuje i bývalý zaměstnanec obviněné [redacted] v rozhovoru pro [redacted] ze [redacted], v němž uvedl, že nepersonalizovaná data předávaná obviněnou se dají poměrně rychle personalizovat, přičemž někteří zaměstnanci obviněné to věděli, obviněnou na to upozornili, a někteří kvůli tomu i odešli. K námitce obviněné uvedené ve stanovisku ze dne 4. prosince 2023, že [redacted] v uvedeném rozhovoru nepopsal nástroje potřebné k opětovné personalizaci údajů ani to, zda jimi disponovala společnost [redacted], odvolací orgán uvádí, že vyjádření [redacted] je uvedeno pouze v tom kontextu, že potvrzuje závěry, ke kterým dospěl odvolací orgán. Na základě uvedeného rozhovoru odvolací orgán nedovozuje, jakým způsobem mohla společnost [redacted] subjekty údajů identifikovat.

[153] V Pokynech č. 4/2022 (bod 55., příklad 4) je k okolnosti naznačující úmyslné porušení uveden příklad „obchodování s osobními údaji za účelem marketingu, tj. prodávání údajů

³⁶ Dostupné zde: [redacted]

způsobem jako by se tak dělo se souhlasem, přestože subjekt údajů nebyl dotázán na to, jak by se s nimi mělo nakládat, nebo bez ohledu na jeho stanovisko.“ V nyní posuzovaném případě sice nešlo primárně o prodej osobních údajů pro účely přímého marketingu, nicméně šlo o obchodování s osobními údaji, které mohly být pro účely marketingu využity (z historie prohlížení bylo možné zjistit zájmy a chování subjektů údajů, a bylo možné jim nabídnout produkty a služby odpovídající jejich zájmům). V posuzovaném případě nejsou podle odvolacího orgánu rozhodující marketingové účely, ale to, že šlo o prodej osobních údajů, přičemž byly obviněnou zcela ignorovány názory subjektů údajů. Obviněná dala subjektům údajů možnost volby, aby jejich údaje nebyly předávány (opt-out). Avšak vzhledem k nedostatečnému plnění informační povinnosti (obviněná subjekty údajů vůbec neinformovala o tom, že je s jejich osobními údaji obchodováno, ani jak budou jejich údaje dále konkrétně využity), nelze to považovat za skutečnou možnost volby, jelikož se uživatelé rozhodovali na základě neúplných, popř. zavádějících informací. Odvolací orgán je tedy přesvědčen, že závěr o úmyslném jednání obviněné je v souladu s pokyny Sboru.

[154] Ohledně obviněnou namítaného omluvitelného právního omylu odvolací orgán uvádí, že obviněná jednala úmyslně a věděla, že její čin je protiprávní. I kdyby tomu tak nebylo, obviněná je společností zabývající se ochranou soukromí, jejíž vztah s uživateli jejích antivirových produktů je, z povahy věci, založen na důvěře, přičemž se předpokládá vysoká odbornost a etická úroveň jejího chování. Obviněná měla před zahájením předávání údajů společnosti  (tj. před započítáním předmětného zpracování osobních údajů) velmi pečlivě posoudit, zda se skutečně jedná o anonymní údaje, jelikož si musela být vědoma toho, že v případě předávání údajů, které by bylo možné přiřadit ke konkrétním uživatelům, nadto v tak velkém rozsahu, by mohlo dojít k citelnému zásahu do soukromí subjektů údajů. Obviněná by se tak mohla při vynaložení dostatečného úsilí tvrzeného právního omylu vyvarovat. Odvolací orgán proto konstatuje, že obviněná nemohla jednat a ani nejednala v omluvitelném právním omylu. Nadto podle § 17 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. nejedná zaviněně ten, kdo při spáchání přestupku neví, že jeho čin je protiprávní, nemohl-li se omylu vyvarovat. Citovaný § 17 je zařazen do Hlavy II. zákona č. 250/2016 Sb. upravující odpovědnost fyzické osoby za přestupek. Hlava III. týkající se odpovědnosti právnické osoby za přestupek institut právního omylu nezmiňuje. Institut právního omylu je tedy v zákoně č. 250/2016 Sb. výslovně řešen pouze ve vztahu k fyzickým osobám, nikoliv právnickým osobám.

[155] Odvolací orgán na tomto místě považuje za nezbytné připomenout, že obviněná poskytuje software, který má sloužit k ochraně soukromí jeho uživatelů. Od obviněné, jakožto od odborníka v informační a kybernetické oblasti, se tak očekává i extrémně vysoká orientace v oblasti ochrany osobních údajů. Obviněná si byla vědoma rizikovosti zpracování údajů, resp. obtížné dosažitelnosti úplné anonymizace údajů (zvláště ve velmi rychle se vyvíjejícím technologickém prostředí), přesto se rozhodla údaje o svých uživatelích zpeněžit výše popsaným způsobem.

b) Míra odpovědnosti správce s přihlédnutím k jím zavedeným technickým a organizačním opatřením

[156] Správní orgán prvního stupně měl podle obviněné při hodnocení věci zohlednit podle čl. 83 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) 2016/679 obviněnou zavedená technická a organizační opatření. Obviněná předávané údaje přinejmenším pseudonymizovala (podle jejího názoru je anonymizovala). Pseudonymizace je přitom uvedena v čl. 32 nařízení (EU) 2016/679 jako jeden

ze způsobů zabezpečení osobních údajů, proto měl pseudonymizaci správní orgán prvního stupně hodnotit jako polehčující okolnost.

[157] Odvolací orgán souhlasí s obviněnou, že správní orgán prvního stupně měl hodnotit jí přijatá technická a organizační opatření, přestože předmětem tohoto řízení není porušení povinností vyplývajících z čl. 25 a 32 nařízení (EU) 2016/679. Jak již bylo uvedeno výše, obviněná sice provedla určitá opatření, spočívající v odstranění některých identifikátorů z URL adres (jméno, příjmení, e-mailová adresa apod.), nebo ve smluvním zákazu opětovné identifikace subjektů údajů, nicméně tato opatření nebyla dostačující k tomu, aby bylo možné předávané údaje považovat za anonymní. Obviněná přitom ani na žádost odvolacího orgánu neposkytla informace, ze kterých by mohl odvolací orgán vyvodit závěr, že jí přijatá opatření byla dostatečná. Jak vyplývá z Pokynů č. 4/2022 (bod 81.), přijetí technických a organizačních opatření by mělo být považováno za polehčující okolnost pouze ve výjimečných případech, kdy správce jde nad rámec svých povinností. Obecně však míra odpovědnosti správce bude považována za přitěžující nebo neutrální faktor. V posuzovaném případě podle odvolacího orgánu obviněná určitá opatření přijala, což mohlo ztížit (nikoli však znemožnit) opětovnou identifikaci subjektů údajů, proto míru odpovědnosti správce považuje odvolací orgán za neutrální faktor. Odvolací orgán tak stejně jako správní orgán prvního stupně nehodnotil míru odpovědnosti obviněné jako přitěžující ani jako polehčující okolnost.

c) Předchozí porušení

[158] Podle názoru obviněné mělo být zohledněno, že obviněná dosud nebyla trestána za nezákonné jednání v souvislosti se zpracováním osobních údajů. Podle obviněné je standardně při prvním protiprávním jednání pachatele upuštěno od potrestání či je ukládán trest při dolní hranici zákonné sazby, neboť lze očekávat, že samotná výstraha (či minimální trest) povede k odrazení pachatele od protiprávního jednání v budoucnu.

[159] Ani v tomto bodě neshledal odvolací orgán tvrzení obviněné relevantním. Vyjde-li odvolací orgán z dikce čl. 83 odst. 2 písm. e) nařízení (EU) 2016/679, pak tento stanoví povinnost zohlednit *veškerá relevantní předchozí porušení správcem či zpracovatelem*. Evropský zákonodárce zde pouze reflektuje, že recidiva obecně sama o sobě je závadným aspektem osobnosti pachatele a svědčí o nedostatečně nápravném účinku předchozího opatření, což je třeba ve výměře trestu zohlednit. Absence předchozího porušení není uvedeným ustanovením předvídána jako polehčující okolnost, přičemž ani odvolací orgán nedospěl k závěru, že by při takto závažném a společensky škodlivém jednání mělo být zásadně zohledněno, že se jedná o první správní trest ukládaný konkrétnímu správci či zpracovateli v rámci působnosti správního orgánu. Nařízení (EU) 2016/679 (ostatně jako každá jiná obecně závazná právní úprava) je založeno na předpokladu, že jeho adresáti, tj. v tomto případě správci a zpracovatelé, budou dodržovat své povinnosti z něho vyplývající. Proto by skutečnost, že doposud nebyli trestáni za jeho porušení, neměla být považována za polehčující okolnost.

[160] Výše uvedený závěr vyplývá i z Pokynů č. 4/2022 (bod č. 94.), ve kterých je uvedeno, že existenci předchozích protiprávních jednání lze při výpočtu pokuty považovat za přitěžující okolnost. Neexistenci předchozích porušení však nelze považovat za polehčující okolnost, neboť dodržování nařízení (EU) 2016/679 je normou.

d) Kategorie osobních údajů

[161] Správní orgán prvního stupně měl podle obviněné rovněž přihlídnout k tomu, že neoprávněné zpracování se netýkalo zvláštní kategorie osobních údajů. Podle obviněné nelze tvrdit, že předmětné jednání je stejně závažné, jako kdyby docházelo ke zpracování zvláštní kategorie údajů.

[162] S tímto závěrem obviněné odvolací orgán nesouhlasí. Zákaz zpracování bez relevantního právního titulu, resp. řádného informování o tomto zpracování, se vztahuje obecně na jakékoliv osobní údaje. Další (přísnější) podmínky stanovené nařízením (EU) 2016/679 pro zpracování zvláštních kategorií údajů představují specifickou nadstavbu zpracování „standardních“ osobních údajů. Zpracování zvláštních kategorií údajů by s ohledem na jejich citlivý charakter bylo nepochybně kritériem zásadně zvyšujícím škodlivost posuzovaného jednání. To však neznamená, že by nezákonné zpracování „pouze standardních“ údajů bez těchto vlastností představovalo polehčující okolnost. Bylo by shledáno pouze jako nikoliv přitěžující okolnost, jak správní orgán prvního stupně správně vyhodnotil.

[163] Stejný závěr vyplývá i z Pokynů č. 4/2022 (bod 57.), ve kterých je ohledně požadavku na zohlednění kategorie dotčených osobních údajů [čl. 83 odst. 2 písm. g) nařízení (EU) 2016/679] uvedeno, že nařízení jasně zdůrazňuje druhy údajů (údaje, na něž se vztahují čl. 9 a 10 zmíněného nařízení), které si zaslouží zvláštní ochranu, a tudíž přísnější reakci, pokud jde o pokuty. Z uvedených pokynů podle odvolacího orgánu nelze dovodit, že by neoprávněné zpracování pouze „standardních“ osobních údajů mělo být polehčující okolností. Naopak, nezákonné zpracování zvláštní kategorie osobních údajů je posuzováno přísněji.

e) Způsob, jakým se Úřad o jednání dozvěděl


[164] Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí uvádí, že se o předmětném jednání Úřad dozvěděl z médií. To podle obviněné není pravda, jelikož veškeré své datové operace, včetně předávání anonymizovaných údajů společnosti [REDAKCE] za účelem statistické analýzy, Úřadu oznámila již dne 1. srpna 2018. Obviněná podle svého vyjádření nemohla oznámit, že se dopouští přestupku, neboť o tom nevěděla (a stále s tímto závěrem nesouhlasí). Obviněná má za to, že Úřadu oznámila veškeré relevantní faktické informace ještě před zahájením zdejšího správního řízení. Zprávy o kauze [REDAKCE] v médiích pak podle obviněné jen připoutaly k celé věci pozornost a přiměly Úřad k určité činnosti. Skutečnost, že se Úřad dozvěděl relevantní informace o předávání dat společnosti [REDAKCE] od obviněné, by podle ní měl zohlednit jako polehčující okolnost.

[165] Při posuzování okolnosti podle čl. 83 odst. 2 písm. h) nařízení (EU) 2016/679 lze zohlednit, jakým způsobem se dozorový úřad dozvěděl o porušení, zejména zda správce či zpracovatel porušení oznámil, a pokud ano, v jaké míře. Jak obviněná uvádí v rozkladu, porušení nařízení (EU) 2016/679 Úřadu neoznámila. Je pravdou, že obviněná v rámci kontroly vedené pod sp. zn. UOOU-07166/18 přípisem ze dne 1. srpna 2018 Úřadu sdělila, že předává údaje společnosti [REDAKCE], nicméně udávala (ostatně jak tvrdí doposud), že se jedná o údaje anonymizované. Úřad neměl v té době žádné indicie, které by tvrzení obviněné jakkoli zpochybňovaly, proto se předáváním anonymních údajů blíže nezabýval. Až na základě informací z médií a ze stížnosti ze dne 22. února 2020 pojal Úřad podezření, že obviněná předávala společnosti [REDAKCE] osobní údaje, nikoli údaje anonymní. Odvolací orgán tak

dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán prvního stupně, tedy že způsob, jakým se o porušení dozvěděl, nelze považovat za polehčující okolnost. V souladu s Pokyny č. 4/2022 (bod 99.) hodnotí odvolací orgán tuto okolnost jako neutrální.

f) Dříve nařízená opatření

[166] Obviněná v rozkladu dále namítá, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí nezohlednil kritérium uvedené v čl. 83 odst. 2 písm. i) nařízení (EU) 2016/679, tedy splnění opatření, která byla obviněné v souvislosti s tímž předmětem dříve nařízena. Ačkoli obviněná souhlasí s tím, že nápravná opatření ve smyslu čl. 58 odst. 2 nařízení (EU) 2016/679 vůči obviněné Úřad nevydal, domnívá se, že správní orgán prvního stupně opomněl skutečnost, že obviněná zcela vyhověla žádostem Úřadu, které jí zaslal v rámci „přípravného řízení“ před zahájením správního řízení, což vedlo k tomu, že Úřad řízení o uložení opatření k nápravě nezahájil. K uložení opatření tak podle obviněné nedošlo, ale pouze díky tomu, že obviněná s Úřadem spolupracovala. Pokud je splnění dříve uložených opatření polehčující okolností, tím spíše je podle obviněné polehčující okolností skutečnost, že došlo k nápravě i bez uložení těchto opatření.

[167] Podle čl. 83 odst. 2 písm. i) nařízení (EU) 2016/679 dozorový úřad zohlední při ukládání pokuty splnění opatření, která vůči danému správci nebo zpracovateli byla v souvislosti s tímž předmětem dříve nařízena. Jak uvádí sama obviněná, Úřadem jí žádná opatření nebyla uložena. Podle odvolacího orgánu nelze hodnotit splnění povinnosti, která nebyla uložena. Současně, jak již bylo uvedeno výše, kontrola pod sp. zn. UOOU-07166/18, na základě které obviněná dobrovolně přijala nápravná opatření, nebyla zaměřena na předávání osobních údajů společnosti , neboť Úřad nevěděl, že jsou osobní údaje předávány. Podle odvolacího orgánu tak není splněna ani podmínka téhož předmětu řízení. Správní orgán prvního stupně posoudil okolnost podle čl. 83 odst. 2 písm. i) nařízení (EU) 2016/679 správně jako neutrální. Tento závěr je podle odvolacího orgánu plně v souladu s Pokyny č. 4/2022 (bod 102.), ve kterých je uvedeno, že dodržování dříve nařízených opatření (která v tomto případě ani nebyla nařízena) je pro správce nebo zpracovatele povinné, a nemělo by být samo o sobě považováno za polehčující okolnost.

g) Charakter společnosti

[168] Tvůrci nařízení (EU) 2016/679 podle obviněné zjevně nezamýšleli, aby byl pro výši pokuty relevantní charakter správce, jinak by to v nařízení uvedli. Obviněná podle svého vyjádření poskytuje antivirový program, přičemž nezastírá, že její služby jsou spojené s důvěrou ze strany klientů, nicméně to platí pro celou řadu dalších služeb. Obviněná pak důrazně odmítá tvrzení správního orgánu prvního stupně, že měla zklamat důvěru svých zákazníků, když bez jejich vědomí anonymizované údaje předávala za účelem analýzy trendů. Své zákazníky obviněná řádně informovala, nadto nelze z analýzy trendů činit cokoli nelegitimního, jelikož se jedná o společensky přínosnou aktivitu (umožňuje zlepšovat služby a obecný komfort zákazníků), kterou většina internetových společností provádí.

[169] K tomu odvolací orgán především uvádí, že podle čl. 83 odst. 2 písm. k) nařízení (EU) 2016/679 má dozorový úřad při rozhodování o výši pokuty zohlednit jakoukoliv jinou přitěžující nebo polehčující okolnost vztahující se na okolnosti daného případu. Pokyny č. 4/2022 (bod 109.) v této souvislosti uvádějí, že zmíněné ustanovení záměrně ponechává prostor pro

uvážení správního orgánu ohledně hospodářsko-společenské situace, v níž správce nebo zpracovatel působí, právní situace i situace tržní. Posouzení charakteru (podnikatelské činnosti) společnosti (obviněné) a jí nabízených produktů (tedy právě onen hospodářsko-společenský a tržní kontext) je podle odvolacího orgánu nezbytné zahrnout do hodnocení okolností, které mohou mít vliv na výši pokuty. Obviněná vytváří a nabízí produkty, které mají ochránit informace a soukromí jejich uživatelů, v posuzovaném případě v on-line prostředí (produkt Online Security). Uživatelé tak od obviněné, jakožto od profesionála v oblasti ochrany dat, očekávají mj. nadprůměrnou úroveň ochrany jejich osobních údajů. Zákazníci obviněné jí umožnili přístup ke svým datům, jelikož předpokládali zachování jejich důvěrnosti. Pomocí nástrojů obviněné chtěli uživatelé zabránit zneužití či neoprávněnému přístupu k jejich údajům, nebo riziko takového zneužití či neoprávněného přístupu alespoň minimalizovat. Obviněná však svým jednáním ohrozila jejich soukromí velmi nebezpečným způsobem. Přestože obviněná umožnila uživatelům antivirového softwaru a jeho rozšíření internetových prohlížečů odmítnout předávání dat společnosti, nedostatečně uživatele informovala o tom, jaká data jsou předávána. Odvolací orgán je přesvědčen, že by předávání údajů povolilo mnohem méně uživatelů (pokud vůbec někdo), kdyby věděli, že jsou předávány jejich osobní (nikoli anonymní) údaje. Podstatným aspektem podle odvolacího orgánu je, že obviněná předávala osobní údaje uživatelů, které získala právě v souvislosti s poskytováním antivirového softwaru. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že obviněná podle Objednávky údajů tyto údaje společnosti prodávala, předávala je tedy za účelem dosažení zisku.

[170] Evropský sbor pro ochranu osobních údajů i ve své rozhodovací praxi přikládá ustanovení čl. 83 odst. 2 písm. k) nařízení (EU) 2016/679 „zásadní význam pro přizpůsobení výše pokuty konkrétnímu případu“, přičemž „by mělo být vykládáno jako příklad zásady nestrannosti a spravedlnosti uplatňované na konkrétní případ“³⁷ (neoficiální překlad). Sbor rovněž uvedl, že čl. 83 odst. 2 nařízení (EU) 2016/679 nepředstavuje vyčerpávající seznam hodnotících kritérií, která musí vzít dozorový úřad v úvahu při určování výše pokuty, aby pokuta byla v souladu s čl. 83 odst. 1 uvedeného nařízení v každém jednotlivém případě účinná, přiměřená a odrazující. Odvolací orgán tak shodně se správním orgánem prvního stupně hodnotí charakter jednání obviněné jako přitěžující okolnost.

h) Délka řízení

[171] Správní orgán prvního stupně měl podle obviněné přihlídnout k nepřiměřené délce řízení. Důsledkem dlouhého správního řízení (přes dva roky) je, že sankce postrádá nápravný a motivační efekt, neboť obviněná nemůže výsledek řízení prakticky jakkoli promítnout do své praxe. Obviněná tvrzené nedostatky sama dobrovolně napravila a uložená pokuta se tak míjí s individuálně preventivním účelem správního trestu. Nepřiměřená délka řízení je podle obviněné jedním z kritérií, k nimž se přihlíží při výměře trestu v trestním řízení, přičemž principy trestního práva se přiměřeně použijí i v rámci správního trestání. Délka řízení je podle obviněné relevantní i pro rozhodování podle nařízení (EU) 2016/679. Obviněná poukazuje na

³⁷ Závazné rozhodnutí Sboru č. 3/2022 o sporu předloženém irským dozorovým úřadem ohledně společnosti Meta Platforms Ireland Limited a jeho služby Facebooku [čl. 65 nařízení (EU) 2016/679], bod 368.: „The EDPB considers this provision “of fundamental importance for adjusting the amount of the fine to the specific case” and that “it should be interpreted as an instance of the principle of fairness and justice applied to the individual case”. The EDPB recalls that Article 83(2) GDPR contains a nonexhaustive list of assessment criteria to be considered, if appropriate, by the LSA in determining the amount of the fine corresponding to what is necessary to be effective, proportionate, and dissuasive in accordance with Article 83(1) GDPR.“

rozhodnutí norského Privacy Boardu (Personvernemnda), který zrušil pokutu udělenou norským dozorovým úřadem z důvodu nepřiměřené délky řízení, které trvalo téměř tři roky. Personvernemnda zároveň uvedl, že pokud by pokutu nezrušil, doporučil by dozorovému úřadu její snížení.

[172] Úřad připouští, že správní řízení trvalo relativně dlouho. Významný vliv na délku řízení, a to jak před správním orgánem prvního stupně, tak před odvolacím orgánem, měla složitost celého případu. Jak již odvolací orgán uvedl výše, posuzovaný případ je, co do způsobu zpracování osobních údajů i co do jeho rozsahu v rozhodovací praxi Úřadu, zcela bezprecedentní. Obviněná v řízení o rozkladu svá tvrzení ohledně anonymizace údajů (v rozporu se zásadou odpovědnosti) žádným způsobem nedoložila a odmítla poskytnout Úřadu požadované informace. Odvolací orgán tedy musel důsledně posoudit veškeré okolnosti komplikovaného případu bez součinnosti obviněné, což vedlo k prodávám.

[173] Ze správního spisu vyplývá, že Úřad nebyl ve věci nečinný. Obviněná hojně uplatňovala svá procesní práva (četné nahlížení do spisu), podala mnohá vyjádření a opakované žádosti o prodloužení lhůty k jednotlivým procesním úkonům. K délce řízení přispělo i to, že Úřad v jeho průběhu rozhodoval o návrhu obviněné na nařízení ústního jednání (usnesení o zamítnutí návrhu čj. UOOU-01025/20-43, rozhodnutí o zamítnutí rozkladu obviněné čj. UOOU-01025/20-81) a o žádosti obviněné o nahlédnutí do veškerých záznamů z mechanismu spolupráce podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679 (usnesení o nevyhovění žádosti čj. UOOU-01025/20-61, rozhodnutí o zamítnutí rozkladu obviněné čj. UOOU-01025/20-82). Délka řízení před správním orgánem prvního stupně i před odvolacím orgánem byla také ovlivněna mechanismem spolupráce s dalšími dozorovými úřady podle čl. 60 nařízení (EU) 2016/679, jelikož návrh rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i návrh rozhodnutí o rozkladu obviněné byl předložen ostatním dotčeným dozorovým úřadům.

[174] Odvolací orgán nesouhlasí s názorem obviněné, že uložená pokuta postrádá individuálně preventivní funkci správního trestu. Individuální preventivní funkce trestu má odradit pachatele přestupku od dalšího porušování právních předpisů v budoucnu. Nadto individuální preventivní funkce není jedinou funkcí, kterou má správní trest plnit. V posuzovaném případě nelze odhlédnout zejména od preventivní funkce, ať už individuální nebo generální, ani od funkce represivní.

[175] K argumentu obviněné ohledně rozhodnutí norského Privacy Boardu odvolací orgán uvádí, že zcela souhlasí se správním orgánem prvního stupně, že zmíněné rozhodnutí je nepřiléhavé významu a rozsahu jednání obviněné, jež je předmětem tohoto řízení. Odvolací orgán současně poukazuje na skutečnost, že Úřad není vázán rozhodnutím jiného dozorového úřadu, který v jím vedeném řízení v souladu s nařízením (EU) 2016/679 a jeho vnitrostátními právními předpisy snížil či zrušil pokutu z důvodu nepřiměřené délky řízení.



i) Novost příslušné regulace

[176] Podle obviněné mělo být přihlédnuto ke skutečnosti, že k inkriminovanému jednání došlo pouhý jeden rok po účinnosti nařízení (EU) 2016/679. Významnou roli tak měla hrát novost předmětné právní úpravy a technická komplikovanost relevantních procesů (nutnost vytvořit komplikovaná technická řešení). Tento přístup podle obviněné potvrzují i dřívější vyjádření Úřadu, který sám zdůrazňoval, že cílem jeho činnosti v počáteční fázi účinnosti

nařízení (EU) 2016/679 bude především dosáhnout souladného stavu a nikoli represivní postupy.

[177] Odvolacímu orgánu na tomto místě nezbyvá než vyjádřit jistou míru podivu či dokonce znepokojení z možné činnosti obviněné předcházející použitelnosti nařízení (EU) 2016/679. Nezbytnost dispozice platným právním titulem k nakládání s osobními údaji, resp. jejich zpracování, je samou základní zásadou právní úpravy ochrany osobních údajů a vůbec jakéhokoliv zásahu do osobní sféry člověka, a tato bezpodmínečně platila v podstatě v nezměněné podobě již podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, který do českého právního řádu transponoval směrnici 95/46/ES³⁸. Podobně jako nařízení (EU) 2016/679, i zákon č. 101/2000 Sb. vázal zpracování osobních údajů na existenci disponibilních právních titulů na straně správce a s tím souvisejícím plněním dalších povinností včetně informační povinnosti. Lze připustit eventuální diskuze o drobných nuancích mezi dikcí jednotlivých právních titulů podle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. a čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, nicméně z pohledu kontextu věci se jedná o rozdíly zcela irelevantní. Obdobné platí i v případě definice osobních údajů. Ostatně, sama obviněná si zjevně musela být těchto povinností vědoma, neboť v bodě 200 rozkladu výslovně odkazuje na předpisy na ochranu osobních údajů účinné před nařízením (EU) 2016/679 a jejich znalost potvrzuje, když se dovolává zohlednění absence jakéhokoliv trestu za jejich porušení. V žádném případě tak nelze dospět k závěru, že by se v souvislosti s vytýkaným jednáním jednalo o jakkoliv novou regulaci hodnou zvláštního zřetele.

[178] Nad rámec rozkladu odvolací orgán uvádí, že shodně se správním orgánem prvního stupně hodnotil jako přitěžující okolnost to, že se obviněná dopustila v souvislosti s tímž předmětem zpracování osobních údajů i porušení dalšího ustanovení nařízení (EU) 2016/679, konkrétně čl. 13 odst. 1 písm. c). Jako k polehčující okolnosti ve smyslu čl. 83 odst. 2 písm. f) nařízení (EU) 2016/679 správní orgán prvního stupně i odvolací orgán přihlédly ke skutečnosti, že obviněná v červenci 2019 dobrovolně učinila kroky k nápravě protiprávního stavu zavedením přímého souhlasu [byť podle odvolacího orgánu tento souhlas nesplňuje zcela náležitosti podle čl. 4 bod 11. nařízení (EU) 2016/679] se zpracováním osobních údajů uživatelů za účelem statistické analýzy trendů a přepracováním svých zásad ochrany soukromí. Kritérium uvedené v čl. 83 odst. 2 písm. j) nařízení (EU) 2016/679 není v posuzovaném případě relevantní, neboť obviněná se nepřihlásila k dodržování schváleného kodexu podle čl. 40 nebo osvědčení podle čl. 42 nařízení (EU) 2016/679, proto jej odvolací orgán nehodnotil.

[179] Odvolací orgán rovněž hodnotil okolnosti podle čl. 83 odst. 2 písm. c) nařízení (EU) 2016/679, tedy kroky podniknuté obviněnou ke zmírnění škod způsobených subjektům údajů. Z Pokynů č. 4/2022 (bod 76.) vyplývá, že opatření provedená správcem musí být posouzena zejména s ohledem na prvek včasnosti a jejich účinnosti. Opatření, která jsou spontánně provedena předtím, než se správce dozví o šetření vedeném dozorovým úřadem, budou pravděpodobněji považována za polehčující okolnost než kroky přijaté po tomto okamžiku. Společnost  ukončila svoji činnost v lednu 2020, což odvolací orgán sice vnímá pozitivně, nicméně tento krok nemohl vést ke zmírnění újmy způsobené (ani k odvrácení hrozící újmy) subjektům údajů, jejichž data byla již dříve předána společnosti , která je dále zpracovávala a zpřístupňovala třetím subjektům. Odvolacímu orgánu nejsou známy žádné další kroky, které obviněná podnikla, aby zmírnila možné dopady svého protiprávního

³⁸ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.

jednání na subjekty údajů. Na základě výše uvedeného odvolací orgán nehodnotil okolnosti vyplývající z čl. 83 odst. 2 písm. c) nařízení (EU) 2016/679 jako polehčující ani jako přitěžující.

[180] Odvolací orgán tak zcela souhlasí s postupem správního orgánu prvního stupně při výpočtu správní pokuty i s její výší.

[181] Nad rámec uvedeného odvolací orgán uvádí, že správní orgán při výpočtu pokuty vycházel z obratu obviněné za rok 2020, který podle účetní závěrky obviněné zveřejněné na portálu justice.cz činil [REDACTED] Kč. Při stanovení výše pokuty mají dozorové orgány vycházet z obratu obviněné, kterého dosáhla v době vydání rozhodnutí, nikoli v době spáchání přestupku. Podle účetní závěrky obviněné za rok 2022³⁹ (účetní závěrka za celý rok 2023 nebyla do dne vydání tohoto rozhodnutí zveřejněna) dosáhl obrat obviněné výše [REDACTED] Kč, což je částka téměř o 1 miliardu Kč vyšší. Rozhodnutí o rozkladu lze podle § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků. Z tohoto důvodu, v souladu se zásadou zákazu reformatio in peius, odvolací orgán nevycházel z obratu obviněné za rok 2022, pokutu uloženou správním orgánem prvního stupně nelze zvýšit.

[182] Pro úplnost se odvolací orgán vyjádří i k možnosti podat námitku podjatosti vůči členům rozkladové komise. Rozkladová komise je pouze poradní orgán, který nerozhoduje ve věci samé, a nelze tak hovořit o podjatosti v pravém slova smyslu. Obviněné bylo na základě jejích žádostí o sdělení složení rozkladové komise opakovaně sděleno, že seznam všech řádně jmenovaných členů rozkladové komise je zveřejněn na internetových stránkách Úřadu (<https://uouu.gov.cz/urad/povinne-zverejnovane-informace/rozkladova-komise>), a v příloze sdělení čj. UOOU-01025/20-118 ze dne 4. ledna 2024 jí byl seznam členů rozkladové komise zaslán. Z důvodu preventivní ochrany členů rozkladové komise před případnou snahou ovlivnit jejich názor ze strany obviněných Úřad obviněným nesdělují informaci o tom, zda bude věc k projednání rozkladovou komisí předsedou Úřadu přidělena plénu nebo konkrétnímu senátu, případně senátu rozšířenému o další členy rozkladové komise z jiných senátů. Obviněná byla o složení rozkladové komise opakovaně informována. Pokud měla za to, že je některý z členů rozkladové komise podjatý, mohla vznést „námitku podjatosti“, aniž by byla informována o tom, kteří konkrétní členové rozkladové komise se budou projednání věci účastnit. Obviněná však námitku vůči žádnému členu rozkladové komise nevznesla.

III. Závěr

[183] S ohledem na výše uvedené obviněná navrhl, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Pokud však předseda Úřadu dospěje k názoru, že obviněná přestupek spáchala, měl by podle obviněné uložit trest v podobě napomenutí, nebo uloženou pokutu významně snížit, jelikož její současná výše je podle obviněné nezákonná.

[184] K tomu odvolací orgán shrnuje, že důvody pro nevyhovění rozkladovému návrhu obviněné podrobně předestírá v předchozích částech odůvodnění. Výrok o vině se opírá především o nepřímé důkazy, které podle odvolacího orgánu (v souladu s judikaturou, srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1875/16 ze dne 19. prosince 2016) tvoří logický, ničím nepřerušovaný řetězec vzájemně se doplňujících důkazů, které ve svém celku spolehlivě prokazují všechny okolnosti skutku. Nerespektování soukromí a práva na ochranu osobních

³⁹

údajů představuje porušení základních práv Evropské unie zaručených Listinou základních práv Evropské unie, která především je Úřad povolán hájit. Ze všech výše uvedených důvodů rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí podle ustanovení § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze podat rozklad.

Praha 10. dubna 2024

Mgr. Jiří Kaucký
předseda
(podepsáno elektronicky)